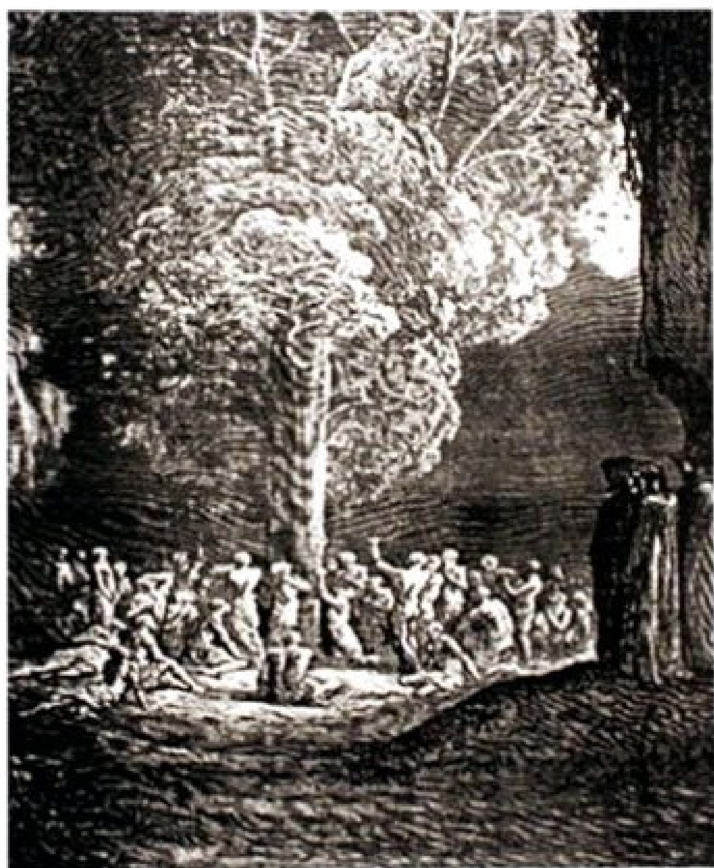
EVANGHELIA ESENIANĂ

ORIZONTURI SPIRITUALE

EDITURA ORFEU 2000

În 1928, Edmond Bordeaux Szekely a publicat traducerea cărţii întâi a Evangheliei eseniene sub titlul *Evanghelia eseniană a păcii*. Aceasta cuprinde numai o treime din manuscrisul aramaic descoperit de el în Arhivele Secrete ale Vaticanului.

Versiunea englezească a acestei prime cărţi a apărut în 1937 şi, de atunci, micul volum a călătorit în lumea întreagă, a fost tradus în numeroase limbi, câştigând în fiecare an tot mai mulţi cititori.

După aproape cincizeci de ani au apărut Cartea a doua. Cărţile necunoscute ale esenienilor şi *Cartea a treia. Manuscrisele pierdute ale Fraternităţii eseniene.*

În 1981, a fost publicată postum, respectând cerinţele doctorului Edmond Bordeaux Szekely, Cartea a patra. Învăţăturile Celui Ales. Aceasta cuprinde un alt fragment al manuscrisului care, în aramaică, se află în Arhivele Secrete ale Vaticanului, iar în slavonă, în Biblioteca Habsburgilor din Viena.

Lucrarea de faţă cuprinde textul integral al celor patru cărţi apărute ca volume separate sub egida International Biogenic Society.

Stilul poetic al traducătorului însufleţeşte frumoasele cuvinte ale Domnului Iisus şi ale bătrânilor înţelepţi din frăţia eseniană.

Evanghelia Eseniană

Ed. a II-a,
2009

Edmond Bordeaux Szekely, nepotul lui Alexandre Szekely, eminent poet şi Episcop al Bisericii Unite din Cluj, este descendent al lui **Alexander Csoma de Kőrös** (1784–1842), renumit filolog care a compilat prima gramatică a limbii tibetane, primul dicţionar englez-tibetan şi a scris un inegalabil studiu despre cercetătorii asiatici. A fost, totodată, şi bibliotecar la **Royal Asiatic Society** din India.
Edmond Bordeaux Szekely şi-a luat doctoratul la Paris, şi alte titluri academice i-au fost conferite de universităţi din Viena şi Leipzig. A fost profesor de filosofie şi psihologie experimentală la Universitatea din Cluj. Cunoscător a zece limbi modeme, prof. Dr. Bordeaux Szekely s-a specializat în sanskrită, aramaică, greacă şi latină. În 1928, împreună cu Romain Rolland, a înfiinţat **International Biogenic Society**, un centru de sănătate care pune în practică tradiţiile eseniene. Pe lângă traducerile sale cele mai cunoscute din *Manuscrisele de la Marea Moartă* şi *Evanghelia Eseniană a Păcii* (peste un milion de exemplare traduse în 29 de limbi), mai trebuie menţionate traducerile din *Zend Avesta* şi a unor fragmente din codicele precolumbian al vechiului Mexic. Ultimile sale studii despre concepţiile eseniene asupra vieţii s-au răspândit în lumea întreagă. Edmond Bordeaux Szekely a publicat peste 80 de cărţi în domeniul filosofiei şi al culturilor antice, cărţi traduse în numeroase ţări. Munca sa de cercetare de la **International Biogenic Society** este continuată de Norma Nilsson Bordeaux Szekely.

Evanghelia Eseniană

Texte aramaice şi ebraice traduse şi editate de
EDMOND BORDEAUX SZEKELY

Traducerea din limba engleză
Radu Ilie Mânecuţă

TITLUL ORIGINAL ÎN LIMBA ENGLEZĂ
The Essene Gospel of Peace
Book one The Essene Gospel of Peace Book two The Unknow Books of The Essenes Book three Lost Scrolls of The Essene Brotherhood Book four The Teaching of The Elect

CUVÂNT ÎNAINTE

Datorită valorii lucrării de faţă, a aspectelor sensibile legate de ea şi a complicaţiilor din context, avertizez pe semenul cititor al ei, că acest cuvânt explicativ va fi mai dezvoltat decât unul obişnuit. Şi pentru că sunt foarte numeroase aspectele pe care trebuie să le limpezim, va fi necesar să procedăm sistematic, cu o ordine riguroasă maximă.

Mai înainte de toate, fireşte, trebuie să lămurim ce reprezintă această lucrare, apoi cine este autorul ei şi, în final, să demonstrăm veridicitatea ei. Vom vedea, în cursul acestei prezentări, extraordinarele ei implicaţii.

Lucrarea de faţă, însumează toate cele patru cărţi apărute ca volume separate în Statele Unite, editate de International Biogenic Society (IBS) sub titlul generic *The Essene Gospel of Peace (Evanghelia eseniană a păcii),* dar având următoarele subtitluri pe volume, astfel:

1. — *The Essene Gospel of Peace (Evanghelia eseniană a păcii);*

2. — *The Unknown Books of the Essenes (Cărţile necunoscute ale esenienilor);*

3. — *The Lost Scrolls of the Essenes (Manuscrisele pierdute ale esenienilor);*

4. — *The Teaching of the Elect (Învăţăturile celui ales).*

Traducătorul şi istoricul lucrării este Edmond Bordeaux Szekely, născut la Cluj (probabil în 1905, cum rezultă din cartea sa referitoare la descoperirea manuscrisului aramaic după care a efectuat traducerea *The Discovery of the Essene Gospel of Peace (Descoperirea evangheliei eseniene a păcii).*

El a fost nepotul lui Alexandru Szekely, episcop unitarian de Cluj. Tatăl său, mare latifundiar din Transilvania, având moşii şi în Franţa, a fost de asemenea unitarian; mama sa, franţuzoaică, din familia de moşieri Bordeaux, a fost catolică.
Edmond Bordeaux Szekely a fost încă din adolescenţă un erudit. După cum mărturiseşte în cartea la care ne-am mai referit, la vârsta de 18 ani, el vorbea curent latina şi greaca, precum şi 10 limbi moderne, de circulaţie.
Cred că faptul că mama sa a fost catolică a prevalat probabil în educaţia lui, aspect care explică decizia lui, după terminarea studiilor ia Cluj, să meargă la mănăstirea catolică a ordinului Piarist, specializată în educaţie clasică, cu accent pe greacă, latină şi literatură ecleziastică. Planul său era ca după absolvirea acestei şcoli monastice, să meargă la Universitatea din Paris, ca să-şi completeze studiile la Sorbona, în vederea obţinerii doctoratului în filosofie.
În vederea obţinerii diplomei de absolvire la această şcoală, el şi-a luat teza: *Să cânte Sfântul Francisc în inima noastră.*
Pentru a obţine materialul biblic necesar, adecvat lucrării luate, directorul stareţ al mănăstirii, monseniorul Mondik, îi face o scrisoare de recomandare către monseniorul Mercatti, prefectul arhivelor secrete ale Vaticanului (fost coleg de şcoală cu el).
Sub îndrumarea directă a Monseniorului Mercatti, găseşte mai întâi material bibliografic referitor la Sfântul Francisc şi apoi la invitaţia expresă a acestuia, descoperă şi sursa: manuscrisele Sfântului Ieronim. Având în vedere deosebita importanţă a acestuia, să stăruim puţin asupra lor.
Sfântul Ieronim, născut la mijlocul secolului al IV-lea

la Stridon (pe teritoriul actualei Yugoslavii), a fost de o mare erudiţie încă de tânăr. În afară de latină, el a învăţat greaca şi aramaica, precum şi ebraica de la ermiţii evrei şi rabinii care au trăit în micile localităţi din deşert. El a început să descopere fragmente ale vechilor manuscrise şi să le descifreze.
De asemenea, nu departe de valea ascunsă în care se afla, el a descoperit o aşezare de anahoreţi, de care Ieronim era sigur că sunt descendenţii misterioasei Fraternităţi din secolele trecute. Aceştia trăiau în mici barăci, cu grădini irigate. Ei mâncau curmale şi vegetale din grădinile lor. Aveau de asemenea în posesie fragmente ale vechilor manuscrise conţinând învăţăturile pe care şi-au bazat viaţa.
Ca urmare a unui conflict religios, el a părăsit deşertul şi s-a dus la Antiohia, unde a vizitat nazarinenii de la Beroce pentru a examina copia lor a *Evangheliei iudaice*, presupusă a fi originală. A tradus în latină 14 predici din „Ieremia”, 14 din „Iezechiel” şi 9 din capitolul 6 din „Isaia”.
S-a înapoiat la mănăstirea sa, însoţit de Innocent şi Heliodorus şi un grup de tineri discipoli. De aici a fost chemat la Roma de Papa Damasus.
Papa Damasus, care ulterior a fost canonizat ca Sfântul Damasus, a fost poet şi arheolog, fondatorul Bibliotecii Papale, iubitor de iluminare; el şi-a scris singur manuscrisele. Dar cel mai memorabil serviciu pe care l-a făcut culturii noastre a fost invitaţia sa, făcută lui Ieronim de a-şi părăsi iubitul său deşert şi de a deveni secretarul său particular. Pentru că, atunci când Papa a recunoscut profunda cunoaştere a manuscriselor din secolul I de către Ieronim, el nu numai că l-a făcut secretarul său particular, ci i-a dat ca serviciu suplimentar, să traducă Noul Testament.
Traducerile latine din secolul al II-lea, potrivit Papei,

prin constanta copiere şi recopiere de către scribi, erau „pline de erori şi pasaje dubioase”, astfel încât fiecare copie devenea o versiune diferită. Acum Ieronim şi-a pus întreaga putere creatoare pe o abundenţă de material şi sub patronajul Papei Damasus, el nu numai că a completat şi revizuit *Evangheliile*, ci a tradus în latină, *Septuaginta,* „Psaltirea”, „Cântarea Cântărilor”, „Pildele lui Solomon” şi „Eccleziastul”. El a tradus de asemenea „Cartea Iuditei”, „Cartea lui Tobit” şi un număr de documente apocrife printre care şi vechile fragmente ebraice şi aramaice ale manuscriselor pe care le adunase de-a lungul timpului cu atâta răbdare. Acestea din urmă au provocat o furtună de critici şi calomnii.
Ieronim scrisese Papei Damasus: „Cât de mult pot rectifica limbajul acestei versiuni, ducând-o înapoi la primele zile ale copilăriei sale? Există vreun Creştin fie învăţat, fie neînvăţat, care să nu mă acuze cu un limbaj violent şi să nu mă denumească falsificator şi profanator, pentru că am avut îndrăzneala să adaug ceva la vechile manuscrise sau să fac vreo schimbare sau corecţie?”
Vorbele sale au fost profetice. În timpul vieţii Papei Damasus, autenticitatea traducerilor lui Ieronim n-a fost pusă la îndoială. Dar odată cu moartea protectorului său şi sub presiunea marelui său adversar, Fericitul Augustin, vocile care s-au ridicat împotriva sa au devenit un tumult, când la denunţarea traducerilor lui Ieronim congregaţiile greceşti au cerut episcopilor să cheme mărturia rezidenţilor evrei. Majoritatea i-au ţinut partea lui Ieronim, dar agitaţia continuă era prea mare pentru un filosof pacifist şi, în august 315, Ieronim părăsea „Babilonul” cu inimă grea reîntorcându-se în Ţara Sfântă.

El a luat iarăşi drumul deşertului şi a persistat în cercetarea fragmentelor ebraice, adunând tot mai multe din povestirile Fraternităţii Eseniene. El şi-a continuat lucrarea la Betleem, traducând în latină „Vechiul testament”, „Cronicile”, „Cartea lui Iov” şi lucrări ascetice în limba coptă printre altele. El a condus construirea unei mănăstiri în care a încercat să pună în practică o parte din Calea Eseniană. Până la moartea sa, n-a încetat nici o clipă cercetarea pentru adevăr, setea sa pentru cunoaşterea atotcuprinzătoare nefiind niciodată potolită.
După moartea Sfântului Ieronim manuscrisele sale au fost împrăştiate, inclusiv traducerile sale din ebraică şi aramaică, dar multe dintre ele au ajuns în sanctuarul Arhivelor Secrete ale Vaticanului şi în mănăstirea Monte Cassino.
Continuarea „firului” are loc prin Sfântul Benedict. Sfântul Benedict s-a născut la Nursia în apropierea actualei localităţi Spoleto, Umbria, Italia, în anul 480.
El s-a stabilit la mănăstirea Monte Cassino, unde a introdus „Regula Santa”, după modelul esenian al Fraternităţii. O parte din copiile de la Monte Cassino s-au pierdut în timpul invaziei lombarde, dar relicvele care fuseseră duse la Roma, s-au reîntors aici în secolul al VIII-lea, în timpul Papei Zaharia.
Alte copii au fost distruse în secolul al IX-lea de către sarazini şi, în final, în timpul războaielor napoleoniene, aproape întreg patrimoniul original al Sfântului Benedict s-a pierdut.
În 1943, înaintea atacului aliat asupra mănăstirii ca fortăreaţă de rezistenţă germană, peste 40000 de documente au fost puse de călugări în lădiţe şi transportate în Arhivele Secrete ale Vaticanului.
În sfârşit, reajungem la Sfântul Francisc, care reprezenta tema lui Edmond Bordeaux Szekely şi care

a trăit şi activat în secolul al XII-lea în spaţiul actualei Italii, după modelul esenian.
Eruditul Edmond Bordeaux Szekely a început cercetarea în iunie 1923 (când avea 18 ani); cercetarea sa a durat 2 ani. În 1925 îşi citea cu voce tare (conform tradiţiei), teza sa la Sorbona, asupra descoperirilor efectuate la Vatican.
Să ne reîntoarcem însă la Arhivele Secrete ale Vaticanului şi să vedem ce spune Edmond Bordeaux Szekely în încheiere:

„M-am uitat iarăşi printre frumoasele manuscrise ale Sfântului Ieronim. Multe dintre aceste lucrări inestimabile au fost în general pierdute de multă vreme şi am citit şi recitit din comoara incredibilei bogăţii. Am aflat că alte copii ale lucrărilor sale au supravieţuit în alte mănăstiri benedictine, cum este biblioteca San Salvatore, unde o frumoasă copie a rămas timp de secole până la distrugerea abaţiei, după care a ajuns la Biblioteca Laurenziană din Florenţa, unde este acum clasificată sub denumirea de *Evanghelia Amiatino*.
Manuscrisele originale ale Sfântului Ieronim crezute pierdute în secolul al V-lea, au supravieţuit din fericire în mănăstirea benedictină de la Monte Cassino şi în Arhivele Secrete ale Vaticanului. Printre aceste manuscrise s-a găsit şi textul complet al *Evangheliei eseniene.*
Găsisem sursa: fragmentele ebraice ale *Evangheliei eseniene*, a cărei versiune în aramaică am citit-o din rafturile camerei închise a monseniorului Mercatti.”

Ulterior, după cum avea să menţioneze în cuvântul înainte la ediţia în engleză de la Londra din 1937, el a găsit în biblioteca Habsburgilor de la Viena, un manuscris în slavona veche, reprezentând o copie a valorosului manuscris aramaic.

El crede că acest manuscris a ajuns în Europa, odată cu retragerea preoţilor nestorieni din faţa invaziei hoardelor lui Ghingis-han în secolul al XIII-lea.
În anul 1928, aflându-se încă la Paris, Edmond Bordeaux Szekely publică pentru prima dată, în limba franceză, prima parte a manuscrisului aramaic, intitulată *L' Évangile de la Paix de Jesus Christ par le Disciple Jean (Evanghelia Păcii a Domnului Iisus Hristos de discipolul Ioan).*
Tot în 1928, el înfiinţează împreună cu scriitorul Romain Rolland, International Biogenic Society, (Societatea Internaţională Biogenică).
Prima ediţie publicată în Statele Unite a avut titlul *The Essene Gospel of Peace by John (Evanghelia eseniană a lui Ioan),* iar în ediţiile ulterioare, *The Essene Gospel of Peace (Evanghelia Eseniană a Păcii),* titlu generic pe care îl poartă astăzi şi celelalte volume.
Edmond Bordeaux Szekely mărturiseşte că atunci când a luat cunoştinţă de inestimabilul conţinut al Evangheliei Păcii şi şi-a dat seama de urgenta necesitate de a-l pune la dispoziţia semenilor în suferinţă de pe întreaga planetă, a hotărât să înceapă traducerea cu partea din manuscris care răspunde cel mai bine acestui deziderat.
După publicarea primei părţi a traducerii manuscrisului în limba franceză în 1928, Edmond Bordeaux Szekely începe să colinde lumea pe toate meleagurile pe care le-a considerat purtătoare ale izvoarelor de cunoaştere umană şi de spiritualitate.
Deşi înfiinţase I.B.S. În Statele Unite, el a locuit cu soţia sa, Norma Nilsson Bordeaux Szekely, în Orosi, Costa Rica (unde a funcţionat şi cea mai importantă ramură a I.B.S. – Centro International de Salubridad Biogenica, E.I.R.L.).

După moartea regretatului erudit, soţia sa s-a stabilit în Canada, la Nelson, Columbia Britanică, (B.C.), unde locuieşte şi în prezent: I.B.S. International Box 849, Nelson B. C. Canada V116A5.
Cele patru cărţi care compun ciclul complet al *Evangheliei eseniene,* nu au un caracter unitar; cartea întâi şi cartea a patra fac parte integrantă din inestimabilul manuscris aramaic discutat mai înainte, în timp ce cartea a doua doar parţial, textul fiind completat cu traduceri ale manuscriselor eseniene descoperite la Qumran (Marea Moartă), cu care Edmond Bordeaux Szekely a avut contact direct la faţa locului în 1947. Cartea a treia este alcătuită numai din astfel de texte.
Trebuie menţionat aici că, în toate textele în care vorbeşte Domnul Iisus Hristos, numele Său apare spus în clar, cu doar două excepţii: în fragmentul de text intitulat „Din cartea eseniană a Învăţătorului Virtuţii" din cartea a doua, unde apare denumirea de „Domnul" şi fragmentul de text intitulat „Cele şapte căi ale păcii" din cartea a patra, unde apare sub denumirea misterioasă de „Maivârstnicul".
Faptul că aceste fragmente au neîndoielnic continuitate cu acelea în care numele Domnului Iisus apare în clar, precum şi un mod de exprimare asemănător, identifică şi în aceste fragmente de text pe Domnul Iisus.
Mai trebuie precizat aici că, Cartea a patra a apărut pentru prima oară la Orosi, Costa Rica, în 1981, adică la doi ani după moartea lui Edmond Bordeaux Szekely, conform instrucţiunilor sale testamentare.
Având în vedere importanţa textului *Evangheliei eseniene*, nu mi-am permis nici un fel de licenţe poetice, ci am tradus lucrarea cu rigoarea necesară unei traduceri tehnice, preferând chiar să fac concesii

topicii englezeşti, pentru a păstra exprimarea cât mai exactă, cât mai apropiată de aceea a traducătorului din aramaică şi ebraică. De altfel, în prefaţa la cartea a doua, Edmond Bordeaux Szekely arătase că el a refăcut textul rigid al traducerii iniţiale la critica prietenului său, scriitorul Aldous Huxley, într-o formă mai „atractivă”.

Am mers atât de departe cu exigenţa în această direcţie, încât am păstrat atât grafica textului utilizată de autorul traducerii, cât şi forma veche a limbajului folosit de el, prin aceasta dovedind că a căutat la rândul său să fie cât mai apropiat de aura textului tradus.

Cuvintele scrise de Edmond Bordeaux Szekely cu majuscule, le-am scris şi eu cu majuscule.

Trebuie să recunosc aici că, totuşi, mi-am permis o licenţă faţă de autorul traducerii din aramaică şi ebraică şi anume faptul că, ori de câte ori a fost vorba de Mântuitorul Iisus, eu L-am scris cu „Domnul Iisus” şi nu simplu, „Iisus”. De asemenea, termenul „Master”, l-am tradus prin „Domnul” şi nu prin „Maestru”.

Să trecem acum la partea cea mai dificilă a acestui „Cuvânt înainte” şi anume la analiza sumară a ceea ce reprezintă textul de faţă sau, cu alte cuvinte, referitor la veridicitatea lui. Sau, încă mai clar formulată întrebarea: Sunt într-adevăr cuvintele rostite de Domnul Iisus Hristos, în textele din această carte, rostite în limba aramaică şi conţinute în manuscrisul de care vorbeşte Edmond Bordeaux Szekely, găsit de Sfântul Ieronim în secolul al IV-lea la supravieţuitorii esenieni sau urmaşii lor, în zona în care a vieţuit Fraternitatea Eseniană?

În ceea ce mă priveşte răspunsul este în modul cel mai categoric afirmativ. Să vedem care ar fi

argumentele care pledează pentru o astfel de categorică susţinere.

În 1986, când am intrat în posesia lucrării *La Vie Biogenique,* care mi-a prilejuit primul contact cu *Evanghelia eseniană a păcii,* eu terminasem atât conturarea modelului „energiei-sursă de viaţă” (bioenergia), cât şi sinteza argumentelor fundamentale pentru modelul nutriţional uman corect şi anume cel frugivor - crudivor 100%; aceste texte, care constituiau conceptele fundamentale pe care am elaborat cărţile mele, *Bioenergia darul Divinităţii*[1] şi *Nutriţia omului act sacru*[2], primeau o extraordinară confirmare prin spusele Domnului Iisus Hristos din *Evanghelia eseniană a păcii!*

Pentru confirmarea afirmaţiilor mele, mă voi referi în cele ce urmează la două din aspectele nutriţionale fundamentale, din spusele Domnului Iisus:

La cererea expresă a mulţimii de bolnavi, de infirmi şi suferinzi de tot felul pe care El îi vindecase, nu în mod miraculos (deşi evident ar fi putut s-o facă printr-un simplu gest), ci prin explicarea Legii Sfinte a Tatălui Ceresc, Domnul Iisus le arată faptul, că de atunci înainte, ei nu mai trebuiau să mănânce carne şi mâncarea ce a cunoscut focul morţii, ci numai mâncarea „vie”, care a fost produsă de focul „vieţii”. Cu privire la carne, Domnul Iisus arată că interdicţia de a o consuma aparţine Tatălui Ceresc şi I-a dat-o lui Moise, odată cu permisiunea de a mânca „vegetale şi seminţele lor, fructele pomilor şi seminţele lor, precum şi laptele animalelor din grija lor, cărora El le-a dat iarba verde a pământului”.

Trebuie constatat din aceste spuse că, în mod foarte misterios, în „Facerea” sau „Geneza” (I, 29) lipseşte

---
[1] Editura Miracol, octombrie, 1996.

[2] Editura Miracol, noiembrie, 1996.

permisiunea de a consuma lapte, dar şi aceea cu privire ia interdicţia de a mânca carne!
Cu privire la mâncarea gătită, Domnul Iisus o consideră moartă şi provenind de la Satana, care este domnul suferinţei, al bolilor şi al morţii. Mâncarea „vie” este de la Tatăl Ceresc, Domnul cel Viu, care o dă pentru viaţă.
Marele chimist american, Linus Pauling, arăta în cartea sa *Chimie generală*, că toate organismele vii ce există pe planetă, de la virus la om, sunt alcătuite din proteine a căror molecule sunt constituite din aminoacizi cu chiralitate (adică cu „înşurubare” în spaţiu) levogiră (adică spre stânga).
Într-o valoroasă lucrare privitoare la cancer, dr. D. Ionescu Pantelimon, spune că toate ţesuturile necrozate (adică moarte) au aminoacizii dextrogiri (adică având „filetele şuruburilor” în spaţiu, invers celor vii, adică spre dreapta). De asemenea dr. Rada (1973), arată că după moartea celulelor, moleculele levogire se transformă în dextrogire. Ducând observaţiile mai departe, am constatat că toate energiile care se manifestă prin unde elicoidale dextrogire (cu excepţia celor generate pentru suportul material al vieţii ca la momentul Creaţiei) sunt malefice, generatoare de suferinţe, boli, distrugere, moarte şi aparţin lui Satana. Ele sunt acelea care măresc vertiginos entropia generală a planetei, ducând-o spre extincţie. Toate sentimentele negative, toate gândurile negative, care se manifestă prin unde elicoidale dextrogire, sunt malefice şi provin de la Satana.
Sentimentele de iubire, sentimentele pozitive, gândurile pozitive, sunt energii care se transmit prin unde elicoidale levogire.
Alimentele vii, fructe şi legume, seminţe, lapte crud,

miere, etc., sunt benefice, levogire, antientropice; ele provin de la Divin, de la Tatăl Ceresc şi dau viaţă şi sănătate.
Alimentele vii supuse încălzirii în procesele culinare cunoscute, nu numai că distrug total enzimele exogame (la temperaturi de peste 500 °C) şi cea mai mare parte din vitamine (cele hidrosolubile, practic total), dar, prin procesul bine cunoscut în chimie de „racemizare”, 50% dintre moleculele levogire, vii, trec automat în dextrogire, adică sunt „omorâte”. La această devalorizare, se adaugă faptul, că toate substanţele bioorganice, vii, care sunt total solubile şi miscibile în orice proporţii cu limfa, sângele, etc., devin insolubile şi se stochează în organismele care practică o astfel de nutriţie contrară Legii Sfinte, cu consecinţele de rigoare: blocaje şi ecrane bioenergetice, generatoare de oribile şi grave boli.
S-ar părea că identificarea acestei polarităţi categorice, decisive, benefic/malefic = levogir/dextrogir = viaţă/moarte = Divin/satanic, nu poate conduce la o anumită tendinţă maniheană, care identifică Conducători Divini separaţi al Binelui şi al Răului. În *Evanghelia eseniană a păcii* nu există un astfel de pericol eretic, deoarece se exprimă clar („Comuniunea cu Tatăl Ceresc” din cartea a treia) că Tată Ceresc este Stăpânul Absolut şi al Luminii şi al Întunericului.
În „Comuniunea cu Îngerul Apei” tot din cartea a treia se exprimă clar următoarele:
„Legea Sfântă (a Tatălui Ceresc) este ca un râu care şerpuieşte prin pădure: toate creaturile se adapă din acesta. El nu se refuză nimănui (subl. Ns.).
Acest pasaj este pur şi simplu extraordinar: el evocă faptul că Satana foloseşte tot energia Tatălui Ceresc, pe care o dextrogirizează, folosind-o în scopurile sale

malefice, în calitate de ispititor tolerat, fapt ce se petrece de la căderea îngerilor luciferici.
O confirmare că şi în evangheliile canonice, Dumnezeu este Domnul Vieţii, o găsim în „Evanghelia după Luca” (20, 38): „Iar Dumnezeu nu este al morţilor, ci al viilor, căci toţi trăiesc în El”.
De asemenea, o cercetare atentă a *Bibliei* cu privire la nutriţie, confirmă că regimul frugivor-crudivor este cel corect şi anume, în afară de „Facerea” (1,29), „Isaia” (1,11–15 şi 19; 7, 14–15; 33, 15–16; 66, 17), „Psalmii” (1, 3; 22, 2; 26, 19; 80, 15), „Daniel” (1, 8–17), „Romani” (14, 2 şi 21) şi „Corintieni” (1, 7–8) – texte citate de dr. Ing. Virginia Faur şi profesor Aurel Simionescu.
Este curios faptul că deşi Edmond Bordeaux Szekely a scris peste 80 de lucrări, dintre care 20 cu referire directă la esenieni, nu apare nicăieri citat în literatura de specialitate referitoare la aceştia, deşi printre lucrările sale a tradus şi cea mai importantă lucrare după părerea mea, în această privinţă. Este vorba de *The Essene Code of Life (Codul esenian al vieţii)* în care el redă faimoasa discuţie dintre istoricul roman Josephus Flavius şi Banus, esenianul, în timpul iniţierii lui Josephus, în învăţăturile eseniene.
Această precizare este necesară deoarece se remarcă o mare diferenţă între textele referitoare la esenieni date de exemplu de preot Athanase Negoiţă în *Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă* (Bucureşti: Editura Ştiinţifică, 1993) şi *Noul Testament şi manuscrisele de la Qumran* şi cele ale lui Edmond Bordeaux Szekely.
Alte argumente puternice privitoare la veridicitatea *Evangheliei eseniene a păcii* sunt următoarele aspecte la care se face referire clară în textul ei: structura integrală, holistică a fiinţei umane, natura Divină a

holografiei şi identificarea Luminii Nepătrunse ca sălaş al Divinului, prin spaţiul zerodimensional al Universului.

În „Fragmente din Cartea Eseniană a Domnului Iisus” din cartea a doua în textul intitulat „Cele şapte căi ale păcii”, precum şi în textul cu aceeaşi denumire din cartea a patra, Domnul Iisus explică auditoriului Său, felul cum cele trei părţi ale omului, corpul, inima şi mintea, trebuie să realizeze pacea înşeptită, pentru a se împlini ca Fiu al lui Dumnezeu, prin devenirea intermediară, de Copil (Fiu) al Luminii.

Inima şi mintea se identifică cu sufletul, respectiv spiritul, structura integrală, holistică a fiinţei umane fiind deci cea trinitară: corp, suflet, spirit. Este de altfel, modul cel mai explicit şi corect ai semnificaţiei „creării omului după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”. A contesta o astfel de structură trinitară a fiinţei umane, înseamnă a nega manifestarea Trinitară a Divinului.

Mai mult decât atât, prin incursiunea în lumea supra-sensibilă pe care am reuşit să o facem datorită observaţiilor clarvăzătorilor, suprasenzitivilor, măsurătorilor radiestezice şi altele, expuse de mine în cele două cărţi ale mele menţionate, ştim că structura fiinţei umane are şapte corpuri energetice-informaţionale, sau emoţionale-mentale-spirituale, pe şapte niveluri spaţiale diferite, corespunzând şi aici în mod uimitor, structurii septenare a Arborelui Vieţii, realitate supremă ezoterică, cu cele şapte ramuri ale sale spre cer şi şapte rădăcini, de la care pare să fi plecat în mod concret întreaga magie reală a numărului şapte. Ar fi prea stupid să dea cineva o explicaţie materialist-carteziană a realităţii şeptenare, bazată pe întâmplare şi coincidenţă.

În ceea ce priveşte holografia, este uimitoare

explicaţia simplă dată de Domnul Iisus Hristos în capitolul intitulat „Cele şapte căi ale păcii” din cartea a patra:
„În tărâmul Tatălui nostru Ceresc, există multe sălaşuri şi multe sunt lucrurile ascunse pe care încă nu le cunoaşteţi. Adevăr zic vouă, Împărăţia Tatălui nostru Ceresc este vastă, atât de vastă încât nici un om nu-i cunoaşte limitele. Cu toate acestea, întreaga Sa împărăţie poate fi găsită în cea mai mică picătură de rouă de pe o floare de câmp sau în mirosul ierbii proaspăt cosită pe câmpurile de sub soarele verii. Într-adevăr nu există cuvinte pentru a descrie împărăţia Tatălui Ceresc”.
Un fragment din „Cele şapte căi ale păcii” din cartea a doua, prin Cuvântul Domnului Iisus, ne dă un indiciu extraordinar la o problemă care a generat numeroase discuţii, fără finalitate clară, dar provocatoare de dezbinări, privind natura şi Sălaşul Tatălui Ceresc:

„Vreţi să ştiţi mai mult copiii Mei?
Cum să spunem cu buzele noastre
Ceea ce nu poate fi exprimat?
Este întocmai ca o rodie mâncată de un mut,
Cum ar putea el să descrie gustul ei?
Dacă noi spunem că Tatăl Ceresc
Sălăşluieşte în noi,
Atunci ofensăm cerurile;
Dacă spunem că El nu sălăşluieşte în noi,
Este un neadevăr.
Ochiul care scrutează orizontul îndepărtat
Şi al Aceluia care vede inimile oamenilor,
Nu fac decât una.
El nici nu se manifestă,
Nici nu se ascunde.
El nu este revelat,

Nici nerevelat.”

În cartea mea *Bioenergia darul Divinităţii* am discutat mai amplu acest aspect. Dar cum se poate ca Dumnezeu să fie în noi şi în acelaşi timp să nu fie?
În numeroasele discuţii care s-au purtat referitor la acest aspect, s-au propus diferite răspunsuri, cel mai cunoscut fiind acela că Dumnezeu este în noi, este spiritul nostru. Este baza panteismului care animă toţi gnosticii şi în general filosofia orientală şi extrem orientală ca bază a religiilor respective, în care Dumnezeu apare ca Principiu şi nu ca Persoană, ca Fiinţă Vie. Răspunsul privitor la Spirit în fiinţa umană, nu poate fi decât unul singur: el este proiecţia holografică a Tatălui Ceresc în om; este modelul care determină conştiinţa. Fiind o imagine, El este, dar în acelaşi timp, nu este în om.
Tot în cartea mea despre bioenergie am mai arătat cu privire la acest aspect al sălaşului Tatălui Ceresc, al Divinului, că totuşi mai există o soluţie care ne dă răspunsul că Tatăl Ceresc poate, şi există la propriu, în om: dar în lumea Sa aparte, a spaţiului zerodimensional, care deşi punctual, închide în el infinitul. În marele Infinit există o infinitate de manifestări zerodimensionale; doar în felul acesta Dumnezeu este omniprezent, dar fără a se amesteca cu nimeni şi nimic. Acest spaţiu zerodimensional, corespunde „Luminii nepătrunse şi neapropiate” după cum exprimă Sfântul Ciprian sălaşul Domnului.
Există încă multe argumente cu privire la veridicitatea textului *Evangheliei eseniene.* Printre acestea, ar fi asemănările până la identitate, cu texte ale *Noului Testament* canonic, cum sunt de exemplu: „Evanghelia după Matei” (6, 24-26; 23, 27), „Evanghelia după Marcu” (12, 27; 12, 30),

„Evanghelia după Luca” (12, 22-24; 12, 27; 6, 13; 20, 38), „Evanghelia după Ioan” (1, 1-5 – cu excepţia faptului că termenul „Cuvântul” este înlocuit prin „Legea” = Legea Sfântă; 7, 19; 14, 27; 16, 12). La acestea se adaugă întreg capitolul 13 din „Epistola întâi către Corintieni a Sfântului Apostol Pavel” care în fapt (aproape identic) este un fragment din ceea ce s-ar putea denumi cel mai extraordinar discurs despre Iubirea necondiţionată a Domnului Iisus. Este Legea Fundamentală a Tatălui Ceresc.
Am considerat acest text al *Evangheliei eseniene* atât de important încât am redat discursul Hristic în întregime în cartea mea *Bioenergia darul Divinităţii.* Iubirea necondiţionată apare în numeroase rânduri în *Evanghelia eseniană* ca Lege fundamentală. Aş putea zice că apare ca un laitmotiv. Faptul că textul citat din „Epistola întâi către Corintieni a Sfântului Apostol Pavel” (13, 1-13) este, după cum am menţionat, practic identic, cu cel din *Evanghelia eseniană*, cum ar trebui interpretat? Înseamnă că importanţa textului este atât de mare încât, atunci când a luat cunoştinţă de el, după acelaşi manuscris al *Evangheliei eseniene a păcii* sau o **copie fidelă a acestuia, Sfântul Pavel l-a fixat definitiv în conştiinţa şi memoria sa.**
În argumentarea veridicităţii textului *Evangheliei eseniene a păcii* sunt şi unele aspecte, indirecte poate, aş zice formale, dar care apar în consens.
De exemplu, expresia „S-a dus iarăşi în munte El singur”, cum apare în „Evanghelia după Ioan” (6, 15), este corespunzătoare modului în care este descrisă, în repetate rânduri, apariţia (sau plecarea) Domnului Iisus, la (de la) mulţimea de oameni care Îl aşteptau şi aveau nevoie de El.
Un alt exemplu: În cartea întâi, *Evanghelia eseniană a păcii*, pentru a explica mulţimii de bolnavi care nu

reuşise să se vindece după „tratamentul” prescris, Domnul Iisus le spune parabola „Fiului risipitor”, menţionând că rostul parabolelor este de a ajuta pe toată lumea să înţeleagă mai bine cele spuse. Este cel puţin curios faptul că, în evangheliile canonice, parabola „Fiului risipitor” apare numai în „Evanghelia după Luca” (15, 11-32), cu doi fii şi cu un înţeles destul de confuz şi forţat, în comparaţie cu înţelesul clar, logic al parabolei din *Evanghelia eseniană a păcii.* Este curios cum s-a deturnat înţelesul rostului parabolelor, de la acela de „ajutătoare de înţeles”, la acela de „rebusuri”?
Printre argumentele „secundare” s-ar înscrie şi observaţia că, în cadrul textelor *Evangheliei eseniană a păcii*, toate denumirile calendaristice (ale lunilor) şi ale vegetaţiei din zonă, corespund cadrului geografic şi istoric la care se referă acestea.
Desigur, textul *Evangheliei eseniene a păcii* cuprinde şi unele aspecte foarte sensibile, cum ar fi fraternitatea omului cu arborii, îngerii şi mai ales acelea privind Maica Pământească.
Pierderea treptată a sensibilităţii ca urmare a practicării unei nutriţii eronate, poluării multilaterale şi stresului, precum şi ignorarea structurilor reale ale omului şi naturii înconjurătoare, ca efect al unei educaţii ştiinţifice şi spirituale reducţioniste, au făcut pe omul actual să nu mai simtă şi să nu mai înţeleagă legăturile sale strânse cu tot ce este viu şi în primul rând cu arborii. Acest lucru se petrece în pofida faptului că astăzi există lucrări, cum sunt acelea ale autorilor Peter Tompkins şi Christopher Bird (*Viaţa secretă a plantelor*) şi Robert Frederick (*Plantele, o lume care gândeşte*); în plus lucrările privind sensibilitatea plantelor ale dr. Marioara Godeanu, evocă natura uimitor de afectivă a plantelor faţă de

om, precum şi inteligenţa lor. Acest aspect, este evocat destul de amplu în cartea mea *Bioenergia darul Divinităţii*.
Problema „Îngerilor”, a „angelologiei” în general, fireşte că a preocupat curiozitatea umană din cele mai vechi timpuri.
În prezent, în ciuda progresului tehnologic (sau tocmai din cauza lui), situaţia este aceeaşi din totdeauna: unii (mai puţini) cred în existenţa îngerilor, iar alţii (mai mulţi), nu. Persoanele sensibile, cu o anumită „permeabilitate” mistică normală, cred în ei şi chiar îi simt; persoanele insensibile, nu.
Este interesant de remarcat faptul că modul în care sunt prezentaţi îngerii în *Evanghelia eseniană* de către Domnul Iisus Hristos, se pare că nu este înţeles chiar de către autorul traducerii din aramaică, dr. Edmond Bordeaux Szekely. Felul cum îi evocă în alte lucrări ale sale, pare a se orienta mai degrabă către un înţeles simbolic şi dacă ne-am referi la îngerii din natura înconjurătoare, fiecare din aceştia (Îngerul Apei, Îngerul Aerului, Îngerul Pământului, etc.) evocă suma proprietăţilor fizice, chimice şi energetice ale mediului respectiv. Dar, atunci cum trebuie să înţelegem cele spuse de Domnul Iisus, în finalul recomandărilor Sale privind modul în care trebuie să mâncăm „De asemenea, în timp ce mâncaţi, gândiţi că aveţi deasupra voastră pe Îngerul Aerului şi dedesubt, pe Îngerul Apei”, iar atunci când se referă la „pâinea vie” şi „grâul încolţit”, spune că cei ce le prepară să umezească mai întâi grâul, pentru ca Îngerul Apei să poată intra în el?
Când Domnul Iisus s-a referit la Arborele Vieţii arătând că acesta este „Mister al Misterelor”, spune că El se află în mijlocul Grădinii Eternităţii, din Marea Eternităţii şi că are şapte ramuri către cer şi şapte

rădăcini; cele şapte ramuri sunt alcătuite din cei şase îngeri ai Tatălui Ceresc împreună cu Tatăl Ceresc, iar rădăcinile sunt alcătuite din cei şase îngeri ai Maicii Pământeşti, împreună cu Maica Pământească. Cei şase îngeri ai Tatălui Ceresc sunt: Îngerul Înţelepciunii, Îngerul Puterii, Îngerul Creaţiei, Îngerul Vieţii Eterne, Îngerul Păcii şi Îngerul Iubirii. Îngerii Maicii Pământeşti sunt: Îngerul Soarelui, Îngerul Apei, Îngerul Aerului, Îngerul Pământului, Îngerul Vieţii şi Îngerul Bucuriei. Este evident că în această ipostază, „îngerii" capătă apoteoza lor şi anume devin mai degrabă diversele atribute ale lui Dumnezeu.

Unii autori par a identifica Arborele Vieţii cu Arborele Sefirotic din literatura cabalistică. Noi însă avem datoria să încercăm să lămurim aspectele ezoterice în noua cunoaştere sacrală-spirituală, decât să ne afundăm mai mult în acestea. De aceea noi trebuie să pledăm pentru înfiinţarea acestei cunoaşteri umane a mileniului al treilea, cât mai urgent posibil, pentru a determina efectele ecumenice cele mai puternice şi unificarea (sau mai bine zis, reunificarea) religiei cu ştiinţa, în adevărata cunoaştere umană.

Este interesant de remarcat că în multe fresce de pe zidurile Bisericilor Creştine Ortodoxe, în fundalul imaginei de prim plan a Sfintei Treimi, apare un arbore: Arborele Vieţii.

În sfârşit, în *Evanghelia eseniană* mai apar şi alţi îngeri, care se apropie foarte mult de imaginea celor nouă sau zece categorii de îngeri întâlniţi în *Scripturile* canonice.

Maica Pământească este cel mai sensibil şi delicat dintre aspectele care se întâlnesc în *Evanghelia eseniană.*

Ea apare ca parte a Divinului care este implicată în aspectul material ai Realităţii: cu alte cuvinte apare ca

Stăpână a Materiei, a corpurilor fizice ale tuturor fiinţelor vii şi a sănătăţii lor.
Potrivit unor autori cunoscători ai literaturii ezoterice, Maica Pământească s-ar identifica cu Sfântul Duh sau Sfântul Duh ar avea implementat în El şi aspectul feminin, matern.
Din *Scrisorile lui Thales din Argos către Empedocle atenianul*, rezultă că Sfânta Maică Maria, Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, a fost din totdeauna „Prea Sfânta Pururea Fecioară Maică” chiar de pe vremea Atlantidei.
În apariţiile de la Amsterdam, dintre anii 1945–1959, ale Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului, Ea s-a autointitulat în mesajele transmise, „Maica tuturor popoarelor”, cerând să ne rugăm Ei, ca Apărătoarea noastră în faţa Fiului, Domnul Iisus Hristos.
Îmi face impresia că un anumit misoginism endemic, moştenit de la toate cultele Asiei şi Orientului apropiat, preluat de către Bisericile Creştine şi în Europa şi în America, au făcut ca toate abordările femininului în Divin, să fie făcute cu anumite prejudecăţi. Acest lucru este în fond destul de curios, deoarece în hinduism, în Creaţiune alături de Tatăl apare Adi Sakti, principiul feminin, Mama Divină, iar la chinezi, după Laozi, Dao, prin *xu* („vid”), reprezintă Mama tuturor făpturilor şi lucrurilor existente, iar după tradiţia indiană, Kundalini este reflectarea în om, a Marii Zeiţe, a Mamei Divine.
După cum bine sesizează Dan Costian, referindu-se la existenţa Mamei Divine sau Mamei Primordiale, arată că de fapt, aspectul feminin este implementat în Tatăl, potrivit „Facerea” (1, 27): „Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie”.
Pe de altă parte, să nu uităm că orice om simte că în

el există o Mamă, care este mai mult decât mama care l-a născut şi care este prima Fiinţă căreia îi lansează strigătul său de ajutor (chiar nemărturisit) în momentele sale de necesitate şi de durere.
În traducere eu am utilizat denumirea de Maica Pământească, considerând-o mai potrivită creştinismului ortodox. În engleză, denumirea era „Eartherly Mother” („Mama Pământească”).
N-aş putea încheia mai bine referirile la aspectul Divin feminin, decât redând cuvintele Sfântului Ambrozie (secolul V): „Cine n-are Biserica de mamă, nu poate avea pe Dumnezeu de tată”.
Să trecem însă la noutatea cea mai extraordinară pe care o aduce *Evanghelia eseniană:*
Cartea a patra începe cu următorul text: „Şi Domnul Iisus îi adună pe Fiii Luminii pe malul râului, pentru a le revela ceea ce le rămăsese ascuns; trecuseră şapte ani şi toţi erau maturi pentru adevăr, la fel cum floarea se deschide, când Îngerul Soarelui şi Îngerul Apei o aduc la timpul înfloririi”.
Acest text, în afara faptului că suplimentar, constituie un argument pentru veridicitatea manuscrisului în discuţie, indicând perioada de şapte ani necesară regenerării tisulare complete a corpurilor celor vindecaţi, care acum deveniseră Fii ai Luminii, **indică revenirea la ei a Domnului Iisus după şapte ani de la vindecarea lor, deci cele povestite în manuscris în primele două părţi, s-au petrecut cu şapte ani înainte de perioada „publică” din viaţa Mântuitorului.**
Această constatare are o dublă mare importanţă:
— Una, că spulberă toate speculaţiile care s-au făcut cu privire la anii necunoscuţi din viaţa Domnului Iisus şi
— A doua, că precedând perioada publică din

Palestina a Domnului Iisus, nu schimbă cu nimic canonul Bisericii Creştine Ortodoxe întemeiat pe Jertfa Răscumpărătoare a Mântuitorului.

Vechimea manuscrisului, dezvăluită prin cele de mai sus, arată că „Evanghelia după Ioan" este, în modul cel mai categoric, cea mai veche (şi nu cea mai nouă cum se acreditează pe argumente superficiale). În felul acesta se confirmă ipoteza evangheliei primitive, expusă, printre altele, de Oscar Cullman în cartea sa, *Noul Testament* (Bucureşti: Humanitas, 1993), în care se spune că cele trei sinoptice şi-ar avea originea într-o sursă comună de origine aramaică de care nu mai dispunem. De ipoteza evangheliei primitive e legat numele lui Lessing (1775). Eichborn, adoptă şi el aceeaşi soluţie.

Capătă de asemenea consistenţă argumentele autorilor care au arătat că „Evanghelia după Ioan" a fost scrisă mai întâi în aramaică şi apoi tradusă în greacă cum sunt C. F. Burney (1922); Charles C. Terrey (1923); W. F. Albright (1925); M. Black (1954); C. Daniel (*Scripta Aramaica* Bucureşti: Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1980).

În concluzie, nu încape îndoială că manuscrisele pe care Edmond Bordeaux Szekely a efectuat traducerile din aramaică şi ebraică sunt originale. Ele sunt pline de dezvăluiri extraordinare, începând de la rostul real al existenţei omului în această viaţă, de modul de purificare a lui pentru a deveni Copil al Luminii şi apoi Fiu de Dumnezeu. Este înţelesul apropiat pe care l-a exprimat şi regretatul nostru părinte Dumitru Stăniloaie în capitolul final „Despre Îndumnezeire" în cartea sa *Spiritualitatea Ortodoxă.*

Dar, după cum am arătat, cel mai extraordinar mesaj al Evangheliei Eseniene a Păcii, venind de la Domnul Iisus, este acela al IUBIRII NECONDIŢIONATE, care

este prima lege fundamentală a tatălui Ceresc, Legea Sfântă.
Legea Iubirii Necondiţionate ca relaţie între oameni, nu este opţională. Nu este o alegere democratică. Fiind energia levogiră, benefică, cea mai puternică din câte există, ea este singura şansă de reducere urgentă a entropiei planetare, la nivelul de a o face în continuare viabilă.
Oricâte am spune despre *Evanghelia eseniană a păcii,* ar fi insuficiente şi inadecvate, şi avea dreptate Edmond Bordeaux Szekely când încheia „Prefaţa” la ediţia engleză de la Londra din 1937 astfel:

„Şi adevărul se va mărturisi prin el însuşi”.

Fie ca Lumina Sfântă a Domnului Iisus, care se manifestă în fiecare an la Mormântul Sfânt de la Ierusalim la slujba de Înviere a Arhiereului Creştin Ortodox, Lumina Învierii, să pătrundă în sufletele noastre gonind toate răutăţile şi negativităţile din noi şi dintre noi şi luminându-ne minţile, să ne conformăm IUBIRII NECONDIŢIONATE, care rezolvă toate problemele omenirii şi ale Universului.

Pace vouă!

Radu Ilie Mânecuţă
Ucea de Jos

Cartea întâi
Evanghelia eseniană a păcii

Prefaţă

Se vor împlini în curând două mii de ani de când Fiul Omului a învăţat umanitatea calea, adevărul şi viaţa. El a adus bolnavilor sănătatea, ignoranţilor înţelepciunea, iar celor care erau nefericiţi fericirea. Cuvintele Sale au cucerit jumătate din lume şi au format civilizaţia occidentală. Acest fapt dovedeşte vitalitatea lor eternă, valoarea lor supremă şi incomparabilă.

Această carte nu cuprinde decât o treime din manuscrisul aramaic care se găseşte în arhivele secrete ale Vaticanului şi a manuscrisului în slavona veche păstrat în arhivele regale ale Habsburgilor (acum proprietatea guvernului austriac).

Noi datorăm existenţa acestor două versiuni preoţilor nestorieni care, sub ameninţarea hoardelor lui Ghingis-han, au fost constrânşi să se refugieze din Orient spre Occident aducând cu ei toate scripturile şi icoanele lor.

Textul aramaic datează din secolul al III-lea după Hristos, varianta în slavona veche fiind o versiune literară a acestuia. Arheologia nu este încă capabilă să ne explice cum au călătorit aceste texte din Palestina până în interiorul Asiei, pentru a ajunge în mâinile preoţilor nestorieni.

Nu avem de adăugat nici un comentariu acestui text. El vorbeşte de la sine. Cititorul care va studia paginile următoare cu toată atenţia necesară va simţi în el suflul vieţii eterne şi puternica evidenţă a acestor adevăruri profunde de care umanitatea de astăzi are o nevoie mai urgentă ca oricând.

„Şi adevărul se va mărturisi prin el însuşi.”

Londra, 1937

EDMOND BORDEAUX SZEKELY

Prefaţă
La cea de-a 50-a aniversare a primei ediţii (1978)

Cincizeci de ani s-au scurs de la prima ediţie a Cărţii întâi a *Evangheliei eseniene,* şi de la crearea *International Biogenic Society,* dedicată tuturor aplicaţiilor posibile ale învăţământului etern al esenienilor în viaţa noastră de toate zilele din timpul secolului al XX-lea. În cursul celor cincizeci de ani trecuţi, lumea a suferit ravagiile unui război mondial şi se găseşte din nou confruntată cu probleme aparent insurmontabile: poluarea la scară planetară, criza de energie, foamete şi tensiuni crescânde între filosofii şi gândiri politice divergente. Totuşi, cuvintele lui Iisus continuă să semene grăunţele lor de pace şi iubire în această lume tulburată. Din anul 1928 mai mult de zece milioane de persoane au primit mesajul *Evangheliei eseniene* şi numărul lor este în continuă creştere. Victor Hugo a spus că „nu există putere mai mare decât aceea a unei idei căreia i-a sosit timpul”. Poate că nu este prea târziu pentru ca puterea de transformare a cuvintelor lui Iisus, în puritatea şi amplitudinea lor iniţială, să-şi producă minunile într-o lume care n-a avut niciodată mai multă nevoie de ele.

EDMOND BORDEAUX SZEKELY

Evanghelia eseniană a păcii

Bolnavii şi infirmii veniră în număr mare la Domnul Iisus şi Îi spuseră:
„Dacă Tu cunoşti toate lucrurile, spune-ne nouă pentru ce îndurăm atâtea suferinţe? Pentru ce nu suntem sănătoşi ca ceilalţi oameni? Doamne, vindecă-ne ca şi noi să devenim puternici şi ca să ieşim din mizeria noastră. Mai ştim că Tu ai puterea să vindeci toate bolile. Eliberează-ne de Satana şi de toate relele teribile cu care ne acaparează; Doamne, fie-Ţi milă de noi!”
Şi Domnul Iisus le-a răspuns:
„Fericiţi sunteţi voi ca sunteţi înfometaţi de adevăr, căci Eu vă voi potoli foamea cu pâinea înţelepciunii. Fericiţi sunteţi voi că aţi bătut la uşă, căci Eu vă voi deschide uşa vieţii. Fericiţi sunteţi voi de a voi să scăpaţi de Satana, căci Eu vă voi conduce în împărăţia îngerilor Maicii noastre Pământeşti unde puterea lui Satana nu poate pătrunde!”
Foarte surprinşi ei întrebară:
„Cine este Maica noastră şi care sunt îngerii Săi? Unde se află împărăţia Sa?”
„Maica voastră este în voi şi voi sunteţi în Ea. Ea este Aceea care v-a născut şi care v-a dat viaţă. De la Ea aţi primit corpurile voastre şi Ei i le veţi înapoia într-o zi. Fericiţi veţi fi voi, când o veţi cunoaşte pe Ea şi împărăţia Sa, dacă veţi primi îngerii Maicii voastre şi vă veţi conforma legilor Sale. Adevăr zic vouă, acela care va proceda aşa nu va cunoaşte niciodată boala, căci puterea Maicii noastre este mai presus de orice. Puterea Ei distruge pe Satana şi împărăţia lui, şi Ea domneşte asupra tuturor corpurilor voastre ca şi asupra celor ale tuturor fiinţelor vii.”

„Sângele care curge în noi este născut din sângele Maicii noastre Pământeşti. Sângele Său cade din nori, ţâşneşte din adâncurile pământului, susură în pârâurile munţilor, se scurge abundent în râurile câmpiilor, dormitează în sânul lacurilor şi vuieşte cu putere în mările răscolite de furtuni."

„Aerul pe care îl respirăm se naşte din respiraţia Maicii noastre Pământeşti. Suflul Său este azurul din înălţimile cerurilor; el suspină pe vârfurile munţilor, freamătă prin frunzele pădurii, se ridică deasupra lanurilor de grâne, se calmează în văile profunde, se mistuie în deşert."

„Duritatea oaselor noastre provine din oasele Maicii Pământeşti, din roci şi din pietre. Acestea se înfăţişează goale în faţa cerului pe vârfurile munţilor; ele seamănă unor uriaşi aţipiţi pe flancurile costişelor, unor idoli ridicaţi în deşert; se găsesc de asemenea ascunse în interiorul pământului."

„Gingăşia cărnii noastre provine din carnea Maicii noastre Pământeşti care se colorează în galben şi în roşu când fructele se coc în pomi; Ea ne dă de asemenea hrana care izvorăşte din brazdele câmpurilor."

„Măruntaiele noastre sunt formate din măruntaiele Maicii noastre Pământeşti; ele sunt ascunse privirii noastre, ca şi adâncimile invizibile ale Terrei".

„Lumina ochilor noştri şi auzul nostru se nasc din culorile şi sunetele Maicii noastre Pământeşti; ele ne cuprind în întregime precum valurile mării peştii, sau curenţii de aer păsările." „Adevăr zic vouă, omul este fiul Maicii noastre Pământeşti şi de la Ea îşi primeşte corpul său, în acelaşi mod în care corpul unui copil se naşte din pântecul mamei sale. Adevăr zic vouă, voi sunteţi una cu Maica Pământească, Ea este în voi şi voi sunteţi în Ea. Din Ea v-aţi născut, în Ea trăiţi şi în

Ea vă veţi întoarce. De aceea respectaţi legile Sale, pentru că nimeni nu poate trăi mult timp, nici fericit, fără să O respecte pe Ea şi legile Sale. Căci respiraţia voastră este respiraţia Ei, sângele vostru, sângele Ei, oasele voastre, oasele Ei, carnea voastră, carnea Ei, organele voastre interne, organele Ei interne, ochii voştri şi urechile voastre, ochii Săi şi urechile Sale."

„Adevăr zic vouă, dacă nu respectaţi o singură lege din Legile Sale, veţi deveni prada bolilor voastre nemiloase şi va fi multă suferinţă cu lacrimi şi scrâşnete ale dinţilor. Vă spun că atâta vreme cât nu urmaţi Legile Maicii voastre, nu veţi scăpa morţii. Dar Maica sa, se va ataşa de aceia care I-a respectat Legile. Ea îl va vindeca de toate relele şi el nu va mai cunoaşte boala. Ea îi va da o viaţă lungă, îl va proteja de toate necazurile, îl va feri de atingerea focului, a apei şi de muşcături de şerpi veninoşi. Căci Maica voastră Pământească este Aceea care v-a născut şi Ea este Aceea care vă menţine viaţa în voi. Ea v-a dat corpul vostru şi Ea singură are puterea să vă vindece. Fericit acela care îşi iubeşte Maica şi se odihneşte în pace la sânul Său. Chiar când v-aţi întors de la Ea, Maica voastră vă iubeşte. Şi cât de mult aţi fi iubiţi de Ea dacă aţi reveni la Ea! Adevăr zic vouă, mare este iubirea Sa, mai mare decât cei mai înalţi munţi, mai adâncă decât cele mai adânci mări. Şi aceia care îşi iubesc Maica, nu vor fi niciodată abandonaţi de Ea. După cum găina îşi apără puişorii, leoaica puii, mama nou-născutul, tot aşa Maica Pământească protejează pe Fiul Omului de toate relele şi toate primejdiile."

„Căci, adevăr zic vouă, numeroase pericole ameninţă pe Fiii Oamenilor. Belzebut, prinţul tuturor demonilor, sursa tuturor relelor, stă la pândă în corpurile tuturor Fiilor Oamenilor. El este moartea, stăpânul tuturor calamităţilor şi îmbracă aparenţe atrăgătoare pentru a

ispiti şi seduce pe Fiii Oamenilor. El le promite bogăţii şi putere, palate magnifice, îmbrăcăminte de aur şi argint, o mulţime de servitori; el le promite încă renume şi glorie, concubinaj şi senzualitate, lăcomie şi beţii, viaţă desfrânată, zile de lene şi trândăvie. El îl cunoaşte pe fiecare flatând înclinaţiile sale personale. Şi în ziua în care Fiii Oamenilor au devenit sclavii tuturor acestor vanităţi şi abominaţii, atunci ca plată el îi despuiază de toate bunurile căpătate de la Maica Pământească, pe care Aceasta le-a dăruit lor atât de abundent. El le ia respiraţia lor, sângele lor, oasele lor, carnea lor, organele lor interne, ochii şi urechile lor. Şi respiraţia Fiului Omului devine scurtă şi dureroasă, răsuflarea sa e tot atât de urât mirositoare ca a animalelor impure. Sângele său se îngroaşă şi devine urât mirositor ca apa mlaştinilor, se coagulează şi se înnegreşte, asemănător nopţii morţii. Oasele sale se pietrifică şi devin noduroase. Ele se descompun şi se sfărâmă, ca pietrele care cad de pe o stâncă. Carnea sa se încarcă cu grăsimi şi cu apă, ea se descompune şi putrezeşte şi se acoperă cu cruste şi abcese dezgustătoare. Organele sale interne se umplu cu murdării abominabile, cu scurgeri împuţite de puroi, în care viermi mârşavi îşi stabilesc reşedinţa. Vederea sa scade, până ce în final, noaptea profundă se instalează în ochii săi; urechile sale nu mai aud, până ce domneşte liniştea mormântului. În acest mod, la sfârşitul vieţii, prin propriile sale greşeli, deoarece nu a ştiut sa respecte Legile Maicii sale şi pentru că a acumulat greşeală după greşeală, Fiul Omului îşi pierde viaţa. Toate darurile Maicii sale Pământeşti îi sunt luate: respiraţie, sânge, oase, carne, păr, organe interne, ochi şi urechi şi, în ultimul rând, viaţa, cu care Maica Pământească i-a încununat corpul.”

„Dar dacă Fiul Omului căzut în greşeală îşi regretă

păcatele sale şi le dezleagă, dacă el revine către Maica sa Pământească, dacă, respectând Legile Sale, el se eliberează din ghearele lui Satana rezistând ispitelor sale, atunci Maica sa Pământească îl va primi din nou la sânul Său. Ea îşi va revărsa iubirea Sa către Fiul regăsit şi îşi va trimite îngerii Săi pentru a-l servi. Adevăr zic vouă, de îndată ce Fiul Omului rezistă lui Satana care sălăşluieşte în el şi încetează să-l asculte, chiar în acea clipă, îngerii Maicii Pământeşti sunt gata să-l servească cu toată puterea lor şi să-l elibereze din ghearele Satanei."

„Căci nici un om nu poate sluji la doi stăpâni. Sau îl serveşte pe Belzebut şi diavolii săi, sau serveşte pe Maica sa Pământească şi îngerii Săi. Sau el serveşte moartea, sau el serveşte viaţa. Adevăr zic vouă, fericiţi cei care urmează Legile vieţii şi nu rătăcesc pe căile morţii. În ei forţele vieţii cresc puternice şi ei scapă chinurilor morţii."

Toţi aceia care erau în jurul Domnului Iisus ascultară aceste cuvinte cu uimire, căci ele erau pline de forţă şi îi învăţau într-un mod cu totul nou decât o făcuseră preoţii şi scribii.

Soarele asfinţise şi totuşi ei nu se înapoiaseră la ei acasă. Aşezându-se în jurul Domnului Îl întrebară:

„Doamne, care sunt aceste Legi ale vieţii? Rămâi încă cu noi şi învaţă-ne. Noi vrem să ascultăm învăţătura Ta pentru a ne putea vindeca şi a deveni drepţi."

Atunci Domnul Iisus S-a aşezat în mijlocul lor şi le-a vorbit astfel:

„Adevăr zic vouă, nimeni nu poate fi fericit dacă nu urmează Legea."

La acestea cei din jurul Domnului Îi spuseră:

„Noi toţi urmăm legile lui Moise, legiuitorul nostru, aşa cum sunt consemnate în scrierile noastre Sfinte."

Atunci Domnul Iisus le-a zis:

„Nu căutaţi Legea în Scripturile voastre, căci Legea este viaţă, în timp ce scrierea este moartă. Adevăr zic vouă, Moise n-a primit de la Dumnezeu Legile Sale prin scris, ci prin cuvântul viu. Legea este cuvântul viu al lui Dumnezeu cel Viu către profeţii vii, pentru oamenii vii. Legea este scrisă în tot ce este viu. O veţi găsi în iarbă, arbori, râuri, munţi, păsările cerului, peştii lacurilor şi mărilor, dar căutaţi-o mai ales în voi înşivă. Căci, adevăr zic vouă, că tot ce este înzestrat cu viaţa este mai aproape de Dumnezeu decât scrierile lipsite de viaţă. Dumnezeu a creat viaţa şi toate fiinţele vii în aşa fel ca ele să poată prin cuvântul nepieritor să-l înveţe pe om Legile lui Dumnezeu cel Adevărat. Dumnezeu n-a scris Legile Sale pe pagini de carte, ci în inima voastră şi în sufletul vostru. Ele se află în respiraţia voastră, în sângele vostru, în oasele voastre, în carnea voastră, în măruntaiele voastre, în ochii voştri, în urechile voastre şi în părţile cele mai infime ale corpului vostru. Ele sunt prezente în aer, în apă, în pământ, în plante, în razele soarelui, pe vârfurile munţilor şi în abisuri. Toate acestea vă vorbesc ca voi să puteţi înţelege Cuvântul şi voinţa lui Dumnezeu cel Viu. Dar voi închideţi ochii pentru a nu vedea nimic şi vă astupaţi urechile pentru a nu auzi nimic.
Adevăr zic vouă, scrisul este opera omului, în timp ce viaţa şi toate gazdele sale sunt opera lui Dumnezeu. De ce nu vă îndreptaţi urechile către cuvintele lui Dumnezeu înscrise în operele Sale? Pentru ce studiaţi voi scrierile moarte, operele mâinilor oamenilor?”
„Cum putem noi să citim Legile lui Dumnezeu decât în Scripturi? Unde sunt ele scrise? Citeşte-ni-le acolo unde Tu le vezi, căci noi nu cunoaştem alte Scripturi decât acelea pe care le-am moştenit de la strămoşii noştri. Spune-ne Legile de care ai vorbit, ca, după ce

le-am auzit, noi să putem fi vindecaţi şi îndreptaţi.”
Domnul Iisus a zis:
„Voi nu puteţi înţelege cuvintele vieţii, pentru că trăiţi în moarte. Tenebrele vă întunecă vederea, iar urechile voastre sunt atinse de surditate. Totuşi, vă spun că nu vă este de nici un folos să aveţi ochii fixaţi pe scrierile a căror literă este moartă, dacă prin acţiunile voastre voi renegaţi pe Acela care v-a dat scrierile. Adevăr zic vouă, că Dumnezeu şi Legile Sale apar în ceea ce faceţi voi. Ele nu se află nici în lăcomie şi beţie, nici într-o viaţă risipită prin excese şi desfrânare, nici în căutarea bogăţiilor sau în ura contra duşmanilor. Căci toate aceste lucruri sunt foarte îndepărtate de adevăratul Dumnezeu şi de îngerii Săi. Toate aceste lucruri provin din împărăţia tenebrelor şi de la stăpânul tuturor relelor. Or, toate acestea le purtaţi în voi; şi astfel Cuvântul Lui Dumnezeu şi puterea Sa nu pot intra în voi din cauza tuturor gândurilor rele pe care voi le cultivaţi şi a tuturor abominaţiilor care sălăşluiesc în corpul vostru şi în sufletul vostru. Dacă vreţi să vă pătrundă Cuvântul lui Dumnezeu cel Viu şi puterea Sa, nu murdăriţi nici corpul vostru, nici spiritul vostru. Căci corpul vostru este templul spiritului, iar spiritul este templul lui Dumnezeu. Purificaţi de aceea templul vostru pentru ca Stăpânul Templului, să poată veni să ocupe acolo un loc demn de El.”
„La toate ispitele corpului şi spiritului vostru, ispite care provin de la Satana, retrageţi-vă la adăpostul ceresc al lui Dumnezeu.”
„Regeneraţi-vă şi ajunaţi: Căci adevăr zic vouă, Satana şi vrăjile sale nu pot fi înlăturate decât prin post şi rugăciune. Înapoiaţi-vă acasă şi postiţi în singurătate, nelăsând să se bage de seamă că ajunaţi. Dumnezeu cel Viu va vedea acest lucru şi mare va fi

răsplata voastră. Ajunaţi până ce Belzebut şi toate relele sale vă vor fi părăsit şi până ce toţi îngerii Maicii voastre Pământeşti vor fi venit pentru a vă servi. Adevăr zic vouă, că atât timp cât nu veţi fi ajunat, nu veţi fi eliberaţi din ghiara lui Satana şi de toate bolile care provin de la el. Ajunaţi şi rugaţi-vă cu ardoare, cerând forţa lui Dumnezeu cel Viu pentru a ajunge la vindecare. În timpul ajunării voastre evitaţi Fiii Oamenilor şi căutaţi compania îngerilor Maicii voastre Pământeşti, căci acela care caută va găsi.”

„Căutaţi aerul pur al pădurilor şi câmpurilor, căci acolo, în mijlocul lor, veţi întâlni Îngerul Aerului. Descălţaţi-vă, dezbrăcaţi-vă şi lăsaţi Îngerul Aerului să vă îmbrăţişeze întreg corpul. Apoi respiraţi îndelung şi profund ca Îngerul Aerului să pătrundă în voi. Adevăr zic vouă, el va goni din corpul vostru impurităţile care îl murdăresc la exterior şi la interior şi astfel toate mirosurile urâte şi murdăriile se vor degaja de la voi ca fumul focului care unduie în aer şi se pierde în oceanul cerurilor. Căci, adevăr zic vouă, sfânt este Îngerul Aerului, care purifică tot ce este murdar şi transformă în parfumuri suave toate substanţele urât mirositoare. Nimeni nu se poate prezenta în faţa lui Dumnezeu, dacă Îngerul Aerului nu-l lasă să treacă. În fapt, totul trebuie să renască prin aer şi prin adevăr, căci corpul vostru respiră aerul Maicii voastre Pământeşti şi sufletul vostru respiră adevărul Tatălui Ceresc”.

„După Îngerul Aerului căutaţi Îngerul Apei. Descălţaţi-vă şi dezbrăcaţi-vă, şi lăsaţi-l să vă îmbrăţişeze corpul. Abandonaţi-vă cu totul în braţele sale mângâietoare şi tot de atâtea ori cât circulaţi aerul cu respiraţia voastră, agitaţi apa prin mişcările corpului vostru. Adevăr zic vouă, Îngerul Apei va goni din organismul vostru toate impurităţile care îl murdăresc atât de

dinafară, cât şi pe dinăuntru. Tot felul de resturi urât mirositoare se vor îndepărta de voi, tot aşa cum murdăria hainelor voastre se împrăştie în apa râului şi pierde în curentul acestuia. Adevăr zic vouă, sfânt este Îngerul Apei, el purifică tot ce este murdar şi transformă în parfumuri suave toate mirosurile urâte. Nimeni nu se poate prezenta în faţa lui Dumnezeu, dacă Îngerul Apei nu-l lasă să treacă. În fapt, totul trebuie sa renască prin apă şi adevăr, căci corpul vostru se scaldă în fluviul vieţii terestre şi spiritul vostru se scaldă în fluviul vieţii eterne. Voi primiţi sângele vostru de la Maica Pământească şi adevărul de la Tatăl Ceresc.”

„Să nu vă închipuiţi că este suficient ca Îngerul Apei să vă îmbrăţişeze numai în afară. Adevăr zic vouă, impuritatea interioară este încă mai mare decât impuritatea exterioară. Or, acela care se purifică numai exterior, rămânând impur în interior, seamănă mormintelor care pe dinafară sunt acoperite cu picturi luminoase, dar care, în interior, sunt pline de tot felul de murdării oribile şi de scârboşenii. Adevăr zic vouă, suportaţi ca Îngerul Apei să vă boteze de asemenea înlăuntru ca să fiţi eliberaţi de toate păcatele voastre trecute; veţi deveni şi înlăuntru tot aşa de puri ca spuma râului scânteind în razele soarelui.”

„Căutaţi, deci, o tigvă având o tijă de lungimea unui om: goliţi-o de miez şi umpleţi-o cu apă de rău încălzită de razele soarelui. Atârnaţi-o de ramura unui copac, îngenunchiaţi pe pământ în faţa Îngerului Apei şi introduceţi capătul tijei tigvei în anus astfel ca apa să poate pătrunde în toate măruntaiele voastre. Rămâneţi îngenunchiaţi pe pământ, în faţa Îngerului Apei şi rugaţi-vă lui Dumnezeu să vă ierte toate păcatele trecute; rugaţi Îngerul Apei să vă elibereze corpul de toate murdăriile sale şi de toate bolile sale.

Lăsaţi apoi apa să se scurgă afară din corpul vostru ca acesta să fie curăţat înlăuntru de tot ce a provenit de la Satana, de tot ce este impur sau urât mirositor. Cu ochii voştri veţi vedea şi cu nasurile voastre veţi mirosi toate scârboşeniile şi impurităţile care au murdărit templul corpului vostru; în acelaşi timp vă veţi da seama de toate păcatele care se aflau în voi şi de toate relele pe care le produceau. Adevăr zic vouă, botezul apei vă va elibera de aceste rele. Fiecare zi de post va reînnoi acest botez al apei şi persistaţi până în ziua când apa care se scurge din corpul vostru va fi tot atât de pură ca spuma râului. Atunci cufundaţi corpul vostru în râul cu ape mişcătoare şi acolo, în braţele Îngerului Apei, mulţumiţi lui Dumnezeu cel Viu care v-a eliberat de păcatele voastre. Acest sfânt botez făcut de Îngerul Apei înseamnă renaşterea la o viaţă nouă. Căci, de îndată ochii voştri vor vedea şi urechile voastre vor auzi. Apoi nu mai păcătuiţi, ca Îngerul Aerului şi Îngerul Apei să poată locui în voi pentru totdeauna şi tot timpul să vă servească."

„Şi dacă, după aceasta mai rămân încă în voi câteva urme ale păcatelor anterioare, căutaţi Îngerul Soarelui. Descălţaţi-vă şi dezbrăcaţi-vă şi lăsaţi ca Îngerul Soarelui să vă îmbrăţişeze întreg corpul. Respiraţi îndelung şi profund ca Îngerul Soarelui să poată pătrunde în voi. El va goni din corpul vostru toate substanţele urât mirositoare şi impure care vă murdăresc pe dinafară şi pe dinăuntru. Tot ce este impur şi urât mirositor se va îndepărta de voi, aşa cum întunericul nopţii se împrăştie în faţa strălucirii soarelui care răsare. Adevăr zic vouă, sfânt este Îngerul Soarelui, el purifică şi goneşte orice impuritate şi transformă în parfumuri suave toate mirosurile urât mirositoare. Nimeni nu se poate prezenta în faţa lui Dumnezeu, dacă Îngerul Soarelui

nu-l lasă să treacă. În fapt, toţi trebuie să fiţi încă o dată renăscuţi de soare şi de adevăr, căci corpul vostru este încălzit de razele soarelui Maicii Pământeşti, în timp ce sufletul vostru este încălzit de lumina solară a adevărului Tatălui Ceresc."
„Îngerii Apei, Aerului şi Soarelui sunt fraţi. Ei au fost daţi Fiului Omului pentru a-i servi, pentru ca el să poată totdeauna apela la unul sau la altul."
„La fel de sfântă este îmbrăţişarea lor. Ei sunt copiii invizibili ai Maicii Pământeşti; în consecinţă nu separaţi pe aceia pe care Cerul şi Pământul I-au unit. Fie ca aceşti trei îngeri fraţi să vă poată purifica în fiecare zi şi ca ei să rămână în voi tot timpul ajunării voastre."
„Căci adevăr zic vouă, puterea demonilor, toate păcatele şi toate murdăriile vor părăsi în grabă corpul care este purificat de aceşti trei îngeri. Tot aşa cum hoţii fug dintr-o locuinţă, la sosirea stăpânului casei, unul părăsind-o pe uşă, altul pe fereastră, cel de-al treilea pe acoperiş, fiecare scăpând cum poate, aşa fug demonii bolii, toate păcatele trecute şi toate murdăriile şi bolile care se află în templul corpurilor voastre. Când îngerii Maicii Pământeşti vor fi intrat în corpurile voastre ca Stăpânul Templului să poată veni din nou, atunci toate mirosurile urâte vor părăsi în mare grabă corpul vostru, prin respiraţie sau prin piele; apele murdare se vor scurge prin gura voastră, pielea voastră, anusul vostru şi organele voastre sexuale. Toate aceste lucruri voi le veţi vedea cu ochii voştri, le veţi mirosi cu nasurile voastre şi le veţi pipăi cu mâinile voastre. Şi când toate păcatele şi toate impurităţile vor fi părăsit corpul vostru, sângele vostru va deveni tot aşa de pur ca sângele Maicii Pământeşti şi ca spuma râului scânteind în lumina soarelui. Respiraţia voastră va deveni tot atât de pură

ca parfumul delicios al florilor mirositoare, carnea voastră tot atât de pură ca şi carnea fructelor care se coc printre frunzele pomilor; sclipirea ochilor voştri va fi tot atât de vie şi de strălucitoare ca lumina soarelui ce străluceşte pe cerul albastru. Atunci toţi îngerii Maicii voastre Pământeşti vor fi în serviciul vostru. Şi respiraţia voastră, sângele vostru, carnea voastră, vor fi una cu respiraţia, sângele şi carnea Maicii voastre Pământeşti, iar sufletul vostru va putea atunci să devină una cu Spiritul Tatălui vostru Ceresc. Într-adevăr, nimeni nu poate ajunge la Tatăl Ceresc decât prin Maica Pământească; la fel cum nici un nou-născut nu poate înţelege învăţătura tatălui său atâta timp cât mama sa nu l-a ţinut la sânul său, cât nu l-a îmbăiat, alintat şi pus în leagănul său pentru a dormi, după ce l-a hrănit. Locul copilului de vârstă mică este lângă mama sa. Când el este mai mare, tatăl său îl duce la câmp să muncească alături de el şi copilul nu revine la mama sa decât la ora mesei. Atunci tatăl îl învaţă să ştie să lucreze ca el. Şi în ziua în care el vede că fiul său a înţeles ceea ce l-a învăţat, şi-şi face bine treaba, tatăl îi dă toate bunurile sale. Ele pot deveni proprietatea fiului iubit şi astfel el poate continua lucrarea tatălui." Adevăr zic vouă, fericit este fiul care acceptă şi urmează sfaturile mamei sale. Şi de o sută de ori este mai fericit fiul care acceptă şi urmează sfaturile tatălui său, pentru că vi s-a spus: „Respectă pe tatăl tău şi pe mama ta ca zilele tale să fie îndelungate pe pământ." Dar vă spun, Fii ai Omului: Respectaţi pe Maica Pământească şi urmaţi Legile Sale pentru ca zilele voastre să fie îndelungate pe pământ şi respectaţi pe Tatăl vostru Ceresc ca viaţa voastră să fie eternă în Ceruri. Căci Tatăl Ceresc este de o sută de ori mai mare decât toţi taţii prin sămânţă şi prin sânge la un loc, şi Maica Pământească este mai

mare decât toate mamele trupeşti la un loc. În ochii Tatălui său Ceresc şi al Maicii sale Pământeşti, Fiul Omului este încă mai scump decât în ochii tatălui său prin sânge şi sămânţă şi în ochii mamei sale prin trup. Cuvintele şi Legile Tatălui vostru Ceresc şi ale Maicii voastre Pământeşti sunt mai pline de înţelepciune decât cuvintele şi voinţa tuturor taţilor voştri de sânge şi sămânţă la un loc şi a tuturor mamelor voastre prin trup la un loc. Şi, de asemenea, mai mare este valoarea moştenirii Tatălui vostru Ceresc şi a Maicii voastre Pământeşti, împărăţia veşnică a vieţii atât pământeşti cât şi cereşti, decât a tuturor moştenirilor lăsate de taţii voştri de sânge şi sămânţă şi de mamele voastre prin trup.”
„Adevăraţii voştri fraţi sunt toţi aceia care ascultă de voinţa Tatălui vostru Ceresc şi a Maicii voastre Pământeşti, şi nu fraţii voştri de sânge. Adevăr zic vouă, că adevăraţii voştri fraţi după voinţa Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti vă iubesc de o mie de ori mai mult decât fraţii voştri de sânge. Căci de la Cain şi Abel, din ziua când fraţii de sânge au încălcat voinţa lui Dumnezeu, nu mai există fraternitate adevărată de sânge. Fraţi se comportă ca străini faţa de fraţii lor. Iată pentru ce vă spun: iubiţi pe adevăraţii voştri fraţi după voinţa lui Dumnezeu de o mie de ori mai mult decât fraţii voştri de sânge.”

„CĂCI TATĂL VOSTRU CERESC ESTE IUBIRE”
„CĂCI MAICA VOASTRĂ PĂMÂNTEASCĂ ESTE IUBIRE”
„CĂCI FIUL OMULUI ESTE IUBIRE”

„Prin iubire Tatăl Ceresc, Maica Pământească şi Fiul Omului sunt una. Căci spiritul Fiului Omului a fost creat de spiritul Tatălui Ceresc şi corpul său din

corpul Maicii Pământeşti. În consecinţă fiţi perfecţi ca spiritul Tatălui vostru Ceresc şi corpul vostru de asemenea perfect ca al Maicii voastre Pământeşti. Iubiţi pe Tatăl vostru Ceresc aşa cum El vă iubeşte sufletul; iubiţi pe Maica voastră Pământească aşa cum vă iubeşte Ea corpul; iubiţi pe adevăraţii voştri fraţi aşa cum îi iubesc Tatăl vostru Ceresc şi Maica voastră Pământească. Atunci Tatăl vostru Ceresc vă va da spiritul Său cel Sfânt şi Maica voastră Pământească, corpul Său Sfânt. Atunci Fiii Oamenilor, ca fraţi adevăraţi, se vor iubi unii pe alţii, aşa cum au fost iubiţi de Tatăl lor Ceresc şi de Maica lor Pământească. Atunci ei vor deveni unii pentru alţii adevăraţi consolatori; atunci vor dispare de pe pământ toate relele şi toate tristeţele, şi va fi iubire şi bucurie pe Pământ. Pământul se va asemăna atunci cerurilor şi împărăţia lui Dumnezeu va sosi. Apoi Fiii Oamenilor îşi vor împărţi moştenirea lor Divină, împărăţia lui Dumnezeu. Căci ei trăiesc în Tatăl Ceresc şi Maica Pământească, şi Tatăl Ceresc şi Maica Pământească trăiesc în ei. Şi atunci cu împărăţia lui Dumnezeu se va ajunge la sfârşitul timpului, căci iubirea Tatălui Ceresc dă tuturor viaţă eternă în împărăţia lui Dumnezeu. Căci iubirea este eternă. Iubirea este mai tare decât moartea.”
„Chiar dacă eu vorbesc limba oamenilor şi a îngerilor, dar nu am iubire, sunt ca alămurile sonore sau chimvalul care răsună. Chiar dacă prezic viitorul, dacă cunosc toate secretele şi am toată înţelepciunea, chiar dacă am o credinţă puternică, capabilă să ridice munţii, dacă nu am iubire, eu sunt nimic. Şi chiar dacă împart toate bunurile mele săracilor şi le dau tot ce am primit de la Tatăl meu Ceresc, dacă nu am iubire, eu nu voi obţine nici un profit de înţelepciune. Iubirea este răbdătoare, iubirea este tandră. Iubirea nu este

invidioasă, ea nu face rău, ea nu cunoaşte nici orgoliu, nu este crudă; niciodată nu este egoistă, ea este înceată la mânie, ea nu-şi imaginează necredinţa, nu se bucură de nedreptate, ci de dreptate. Iubirea apără totul, iubirea crede în toţi, iubirea speră totul, iubirea suportă totul; niciodată ea nu se lasă; scrierile şi cuvintele pier, cunoaşterea dispare, dar iubirea rămâne. Noi trăim parţial în eroare, parţial în adevăr, dar când se va ajunge la plenitudinea perfecţiunii, tot ce este parţial va fi şters. La vârsta copilăriei omul vorbeşte ca un copil, gândeşte ca un copil, înţelege ca un copil. Devenind matur el abandonează toate aceste vederi copilăreşti, pentru că noi vedem ca printr-o sticlă şi prin maxime obscure. Cunoaşterile noastre sunt fragmentare în prezent; dar când vom ajunge în faţa lui Dumnezeu nu vom cunoaşte adevărul în parte, ci după cum ne va învăţa El. În prezent ne rămân acestea trei: credinţa, speranţa şi iubirea; dar cea mai mare dintre ele este iubirea."

„Şi acum, eu vă vorbesc în limbajul lui Dumnezeu cel Viu, prin Spiritul Sfânt al Tatălui nostru Ceresc. Încă nu există nimeni printre voi care să poată înţelege tot ce vă spun acum. Aceia care vă explică *Scripturile* vă vorbesc într-o limbă moartă, a oamenilor morţi, prin corpul lor bolnav şi muritor; toţi oamenii pot să le înţeleagă, deoarece toţi oamenii sunt bolnavi şi toţi sunt în moarte. Niciunul nu zăreşte lumina vieţii. Orbul îl conduce pe orb pe căile întunecate ale păcatului, ale bolii şi ale suferinţei până ce toţi sfârşesc a cădea în abisul morţii."

„Eu sunt trimis de Tatăl pentru a face să strălucească în faţa voastră lumina vieţii. Lumina se aprinde de la sine şi împrăştie tenebrele, în timp ce tenebrele ignoră lumina. Am multe lucruri să vă spun, dar voi încă nu le puteţi înţelege căci ochii voştri sunt

obişnuiţi cu tenebrele; lumina deplină a Tatălui Ceresc v-ar orbi. De aceea, voi nu puteţi încă înţelege ceea ce vă spun cu privire la Tatăl Ceresc care m-a trimis la voi. De aceea, urmaţi mai întâi Legile Maicii voastre Pământeşti despre care v-am vorbit. Când îngerii Săi vor fi purificat şi regenerat corpurile voastre, când ei vor fi întărit ochii voştri, veţi fi capabili să suportaţi lumina orbitoare a Tatălui Ceresc. Când vă va fi posibil să fixaţi fără să clipiţi strălucirea soarelui la prânz, veţi putea privi lumina orbitoare a Tatălui vostru Ceresc, lumină de mii de ori mai strălucitoare decât mii de sori. Cum aţi putea contempla lumina Tatălui vostru Ceresc, când voi nu puteţi încă suporta strălucirea soarelui arzător? Credeţi-Mă, soarele este comparabil cu lumina unei lumânări pe lângă soarele adevărului al Tatălui vostru Ceresc. Trăiţi în credinţă, speranţă şi iubire. Adevăr zic vouă, că veţi fi recompensaţi. Dacă voi credeţi în cuvintele Mele, credeţi de asemenea Aceluia care M-a trimis, Domnul tuturor şi căruia toate lucrurile Îi sunt posibile, căci tot ceea ce este imposibil oamenilor, le este posibil cu Dumnezeu. Dacă voi credeţi în îngerii Maicii voastre Pământeşti şi dacă voi urmaţi Legile Sale, credinţa voastră vă va susţine şi voi nu veţi mai cunoaşte niciodată boala. Speraţi de asemenea în iubirea Tatălui vostru Ceresc, căci acela care are încredere în El, nu va fi niciodată dezamăgit şi nu va cunoaşte moartea."

„Iubiţi-vă unii pe alţii, căci Dumnezeu este iubire; astfel îngerii Săi vor şti că voi mergeţi pe căile Sale; aceştia vor veni la voi şi vă vor servi. Şi Satana, cu toate păcatele sale, toate bolile sale şi toate impurităţile sale va părăsi corpul vostru. Mergeţi, feriţi-vă de păcate, botezaţi-vă voi înşivă pentru a renaşte şi nu mai păcătuiţi!"

Apoi Domnul Iisus se ridică. Toţi rămaseră aşezaţi, pătrunşi de puterea cuvintelor Sale. Luna plină apăru printre norii destrămaţi şi scăldă pe Domnul Iisus în lumina sa. Scânteieri ţâşneau din părul Său; stând drept în mijlocul lor în lumina lunii, El părea să planeze deasupra pământului. Nimeni nu mişcă, nimeni nu scoase un sunet. Nimeni nu-şi dădea seama de timpul care se scursese, căci timpul se oprise. Apoi Domnul Iisus şi-a întins mâinile şi le-a zis: „Pace vouă!" şi astfel îi părăsi, tot aşa de lin ca briza uşoară care făcea să freamăte frunzele arborilor.
Un timp îndelungat ei rămaseră nemişcaţi, şi apoi, unul după altul, ei îşi reveniră ca după un vis îndelungat. Nimeni nu vroia să plece ca şi cum cuvintele Aceluia care îi părăsise continuau să răsune în urechile lor, ca şi cum ei încă ar mai fi auzit o muzică fermecată.
În cele din urmă totuşi, cu sfială, unul din ei exclamă:
„Ce bine e să fii aici!"
Un altul adăugă:
„Dacă s-ar putea ca această noapte să nu se mai sfârşească." Alţii, de asemenea:
„Dacă El ar fi vrut să rămână tot timpul cu noi!"
„El este Mesagerul Adevărului trimis de Dumnezeu, căci El a semănat speranţa în inimile noastre."
Nimeni nu se gândea să se ducă la casa sa. Ei ziceau:
„Eu nu mă mai întorc la casa mea unde totul este sumbru şi fără bucurie. Pentru ce să mă înapoiez într-un loc unde nimeni nu mă iubeşte?"
Aşa vorbeau între ei, căci erau aproape toţi săraci, şchiopi, orbi, schilozi, cerşetori, fără cămin, dispreţuiţi din cauza mizeriei lor; numai mila pe care o stârneau le permitea să găsească refugiu pentru câteva zile în unele locuinţe. Iar aceia dintre ei care aveau casă şi familie spuneau:

„Noi de asemenea vrem să rămânem cu voi.”
Căci fiecare simţea cum cuvintele Aceluia care tocmai plecase au creat legături invizibile în cadrul micului lor grup. Toţi simţiseră că au renăscut şi, cu toate că luna era ascunsă după nori, ei vedeau deschizându-se în faţa lor o lume de lumină. În inimile tuturor acestor oameni îmbobociră minunate flori ale unei frumuseţi sublime, florile bucuriei.
Când soarele se ridică la orizont, toţi îl întâmpinară ca pe un mesaj anunţând venirea împărăţiei lui Dumnezeu. Cu faţa radiind de fericire, ei merseră la întâlnirea cu îngerii lui Dumnezeu.
Şi numeroşi bolnavi urmară sfaturile Domnului Iisus şi se duseră pe malul râului susurând. Ei se descălţară şi se dezbrăcară; ei ajunară abandonându-se Îngerilor Aerului, Apei şi Soarelui care îi îmbrăţişară, luară în posesie corpurile lor la interior şi la exterior. Şi toţi şi-au văzut relele, păcatele şi necurăţenia părăsindu-i în grabă. Şi răsuflarea unora deveni tot atât de urât mirositoare ca materiile fecale; alţii avură un aflux de salivă abundent şi vomitară resturi cu un miros dezgustător. La unii scurgerea murdăriei se făcea pe gură, la alţii pe nas, prin ochi sau urechi. Unii vedeau o sudoare infectă filtrându-se prin toţi porii pielii întregului corp. Pe mai mulţi se formară abcese enorme care eliberau un puroi urât mirositor; din corpul unora se scurgea o urină abundentă; la mulţi aceasta era îngroşată, tot atât de densă ca mierea de albine, la alţii ea era de culoare roşie sau aproape neagră şi aproape de consistenţa mâlului de râu. Cei mai mulţi expulzau din intestinele lor vânturi puturoase, asemănătoare suflurilor demonilor şi degajau o putoare insuportabilă.
Şi când ei se botezară singuri, Îngerul Apei intră în corpul lor şi atunci se scurseră toate abominaţiile şi

toate impurităţile păcatelor lor trecute; cum cade o cascadă de la munte, tot aşa, din corpurile lor, se scurseră materii abominabile dure sau moi. Şi solul unde s-a răspândit acest şuvoi a fost murdărit şi mirosul a devenit atât de îngrozitor că nimeni nu rezista să stea în acel loc. Şi demonii părăsiră măruntaiele lor sub formă de nenumăraţi viermi care se zvârcoleau în acest noroi poluat de toate aceste excremente; cu furie neputincioasă, furioşi de a fi astfel expulzaţi din măruntaiele Fiilor Omului de către Îngerul Apei. Şi asupra acestor viermi a coborât apoi puterea Îngerului Soarelui. Şi ei pieriră în zvârcoliri disperate nimiciţi de Îngerul Soarelui. Toţi tremurară de teroare când văzură toate aceste abominaţii ale lui Satana de care îi eliberaseră îngerii. Şi ei mulţumiră apoi lui Dumnezeu pentru a le fi trimis îngerii Săi să-i salveze.
Şi erau unii chinuiţi de mari dureri, de care nu putuseră scăpa; şi neştiind ce să facă ei se hotărâră să trimită un mesager către Domnul Iisus pentru a-L ruga să revină.
Abia plecară doi dintre ei pentru a-L căuta, că văzură pe Domnul Iisus apropiindu-se pe malul râului. Inimile lor se umplură de speranţă şi de bucurie când auziră salutul Său: „Pace vouă!”
Numeroase erau întrebările pe care ei doreau să I le pună dar, spre marea lor mirare, rămaseră tăcuţi, nu le venea nici o idee în minte.
Atunci Domnul Iisus le-a zis:
„Am venit pentru că aveţi nevoie de Mine”.
Unul din ei exclamă:
„Da, Doamne, avem nevoie de Tine, scapă-ne de durerile noastre!”
Şi atunci Domnul Iisus le-a vorbit în parabole:
„Voi sunteţi asemănători fiului risipitor care timp de

numeroşi ani s-a dedat chefurilor şi băuturii, petrecându-şi, cu prietenii săi, toate zilele în orgii, libertinaj şi desfrâu. În fiecare săptămână, fără ca tatăl său să ştie, el contracta noi datorii şi risipea fără socoteală totul în câteva zile. Cămătarii îi avansau mereu noi sume de bani pentru că tatăl său poseda mari bogăţii şi plătea de fiecare dată, cu răbdare, datoriile fiului său. A fost în van ca tatăl său să încerce prin reproşuri blânde să schimbe comportamentul fiului său. El nici nu asculta îndemnurile tatălui său de a renunţa la dezmăţ, pentru a merge în câmp să supravegheze munca servitorilor. De fiecare dată fiul promitea tot ce i se cerea pentru că datoriile îi fuseseră plătite, dar chiar de a doua zi, el începea vechea viaţă. Şi timp de mai bine de şapte ani el persistă în această viaţă destrăbălată. Dar în cele din urmă tatăl său îşi pierdu totuşi răbdarea şi refuză să mai plătească cămătarilor datoriile fiului său. «Dacă voi continua să plătesc de fiecare dată» îşi zise el «nu va mai exista sfârşit pentru păcatele fiului meu». Atunci cămătarii înşelaţi, în furia lor îl prinseră pe fiul risipitor pentru a-l face sclavul lor, aşa ca prin muncă silnică să poată să le înapoieze banii care îi fuseseră avansaţi. Şi atunci festinurile, beţiile şi excesele zilnice au avut un sfârşit brusc. De dimineaţă până seara, cu sudoarea frunţii sale, fiul trebuia să stropească câmpurile, şi el suferea în tot corpul din cauza acestei munci cu care nu era obişnuit. El trebuia să trăiască doar cu pâine uscată, neavând altceva pentru a o înmuia decât lacrimile sale. După ce s-a străduit în căldură şi oboseală timp de trei zile, el i-a spus stăpânului său: «Eu nu pot să mai muncesc, toate mădularele mă dor. Cât timp vrei să mă mai chinuieşti?» «Până în ziua în care prin munca mâinilor tale, tu îmi vei fi înapoiat toate

datoriile; astfel după şapte ani tu vei fi liber.» Fiul, disperat, răspunse plângând: «Dar eu nu voi putea niciodată suporta această viaţă mai mult de şapte zile. Fie-ţi milă de mine, căci toate mădularele mă ard şi mă dor!» Cămătarul îi strigă: «Munceşte!»; «Timp de şapte ani ţi-ai risipit zilele şi nopţile în orgii, acum tu trebuie să munceşti timp de şapte ani. Nu îţi voi ierta nimic, până ce tu nu-mi vei fi înapoiat datoriile tale până la ultima drahmă».”

Şi disperat, cu mădularele chinuite de dureri, fiul se întoarse la câmp pentru a-şi continua munca. Când sosi cea de-a şaptea zi, ziua Sabatului, în timpul căreia nimeni nu lucra, el abia se mai putea ţine pe picioare, atât de mari fiind durerile şi oboseala.

Atunci, adunându-şi forţele ce îi mai rămăseseră, se îndreptă către locuinţa tatălui său, mergând clătinându-se. Aruncându-se la picioarele tatălui său, îi spuse: «Tată crede-mă şi iartă-mi toate greşelile mele. Îţi jur că niciodată nu voi mai trăi în orgii; eu voi fi de acum înainte un fiu ascultător în toate privinţele. Eliberează-mă din ghiarele opresorului meu. Tată, priveşte mădularele mele dureroase şi nu-ţi mai înăspri inima!» Atunci lacrimi ţâşniră din ochii tatălui; îl luă pe fiul său în braţe şi i-a zis: «Să ne veselim, căci astăzi o mare bucurie ne-a fost dată; fiul meu iubit pe care îl pierdusem, în sfârşit s-a regăsit!» El îl îmbrăcă în cele mai frumoase haine şi tot timpul zilei îşi sărbătoriră bucuria. A doua zi dimineaţă, tatăl îi dădu fiului un sac cu bani ca să-şi plătească toate datoriile. Când fiul reveni acasă, tatăl său îi spuse: «Fiul meu, vezi cât de uşor este ca printr-o viaţă de orgii să contractezi datorii a căror returnare să ceară şapte ani de muncă grea.» «Tată, este deja foarte greu de a avea de restituit şapte zile.» Atunci tatăl îşi atenţionă fiul: «Numai pentru această dată ţi-a fost permis să-ţi

plăteşti datoriile în numai şapte zile în loc de şapte ani. Restul ţi-a fost iertat. Dar vezi ca în viitor să nu te îndatorezi din nou. Căci te asigur, tatăl tău nu te va mai ierta încă o dată pentru că tu eşti fiul său. Pentru oricare datorie nouă tu va trebui să munceşti din greu timp de şapte ani aşa cum este prevăzut în legile noastre».”

„Tată, din această zi eu voi fi fiul tău ascultător şi iubitor şi nu voi mai face nici o datorie, căci am învăţat cât este de greu s-o plăteşti.”

Fiul se duse apoi pe câmpurile tatălui său şi a supravegheat de atunci înainte, în fiecare zi, munca lucrătorilor. Niciodată el nu impunea o muncă prea dură lucrătorilor, căci el îşi amintea propria sa suferinţă. Anii trecură: graţie zelului său, el mări averea care îi fusese încredinţată şi îi aduse tatălui său de zece ori mai mult decât risipise în cei şapte ani de orgii. Şi când tatăl văzu că fiul său se arăta omenos cu lucrătorii şi avea mare grijă de toate posesiunile sale, îi zise:

„Fiule, eu văd că toate bunurile mele sunt pe mâini bune. Eu îţi dau ţie toate turmele mele, casa mea, terenurile mele şi averile mele. Acestea să fie moştenirea ta; continuă să le fructifici ca eu să mă pot bucura de tine.” Când fiul primi moştenirea de la tatăl său, el plăti datoria tuturor debitorilor săi care nu puteau s-o plătească, căci el nu uitase că şi lui îi fusese iertată atunci când n-a putut-o plăti. Şi Dumnezeu îl binecuvântă, dăruindu-i o viaţă lungă cu mulţi copii şi multe bogăţii, pentru că el se purta bine cu toţi servitorii şi turmele sale.”

Apoi Domnul Iisus le-a spus bolnavilor care Îl înconjurau:

„V-am vorbit în parabole ca voi să puteţi înţelege mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. Cei şapte ani de

festinuri, de beţii şi de orgii reprezintă păcatele trecutului. Satana este creditorul cel rău. Datoriile sunt bolile. Munca dură simbolizează durerile. Fiul risipitor sunteţi voi înşivă. Plata datoriilor se face gonind din voi demonii şi bolile pentru a vă vindeca corpul. Sacul de bani primit de la tatăl este puterea eliberatoare a îngerilor. Tatăl este Dumnezeu. Posesiunile tatălui sunt constituite din pământ şi ceruri. Servitorii tatălui sunt îngerii. Câmpurile tatălui reprezintă lumea care va fi transformată în împărăţia cerurilor dacă Fiii Omului vor fi de acord să muncească în uniune cu îngerii Tatălui Ceresc. Căci, adevăr zic vouă, este mai bine ca fiul să-L asculte pe Tatăl său şi să supravegheze pe servitorii Tatălui său în câmp, decât să devină dator cămătarului cel rău şi să fie forţat să muncească cu sudoarea frunţii sale, ca un sclav, pentru a-şi plăti toate datoriile. Este de dorit de asemenea ca Fiii Omului să se supună Legilor Tatălui lor Ceresc şi să lucreze împreună cu îngerii Săi în Împărăţia Sa decât să devină dator lui Satana, domnul morţii, maestrul tuturor păcatelor şi al tuturor bolilor, şi să trebuiască să-şi plătească păcatele prin dureri şi sudoare. Adevăr zic vouă, mari şi numeroase sunt păcatele voastre. Ani îndelungaţi voi aţi cedat ispitelor lui Satana. Aţi fost lacomi, băutori, perverşi şi datoriile voastre s-au tot adunat. Şi acum, voi trebuie să plătiţi datoria şi plata este dură şi dificilă. În consecinţă, nu vă neliniştiţi chiar de la începutul celei de-a treia zile, cum a făcut fiul risipitor, ci, aşteptaţi cu răbdare cea de-a şaptea zi care este sfântă: prezentaţi-vă atunci cu o inimă umilă şi supusă în faţa Tatălui vostru Ceresc ca El să vă ierte păcatele şi să vă plătească datoriile făcute. Adevăr zic vouă, Tatăl vostru Ceresc vă iubeşte cu o iubire infinită, căci El de asemenea vă permite să vă plătiţi în şapte zile,

datoriile voastre de şapte ani. Acelora care trebuie să plătească datorii de şapte ani, dar plătesc cinstit şi perseverent până în ziua a şaptea, Tatăl Ceresc le va ierta datoriile pentru toţi aceşti şapte ani.” Un bolnav care suferea de dureri teribile întrebă:
„Dar dacă noi am păcătuit de şapte ori şapte ani?”
„Chiar şi în acest caz, Tatăl vostru Ceresc vă va ierta datoriile voastre în de şapte ori şapte zile.”
„Fericiţi aceia care vor stărui până la capăt, căci demonii lui Satana scriu într-o carte toate faptele voastre rele, cartea corpurilor voastre şi a sufletelor voastre. Adevăr zic vouă, nu există nici o faptă vinovată care să nu fie scrisă şi aceasta încă de la începutul lumii, înainte chiar de Tatăl nostru Ceresc. Or, dacă este posibil de a scăpa de legile făcute de regi, niciunul din Fiii Omului nu va scăpa celor făcute de Dumnezeu. Când veţi apărea în faţa Lui, demonii lui Satana vor depune ca martori împotriva voastră, din cauza faptelor voastre, şi Dumnezeu va vedea păcatele voastre înscrise în cartea corpurilor voastre şi a sufletelor voastre, şi inima Sa se va întrista. Dacă voi vă căiţi de păcatele voastre, şi dacă prin post şi rugăciuni faceţi apel la îngerii lui Dumnezeu, fiecare zi pe care continuaţi să o petreceţi în ajunare şi rugăciune vă va fi înregistrată de îndată, şi îngerii lui Dumnezeu vor şterge din cartea corpurilor voastre şi a sufletelor voastre un an de fapte rele. Şi când ultima pagină va fi astfel ştearsă de toate păcatele voastre, ea devenind albă, puteţi să vă prezentaţi în faţa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu se va bucura în inima Sa şi vă va ierta toate păcatele. El vă va elibera din ghearele lui Satana şi de suferinţă. El vă va primi în sălaşul Său şi va ordona servitorilor Săi şi îngerilor Săi să se supună poruncilor voastre. El vă va acorda o viaţă lungă şi nu veţi mai simţi niciodată încercările

bolilor. Dacă, începând din acest moment, vă veţi petrece zilele îndeplinind lucrările lui Dumnezeu, îngerii lui Dumnezeu vor înscrie toate faptele voastre bune în cartea corpurilor şi sufletelor voastre. Adevăr zic vouă, nici o faptă bună nu va rămâne ignorată de Dumnezeu şi aceasta încă de la începutul lumii. Căci de la regii şi guvernatorii voştri veţi aştepta în zadar recompensa voastră, în timp ce Dumnezeu recunoaşte întotdeauna faptele voastre bune."

„Şi, când veţi apărea în faţa Sa, îngerii vor fi martorii voştri pentru faptele bune. Şi Dumnezeu le va vedea înscrise în corpurile voastre şi în sufletele voastre şi se va bucura de aceasta. El va binecuvânta corpurile voastre, sufletele voastre şi faptele voastre bune dându-vă ca moştenire împărăţia Sa pământească şi cerească, ca voi să găsiţi în aceasta viaţa eternă. Fericit este acela care poate intra în împărăţia lui Dumnezeu, pentru că el nu va mai cunoaşte moartea."

După aceste cuvinte se făcu o mare tăcere. Şi aceia care erau descurajaţi găsiră în acest discurs o forţă nouă; ei vor continua să ajuneze şi să se roage. Bolnavul care vorbise primul Îi zise:

„Eu voi stărui până în ziua a şaptea."

Şi, de asemenea, cel de-al doilea Îi declară:

„Eu, de asemenea, voi stărui până la de şapte ori şapte zile." Domnul Iisus le-a răspuns:

„Fericiţi cei care perseverează până la capăt, căci ei vor moşteni pământul!"

Unii dintre bolnavi nu se mai puteau ţine pe picioare; ei reuşiră cu chinuri să se târască în faţa Domnului Iisus şi să-L roage:

„Doamne, suntem torturaţi de durere, spune-ne ce trebuie să facem."

Ei Îi arătară picioarele lor diforme, cu oase răsucite şi noduroase şi Îi explicară:

„Îngerii Aerului, Apei şi Soarelui nu ne-au uşurat durerile. Totuşi noi ne-am botezat noi înşine, am ajunat şi ne-am rugat, noi am urmat sfaturile Tale în toate privinţele.”
„Adevăr zic vouă, oasele voastre vor fi vindecate. Nu pierdeţi curajul. Apropiaţi-vă mai bine de Îngerul Pământului, vindecătorul oaselor, căci ele provin din pământ şi în pământ se vor întoarce.”
El le indică cu braţul un loc lângă malul râului unde scurgerea apei şi căldura solară transformaseră pământul în noroi argilos.
„Introduceţi picioarele voastre în noroi ca Îngerul Pământului să poată alunga din oasele voastre toate murdării şi toate bolile. Veţi vedea pe Satana şi toate durerile voastre fugind în grabă de îmbrăţişarea Îngerului Pământului; nodozităţile oaselor voastre şi toate durerile voastre vor dispare şi membrele vor fi întărite.”
Bolnavii urmară aceste sfaturi ştiind că vor fi vindecaţi.
Mai erau încă acolo alţii care îndurau suferinţe teribile, cu toate că persistaseră în ajunarea lor. Consumaţi de o febră intensă, ei erau la capătul puterilor. Când ei căutau să se ridice din locurile lor de suferinţă pentru a merge la Domnul Iisus, capul lor se răsucea, ca şi cum ar fi fost scuturat de un vânt puternic; de câte ori încercau să se ridice, recădeau la pământ.
Atunci Domnul Iisus merse spre ei şi le zise:
„Voi suferiţi, căci Satana şi bolile sale chinuie corpul vostru. Dar nu vă temeţi, căci puterea lor asupra voastră se apropie de sfârşit. Căci Satana este asemeni hoţului mânios care a intrat în casa vecinului său, pe când acesta era plecat, cu intenţia de a-i fura bunurile. Dar, avertizat, vecinul se întoarce în fugă

acasă. Hoţul care deja adunase tot ce-i plăcuse, îl vede pe stăpân alergând în goană. Furios că nu poate lua ceea ce-şi alesese, el încearcă să spargă şi să distrugă totul, astfel ca nici celălalt să nu se bucure de bunurile dorite. Dar stăpânul casei intră imediat şi îl împiedică pe vecinul cel rău să-şi ducă intenţia la îndeplinire: el îl apucă şi-l dădu afară din casă. Adevăr zic vouă, aşa procedează Satana când ia în posesie corpurile voastre care sunt sălaşul lui Dumnezeu. El pune stăpânire pe tot ce jinduieşte: răsuflarea voastră, sângele vostru, oasele voastre, carnea voastră, măruntaiele voastre, ochii voştri şi urechile voastre. Totuşi, prin ajunarea voastră şi prin rugăciuni, voi aţi chemat stăpânul corpurilor voastre şi îngerii Săi. Văzând revenind adevăratul stăpân al corpului vostru, Satana ştie că sfârşitul domniei sale se apropie. În furia sa, el îşi manifestă pentru ultima dată puterea sa malefică ca să distrugă corpul vostru înaintea sosirii Stăpânului. Iată pentru ce el vă chinuie atât de îngrozitor, pentru că el simte că i se apropie sfârşitul. De asemenea, inimile voastre să nu se mai tulbure, pentru că îngerii lui Dumnezeu vor apare de îndată pentru a-şi ocupa din nou locurile lor şi de a le transforma în temple ale lui Dumnezeu. Ei îl vor prinde pe Satana pentru a-l alunga din corpurile voastre împreună cu toate bolile sale şi toate murdăriile sale. Şi veţi fi fericiţi pentru că voi veţi primi recompensa fermităţii voastre, fiind eliberaţi pentru totdeauna de boală.”

Printre cei care ascultaseră pe Domnul Iisus, era unul care suferea încă mai mult decât ceilalţi. Corpul său era atât de uscat ca un schelet şi pielea tot atât de galbenă ca o frunză de toamnă. În extrema sa slăbiciune el nu putea, chiar ajutându-se de mâini, să se târască spre Iisus. El se mulţumi să-l strige de

departe:
„Doamne, ai milă de mine, căci de când există lumea nimeni n-a îndurat dureri ca mine. Ştiu că Tu eşti cu adevărat un Trimis al lui Dumnezeu şi sunt sigur că dacă Tu vrei, poţi să goneşti pe Satana din corpul meu într-o clipă. Îngerii lui Dumnezeu nu trebuie să asculte de Trimisul lui Dumnezeu? Vino Doamne, şi goneşte pe Satana din corpul meu, căci el se dezlănţuie în mine şi teribile sunt torturile sale.”
Şi Domnul Iisus i-a răspuns:
„Satana te chinuie astfel pentru că tu ai ajunat deja multe zile şi nu i-ai mai plătit tributul său. Tu nu-l mai hrăneşti cu toate scârboşeniile cu care, până în prezent, tu ai murdărit templul spiritului tău. Tu îl chinuieşti prin foame; în furia sa, el se răzbună. Nu te teme, căci adevăr îţi spun, Satana va fi gonit înainte ca să fie distrus corpul tău; pentru că, de când tu ai început să ajunezi şi să te rogi, îngerii lui Dumnezeu protejează corpul tău; din acel moment, Satana a pierdut puterea de a te distruge. Furia sa este neputincioasă, fără efect asupra îngerilor lui Dumnezeu.”
Atunci toţi se apropiară de Domnul Iisus, implorându-L cu ardoare:
„Doamne, fie-Ţi milă de el, căci el suferă mai mult decât noi toţi şi dacă Tu nu goneşti pe Satana din el de îndată, ne temem că nu va mai apuca ziua de mâine.”
Domnul Iisus le-a răspuns:
„Mare este credinţa voastră. Fie după voia voastră; veţi vedea imaginea oribilă a lui Satana şi puterea Fiului Omului. Voi goni din tine pe puternicul Satana prin puterea Mielului Nevinovat al lui Dumnezeu, cea mai plăpândă creatură a lui Dumnezeu. Pentru că Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu îl face pe cel mai slab,

mai puternic decât cel mai puternic.”
Şi Domnul Iisus începu să mulgă o oaie care păştea pe păşune. El vărsă laptele pe nisipul încălzit de razele soarelui zicând: „Iată, puterea Îngerului Apei a intrat în acest lapte. Acum puterea Îngerului Luminii Soarelui va intra de asemenea.” Laptele începu să fiarbă datorită căldurii soarelui.
„Şi, iată, Îngerul Apei şi Îngerul Soarelui se vor uni cu Îngerul Aerului.”
Vaporii laptelui în curs de fierbere începură să se ridice lent în aer.
Vino şi aspiră prin gură forţele Îngerilor Apei, Soarelui şi Aerului ca să poată pătrunde în corpul tău şi să gonească departe pe Satana.”
Şi bolnavul pe care Satana îl chinuia, începu să aspire profund vaporii albicioşi pentru a-i face să pătrundă în el.” „Satana va părăsi corpul tău de îndată, căci el este înfometat de trei zile, negăsind în tine hrană. El va ieşi din tine pentru a-şi potoli foamea cu acest lapte în curs de fierbere, sub formă de vapori pregătit pentru el, pentru că acest aliment îi place mult. El îi va simţi mirosul şi nu va putea să reziste foamei care deja îl chinuie de trei zile. Atunci Fiul Omului îi va distruge corpul pentru a nu mai putea să chinuiască pe nimeni.” Atunci corpul bolnavului fu apucat de febră, el vru să vomite dar nu putu. Aerul îi lipsea, el căuta cu disperare să respire şi se prăbuşi în braţele Domnului Iisus.
„Acum Satana va părăsi acest corp. Priviţi-l.”
Şi Domnul Iisus arătă gura deschisă a bolnavului.
Atunci toţi văzură cu surprindere şi cu teroare pe Satana ieşind sub aspectul unui vierme oribil care se îndrepta spre vaporii de lapte. Domnul Iisus luă apoi două pietre ascuţite în mâini pentru a zdrobi capul lui Satana, apoi trase afară din corpul bolnavului corpul

întreg al monstrului care era aproape tot atât de lung cât statura unui om. De îndată bolnavul începu să respire şi durerile sale încetară.

Plină de groază mulţimea privea corpul abominabil al lui Satana.

„Vezi ce animal scârbos purtai şi hrăneai la sânul tău timp de ani de zile. Eu l-am scos şi l-am omorât pentru a nu te mai chinui niciodată. Mulţumeşte-l lui Dumnezeu care a permis ca îngerii Săi să te elibereze şi pe viitor nu mai păcătui, ca Satana să nu intre din nou în stăpânirea corpului tău. Fie ca de azi înainte corpul tău să devină un templu dedicat lui Dumnezeu.” Cuvintele şi puterea Domnului Iisus îi impresionară pe toţi profund. Ei Îi spuseră:

„Cu adevărat Doamne, Tu eşti un Trimis al lui Dumnezeu şi Tu cunoşti toate secretele Sale.”

Domnul Iisus le-a răspuns:

„Iar voi fiţi Fiii adevăraţi ai lui Dumnezeu, ca să puteţi participa de asemenea la puterea Sa şi să fiţi iniţiaţi în cunoaşterea secretelor Sale. Căci înţelepciunea şi puterea nu pot decurge decât din iubirea lui Dumnezeu. Iubiţi deci din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru pe Tatăl vostru Ceresc şi pe Maica voastră Pământească. Serviţi-i, dacă vreţi ca la rândul lor îngerii Lor să se pună în serviciul vostru; faceţi în aşa fel ca toate acţiunile voastre să fie închinate lui Dumnezeu. Nu hrăniţi pe Satana, căci plata păcatului este moartea, în timp ce în Dumnezeu se află răsplata binelui, iubirea, care este cunoaşterea şi puterea vieţii eterne.”

Apoi toţi îngenunchează pentru a mulţumi lui Dumnezeu pentru iubirea Sa.

Iar Domnul Iisus plecă promiţându-le:

„Eu voi reveni către toţi acei care persistă în rugăciune şi post până în ziua a şaptea. Pace vouă!”

Bolnavul pe care Domnul Iisus l-a eliberat de Satana se ridică, căci forţa vieţii pătrunsese din nou în el şi orice durere îl părăsise. El respira liber şi ochii săi îşi regăsiră strălucirea. El îngenunche pe locul în care stătuse Domnul Iisus şi sărută plângând urmele paşilor Săi.
Pe malul râului mulţi bolnavi începură să ajuneze şi să se roage cu îngerii lui Dumnezeu, timp de şapte zile şi şapte nopţi. Şi, pentru a fi urmat sfaturile Domnului Iisus, mare fu răsplata lor. La începutul celei de-a şaptea zile, îi părăsi orice durere. Cum soarele se ridica la orizont luminând pământul, ei Îl văzură pe Domnul Iisus venind la ei din munţi, cu capul aureolat de lumina soarelui răsărind.
„Pace vouă!”
În cea mai profundă tăcere, ei îngenuncheară în faţa Lui şi Îi atinseră marginea mantiei Sale, ca semn de mulţumire pentru vindecarea lor.
„Nu Mie trebuie să-Mi mulţumiţi, ci Maicii voastre Pământeşti care v-a trimis îngerii Săi vindecători. Mergeţi şi nu mai păcătuiţi pentru ca să nu mai redeveniţi prada bolilor.
Faceţi în aşa fel ca îngerii vindecători să rămână paznicii voştri.”
Ei Îi răspunseră:
„Unde trebuie să mergem, spune-ne Tu care porţi cuvintele vieţii eterne, spune-ne care sunt păcatele pe care nu trebuie să le mai comitem pentru a nu mai cunoaşte niciodată boala?” Domnul Iisus răspunse:
„Fie după credinţa voastră!”
Şi El se aşeză în mijlocul lor spunându-le:
„Li s-a spus strămoşilor voştri: «Respectaţi pe Tatăl vostru Ceresc şi Maica voastră Pământească şi urmaţi poruncile Lor ca zilele voastre să fie prelungite pe pământ.» Îndată după acesta poruncă, li s-a dat o a

doua: «Să nu ucizi!» Căci viaţa a fost dată tuturor de către Dumnezeu şi ceea ce Dumnezeu a dat nu îi este permis omului de a lua. Adevăr zic vouă, tot ce trăieşte pe pământ provine de la o Mamă unică. Iată pentru ce acela care ucide, îşi ucide fratele. De la acest criminal Maica Pământească îşi va întoarce faţa Sa: Ea îl va lipsi de sânul Său dădător de viaţă şi îngerii Săi vor fugi de la el; Satana va locui în corpul său. Carnea animalelor ucise va deveni propriul său mormânt. Căci, adevăr zic vouă, acela care ucide se ucide pe el însuşi şi acela care mănâncă carnea animalelor ucise mănâncă corpul morţii. În sângele lor, fiecare picătură din sângele victimelor va deveni otravă; în respiraţia lor, respiraţia le va deveni urât mirositoare; în carnea lor, carnea le va deveni abcese purulente; în oasele lor, oasele lor se vor pietrifica; în intestinele lor, acestea vor putrezi; în ochii lor, aceştia se vor solzifica şi în urechile lor, acestea vor forma secreţii ceroase. Moartea lor va deveni moartea sa. Numai dacă-L serviţi pe Tatăl Ceresc, datoriile voastre de şapte ani vă vor fi iertate în şapte zile. Satana nu vă înapoiază nimic, va trebui să plătiţi pentru tot: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, viaţă pentru viaţă, moarte pentru moarte, căci răsplata păcatelor este moartea. Nu ucideţi şi nu mâncaţi niciodată carnea victimelor voastre inocente, dacă nu, veţi deveni sclavii lui Satana; aceasta este calea suferinţei care duce la moarte. Acţionaţi din contră, după voinţa lui Dumnezeu ca îngerii Săi să poată să vă servească pe drumul vieţii. Ascultaţi aceste cuvinte ale lui Dumnezeu:”

„Iată, v-am dat toate plantele care poartă seminţe de pe pământ şi toţi pomii cu fructele lor şi seminţele lor: acestea să fie hrana voastră. Animalelor de pe

pământ, păsărilor din aer, animalelor care se târăsc pe pământ, tuturor animalelor în care există un suflu de viaţă, Eu le dau iarba verde ca hrană. Laptele animalelor care se mişcă şi trăiesc pe pământ va fi de asemenea pentru voi o hrană. La fel cum lor le dau iarba verde, vouă vă dau laptele. Dar carnea şi sângele care însufleţeşte animalele, voi nu trebuie să le mâncaţi. Vă voi cere cont pentru sângele lor clocotitor, sângele lor în care rezidă sufletul. Vă voi cere socoteală de fiecare animal ucis, ca şi de sufletele oamenilor omorâţi. Căci Eu, Domnul vostru Dumnezeu, sunt un Dumnezeu puternic şi zelos, pedepsind pe drept samavolniciile părinţilor care mă urăsc până la a treia şi a patra generaţie; şi arătându-mi îndurarea faţă de miile de oameni care Mă iubesc şi care urmează poruncile Mele. Iubeşte pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău şi cu toată puterea ta, aceasta este prima şi cea mai mare poruncă. Şi iată o a doua, care îi este asemănătoare: «Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi.» Nu există porunci mai mari ca acestea două.”
După ce au auzit aceste cuvinte, toţi rămaseră tăcuţi, apoi unul dintre ei întrebă:
„Doamne, ce trebuie să fac când văd în pădure un animal sălbatic sfâşiindu-mi fratele? Trebuie să las să piară fratele meu sau să omor animalul sălbatic? Dar, dacă îl omor, nu încalc Legea?”
Domnul Iisus i-a răspuns:
„În timpurile străvechi, li s-a zis strămoşilor: «Toate animalele care se mişcă pe pământ, toţi peştii mării şi toate păsările aerului au fost supuse puterii voastre.» Adevăr zic vouă, dintre toate creaturile care trăiesc pe pământ, singur omul a fost creat după imaginea lui Dumnezeu. Este motivul pentru care animalele sunt pentru om şi nu omul pentru animale. Nu veţi încălca

deci Legea dacă voi veţi omorî un animal sălbatic pentru a salva viaţa fratelui vostru. Căci, adevăr zic vouă, omul este mai mult decât un animal. Dar, acela care, fără motiv, omoară un animal care nu-l atacă, fie pentru plăcerea de a-l omorî, fie pentru a-şi procura carnea sa, pielea sa sau coarnele sale, acela comite un act rău, căci se transformă el însuşi în animal feroce. Este motivul pentru care sfârşitul său va semăna cu acela al animalelor sălbatice!”

Un altul spuse de asemenea:

„Moise, care a fost cel mai mare în Israel, a permis părinţilor noştri a mânca carnea animalelor pure şi a interzis numai carnea animalelor impure. Pentru ce ne interzici Tu folosirea cărnii tuturor animalelor? Care este Legea care vine de la Dumnezeu? Este a lui Moise sau este a Ta?”

Domnul Iisus a răspuns:

„Dumnezeu a dat strămoşilor voştri, prin intermediul lui Moise, zece porunci. «Aceste porunci sunt prea dure», declarară strămoşii voştri şi ei nu putură să le respecte. Plin de compasiune pentru poporul său şi nedorind ca acesta să piară, Moise îi dădu atunci de zece ori zece porunci. Căci acela ale cărui picioare sunt solide ca muntele Sion n-are nevoie de cârje, dar acela ale cărui membre sunt prea slăbite are nevoie de acestea pentru a merge. Şi Moise a zis lui Dumnezeu: «Inima mea este plină de tristeţe, căci poporul meu va pieri. Căci ei sunt fără cunoaştere şi nu pot înţelege poruncile Tale. Ei sunt ca şi copiii mici care nu înţeleg încă cuvintele tatălui lor. Permite Doamne, ca să le dau alte legi ca ei să nu piară. Dacă ei nu pot fi cu Tine Doamne, fă în aşa fel ca ei să nu fie contra Ta; astfel se vor menţine până în ziua când vor fi copţi pentru cuvintele Tale şi când Legile Tale le vor putea fi revelate».”

„Moise sparse atunci cele două table de piatră pe care erau gravate cele zece porunci şi le dădu în schimb de zece ori zece porunci. Din aceste zece ori zece porunci, scribii şi fariseii au făcut de o sută de ori zece porunci şi au încărcat umerii voştri cu poveri zdrobitoare, poveri pe care ei înşişi n-au ştiut să le poarte. Cu cât poruncile sunt mai apropiate de Dumnezeu, cu atât mai mic este numărul lor. Cu cât se depărtează de Dumnezeu, cu atât numărul lor creşte. Iată pentru ce scribii şi fariseii au atât de multe legi. Acelea ale Fiului Omului sunt şapte, cele ale îngerilor sunt trei, iar cele ale lui Dumnezeu se reduc la una.”

„Eu vă învăţ numai Legile pe care voi sunteţi capabili să le înţelegeţi pentru a deveni oameni şi să urmaţi cele şapte legi ale Fiului Omului. Mai târziu, îngerii necunoscuţi ai Tatălui Ceresc vă vor releva de asemenea Legile lor, ca în sfârşit, Sfântul Spirit al lui Dumnezeu să poată coborî în voi şi să vă conducă la Legea Sa.”

Toţi rămaseră minunaţi de această înţelepciune şi ziseră: „Continuă Doamne, învaţă-ne toate legile pe care noi suntem capabili să le înţelegem.”

Şi Domnul Iisus continuă:

„Dumnezeu a dat această poruncă strămoşilor voştri: «Să nu ucideţi.» Totuşi inima lor era împietrită şi au ucis. Atunci, pentru ca măcar ei să nu mai ucidă oameni, Moise le-a permis să omoare animale. Dar inima strămoşilor voştri se împietri şi mai mult şi ei omorâră fără alegere, oameni şi animale. Dar, Eu vă spun: «Nu ucideţi nici oameni, nici animale şi nici alimentele pe care le duceţi la gură. Căci dacă voi mâncaţi alimente vii, ele vă vor însufleţi, dar dacă voi mâncaţi alimente moarte, ele vă vor omorî la rândul lor. Căci viaţa provine numai din viaţă, iar din moarte

nu rezultă decât moarte întotdeauna. Tot ceea ce omoară alimentele voastre, omoară de asemenea corpul vostru şi tot ceea ce omoară corpul vostru, omoară de asemenea spiritele voastre».”
„Corpurile voastre devin ceea ce este hrana voastră, după cum spiritele voastre devin ceea ce gândiţi. Iată pentru ce voi nu trebuie să mâncaţi nimic din ce focul, frigul sau apa au distrus. Căci alimentele gătite, îngheţate sau intrate în putrefacţie ard, îngheaţă şi putrezesc, de asemenea, corpul vostru. Nu fiţi ca un ţăran smintit, care ar semăna pe terenul său grăunţe fierte, îngheţate sau putrezite. În toamna care ar urma el n-ar recolta nimic de pe terenul său şi mare ar fi amărăciunea sa. Din contra, fiţi ca ţăranul care seamănă în câmpul său grăunţe pline de viaţă, care îi vor înapoia însutit sămânţa pe care a semănat-o. Adevăr zic vouă, trăiţi numai cu focul vieţii şi nu trataţi alimentele voastre cu focul morţii, care omoară atât hrana voastră cât şi corpurile şi sufletele voastre.” Cineva din mulţime întrebă:
„Doamne, unde se află focul vieţii?”
„În voi, în sângele vostru şi în corpurile voastre.”
Alţii întrebară:
„Unde se află focul morţii?’
„Este focul care arde în afara corpurilor voastre, care este mai cald decât sângele vostru. Cu acest foc al morţii voi gătiţi alimentele voastre în casele voastre şi pe câmpurile voastre. Adevăr zic vouă, acelaşi foc care distruge alimentele voastre distruge şi corpurile voastre, asemănător focului răutăţii care vă răvăşeşte gândurile şi vă corupe spiritele. Căci corpul vostru este ceea ce mâncaţi, iar spiritul vostru este ceea ce gândiţi. Nu mâncaţi, deci, nimic din ceea ce a fost ucis de un foc mai arzător decât focul vieţii. Mâncaţi toate fructele pomilor, plantele câmpurilor, precum şi

laptele animalelor, care se potrivesc cel mai bine pentru hrana voastră. Toate aceste alimente au crescut, s-au copt şi au fost preparate de focul vieţii; toate sunt daruri ale îngerilor Maicii voastre Pământeşti. Dar, nu mâncaţi niciunul din acele alimente care îşi datorează savoarea focului morţii, căci sunt ale lui Satana.” Foarte miraţi unii întrebară:
„Doamne, cum trebuie să coacem fără foc pâinea noastră cea de toate zilele?”
„Lăsaţi îngerii lui Dumnezeu să prepare pâinea voastră: umeziţi mai întâi grâul vostru ca Îngerul Apei să intre în el. Apoi plasaţi-l la aer ca Îngerul Aerului să-l îmbrăţişeze de asemenea. Lăsaţi-l apoi de dimineaţa până seara expus la razele soarelui, pentru ca Îngerul Soarelui să coboare în el.
Prin binecuvântarea acestor trei îngeri, germenul vieţii se va dezvolta rapid în grâul vostru. Apoi zdrobiţi grâul vostru şi faceţi hostii[3]
aşa cum făceau părinţii voştri când părăseau Egiptul, această casă a robiei. Puneţi-le la razele soarelui de la răsărit până în momentul când este deasupra voastră pe cer şi întoarceţi-le pe partea cealaltă pentru ca Îngerul Soarelui să îmbrăţişeze şi cealaltă faţă şi lăsaţi-le până la apusul soarelui. Sunt Îngerii Apei, Aerului şi Soarelui care au hrănit şi au făcut să se coacă grâul pe câmpuri; ei trebuie, de asemenea, să pregătească pâinea voastră. Acelaşi soare, care graţie focului vieţii a făcut să crească şi să se coacă boabele de grâu, trebuie să coacă pâinea voastră prin acelaşi foc. Căci focul soarelui dă viaţă grâului, pâinii şi corpului. Dar, focul morţii omoară grâul, pâinea şi corpul. Dar îngerii vieţii lui Dumnezeu cel Viu nu servesc decât oamenii vii, căci Dumnezeu este

[3] Turtă subţire din aluat nedospit.

Dumnezeul vieţii, iar nu Dumnezeul morţii.”
„Astfel mâncaţi tot ce se găseşte pe masa lui Dumnezeu: fructele pomilor, grăunţele şi ierburile câmpurilor, laptele animalelor şi mierea albinelor. Orice alt aliment este opera lui Satana şi conduce la păcate, la boli şi la moarte. Din contra, hrana bogată care se găseşte pe masa lui Dumnezeu dă corpurilor voastre forţă şi tinereţe; de îndată boala va rămâne departe de voi. Din această masă a lui Dumnezeu şi-a luat hrana bătrânul Matusalem şi, adevăr zic vouă, dacă voi faceţi la fel, Dumnezeul vieţii vă va acorda, la fel ca şi patriarhului, o viaţă îndelungată pe acest pământ.”
„Adevăr zic vouă, Dumnezeul vieţii este mai bogat decât toate bogăţiile pământului, masa Sa este mai abundentă şi mai înzestrată decât cele mai bogate mese de pe întreg pământul. De asemenea, în tot timpul vieţii voastre mâncaţi la masa Maicii voastre Pământeşti şi nu vă va lipsi nimic. Când mâncaţi la masa Sa, mâncaţi toate cele ce se găsesc acolo. Nu mai gătiţi şi nu mai amestecaţi alimentele unele cu altele, ca intestinele voastre să nu se transforme în materie putredă.
Căci, adevăr zic vouă, aceasta este un lucru scârbos în ochii lui Dumnezeu.”
„Şi nu fiţi asemenea servitorului lacom care înhaţă porţiile altora de pe masa stăpânului său, devorând totul şi amestecând totul în lăcomia sa. Şi când stăpânul va observa acest lucru, îl va goni de la masa sa, plin de mânie. Şi când ceilalţi vor fi terminat masa lor, el va aduna toate resturile şi va chema pe servitorul cel lacom, zicându-i: «Ia acestea şi le mănâncă cu porcii, căci locul tău este cu ei în cocină, şi nu la masa mea».”
„În consecinţă, aveţi mare grijă de templul corpului

vostru şi nu-l murdăriţi cu tot felul de scârboşenii. Declaraţi-vă mulţumiţi cu două sau trei feluri de alimente pe care le veţi găsi întotdeauna pe masa Maicii voastre Pământeşti, şi nu fiţi avizi să devoraţi toate cele ce vedeţi în jurul vostru. Adevăr zic vouă, dacă voi amestecaţi tot felul de alimente, în corpul vostru războaie fără sfârşit vor avea loc, şi el va fi distrus, după cum casele şi împărăţiile divizate unele contra altora aleargă la propria lor pieire. Pentru că Dumnezeul vostru este Dumnezeul păcii şi nu va da niciodată sprijin acelora care sunt divizaţi. Nu stârniţi mânia lui Dumnezeu faţă de voi pentru a nu vă goni de la masa Sa şi ca voi să nu fiţi forţaţi să recurgeţi la masa lui Satana în care corpul vostru va fi corupt de focul păcatelor, al bolilor şi al morţii."

„Când mâncaţi, nu mâncaţi niciodată până la saturaţie. Fugiţi de ispitele lui Satana şi ascultaţi vocea îngerilor lui Dumnezeu. În orice clipă, Satana şi puterea sa vă duc în ispită ca voi să mâncaţi din ce în ce mai mult. Trăiţi prin spirit, rezistaţi dorinţelor corpului şi să ştiţi că ajunările sunt întotdeauna plăcute în ochii îngerilor lui Dumnezeu. Cântăriţi deci cantitatea care vă trebuie pentru a vă sătura şi reduceţi-o cu o treime."

„Aveţi grijă ca greutatea hranei voastre zilnice sa nu fie sub o „mină" dar să nu depăşească două „mine[4]". Atunci îngerii lui Dumnezeu se vor pune pentru totdeauna în slujba voastră şi voi nu veţi mai recădea niciodată în sclavia lui Satana şi a bolilor sale."

„Nu tulburaţi lucrarea îngerilor în corpul vostru, luând mese prea dese. Căci adevăr zic vouă, că acela care mănâncă de mai mult de două ori pe zi realizează

---

[4] Mina este o unitate de măsură de pe vremea biblică reprezentând 0,575 kg.

în el opera lui Satana, îngerii lui Dumnezeu vor abandona acest corp şi de îndată Satana va intra în posesia lui. Mâncaţi numai când soarele este la punctul său culminant pe cer şi o a doua oară, când apune. Astfel nu veţi cunoaşte niciodată boala, căci aceia care procedează după cum v-am arătat, vor găsi favoarea în ochii Domnului. Dacă doriţi ca îngerii lui Dumnezeu să se bucure de corpul vostru şi ca Satana să fugă departe de voi, nu luaţi decât o singură masă pe zi la masa lui Dumnezeu. Şi astfel zilele voastre vor fi prelungite pe pământ, căci acest mod de comportament este agreabil în ochii lui Dumnezeu. Întotdeauna nu mâncaţi decât dacă masa lui Dumnezeu este întinsă în faţa voastră şi nu mâncaţi decât ceea ce se găseşte pe această masă. Căci adevăr zic vouă, Dumnezeu cunoaşte bine ceea ce corpul vostru are nevoie şi când are nevoie."

„Încă de la începutul lunii Iiar[5]

mâncaţi orez; în timpul lunii Şivan mâncaţi grâu, cea mai perfectă dintre ierburile purtând sământă. Faceţi pâinea voastră zilnică cu grâu ca Domnul să poată avea grijă de corpul vostru. În timpul lunii Tamuz, mâncaţi struguri acri pentru ca să poată slăbi corpul vostru şi ca Satana să fugă de el. În timpul lunii Elul,

---

[5] Calendarul iudaic, spre deosebire de calendarul internaţional, este strict lunar. Ca urmare, corespondenţele lunilor sunt aproximative. Începând cu Anul Nou evreiesc care are loc, de regulă, în septembrie, denumirile lunilor şi corespondentele lor europene sunt: Tişri (septembrie), Heşvan (octombrie), Kislev (noiembrie), Tevet (decembrie), Şvat (ianuarie), Adar (februarie), Nidan (martie), Iiar (aprilie), Şivan (mai), Tamuz (iunie), Menahem Av, precurtat Av (iulie), Elul (august). Anii bisecţi nu au aceeaşi periodicitate ca în calendarul internaţional şi se realizează prin adăugarea unei luni, Adar II.

recoltaţi strugurii ai căror suc vă vor servi de băutură. În timpul lunii Heşvan, recoltaţi strugurii dulci zaharisiţi şi uscaţi de Îngerul Soarelui: ei vă vor fortifica corpul, căci în ei rezidă îngerii Domnului. Mâncaţi smochine bogate în suc în timpul lunilor Av şi Şvat, iar ceea ce rămâne, lăsaţi să vi le păstreze Îngerul Soarelui. Voi le veţi consuma împreună cu carnea migdalelor în tot timpul cât pomii nu poartă nici un fruct. Utilizaţi ierburile care cresc după ploaie în timpul lunii Tevet ca să vă purifice sângele de toate păcatele voastre. În aceeaşi lună începeţi să beţi laptele animalelor voastre, căci Domnul a destinat ierburile câmpiilor tuturor animalelor care dau lapte, pentru ca ele să contribuie cu acest aliment la hrana omului. Adevăr zic vouă, fericiţi aceia care mănâncă numai la masa lui Dumnezeu şi care refuză toate scârboşeniile lui Satana. Nu consumaţi alimente spurcate aduse din ţări îndepărtate, ci mâncaţi ceea ce produc proprii voştri pomi, căci Dumnezeul vostru ştie bine de ce aveţi nevoie, când şi unde. Căci El acordă tuturor popoarelor, tuturor împărăţiilor, hrana care se potriveşte fiecăruia cel mai bine. Nu mâncaţi ca păgânii care înfulecă în grabă şi-şi murdăresc corpurile lor cu tot felul de scârboşenii."

„Forţa îngerilor lui Dumnezeu intră în voi odată cu alimentele vii pe care Domnul vi Le oferă pe masa Sa regească."

„De asemenea, în timp ce mâncaţi, gândiţi că aveţi deasupra voastră pe Îngerul Aerului şi dedesubt pe Îngerul Apei. De fiecare dată de câte ori mâncaţi, respiraţi lent şi profund, pentru ca Îngerul Aerului să poată binecuvânta mesele voastre. Mestecaţi bine hrana voastră până devine lichidă, ca Îngerul Apei să intre în sânge în corpul vostru. Şi mâncaţi încet ca şi cum aţi face o rugăciune pe care o adresaţi Domnului.

Pentru că adevăr zic vouă, puterea lui Dumnezeu va intra în voi, dacă veţi mânca în acest mod la masa Sa. Celor la care Îngerul Aerului şi Îngerul Apei nu coboară în timpul mesei, Satana le transformă corpurile lor în materie putrezită şi Domnul nu-i va mai accepta la masa Sa.”

„Pentru că masa lui Dumnezeu este un altar şi acela care mănâncă la masa Sa, este într-un templu. Adevăr zic vouă, Fiul Omului vede corpul său transformat într-un templu şi interiorul său într-un altar, dacă el urmează poruncile lui Dumnezeu. Nu puneţi, deci, nimic pe altarul lui Dumnezeu când sufletul vostru este iritat şi să nu aveţi gânduri mânioase faţă de nimeni în templul Domnului.”

„Nu pătrundeţi în sanctuarul Domnului decât dacă simţiţi în voi chemarea îngerilor Săi, căci tot ceea ce voi mâncaţi în tristeţe, în mânie sau fără poftă, se transformă în otravă în corpul vostru. Într-adevăr, suflul lui Satana murdăreşte aceste alimente. Plasaţi cu bucurie ofrandele voastre pe altarul corpului vostru şi faceţi în aşa fel ca să fie îndepărtate de voi toate gândurile rele în timp ce voi primiţi în corpul vostru forţa lui Dumnezeu provenind de la masa Sa. Nu luaţi niciodată loc la masa lui Dumnezeu înainte să fi fost chemaţi de Îngerul Apetitului.”

„Astfel, la masa Sa regală fiţi bucuroşi cu îngerii Săi, aceasta fiind plăcut inimii lui Dumnezeu; iar viaţa voastră va fi lungă pe pământ, căci îngerul cel mai drag al lui Dumnezeu, Îngerul Bucuriei, vă va servi în toate zilele.”

„Nu uitaţi că a şaptea zi este sfântă şi consacrată lui Dumnezeu.”

„Timp de şase zile hrăniţi corpul vostru cu darurile Maicii voastre Pământeşti, dar cea de-a şaptea zi consacraţi corpul vostru Tatălui Ceresc. În cea de-a

şaptea zi nu luaţi nici o hrană lumească, trăiţi numai cu cuvântul lui Dumnezeu. În timpul acestei zile, rămâneţi în compania îngerilor Domnului în împărăţia Tatălui Ceresc, şi lăsaţi pe îngerii lui Dumnezeu să construiască împărăţia cerurilor în corpurile voastre, după cum, timp de şase zile voi aţi lucrat în împărăţia Maicii Pământeşti. În timpul celei de-a şaptea zi, nu permiteţi nici unei hrane să împiedice în corpul vostru lucrarea îngerilor. Dumnezeu vă va da atunci viaţă lungă pe pământ şi vă veţi putea bucura de viaţă eternă în împărăţia cerurilor. Căci, adevăr zic vouă, din ziua în care toate bolile vor fi dispărut de pe pământ, voi veţi trăi pentru totdeauna în împărăţia cerurilor.”

„Dumnezeu vă va trimite în fiecare dimineaţă Îngerul Soarelui pentru a vă deştepta. Ascultaţi de îndată apelul Tatălui vostru Ceresc şi nu vă lăsaţi dominaţi de lene, nu mai rămâneţi în patul vostru, căci afară vă aşteaptă Îngerul Aerului şi Îngerul Apei.”

„Lucraţi tot timpul zilei cu îngerii Maicii Pământeşti ca să-i cunoaşteţi din ce în ce mai bine pe ei şi pe lucrările lor. După apusul soarelui, când Tatăl Ceresc vă trimite Îngerul Somnului, dormiţi şi odihniţi-vă, rămâneţi toată noaptea cu acesta. Atunci, Tatăl vostru Ceresc vă va trimite îngerii Săi necunoscuţi pentru a vă ţine companie în tot timpul nopţii.” „Aceşti îngeri necunoscuţi vă vor învăţa multe lucruri privind împărăţia lui Dumnezeu, după cum îngerii Maicii Pământeşti, pe care îi cunoaşteţi, vă vor fi instruit despre diverse lucruri ale împărăţiei Sale, în timpul zilei. Adevăr zic vouă, în fiecare noapte veţi fi gazdele împărăţiei Tatălui Ceresc dacă veţi urma poruncile Sale şi, când vă veţi deştepta dimineaţa, veţi simţi în voi puterea îngerilor necunoscuţi.”

„Şi Tatăl Ceresc vi-i va trimite în fiecare noapte, ca ei

să poată construi spiritul vostru, după cum în fiecare zi Maica Pământească vă trimite îngerii Săi, pentru a construi corpul vostru. Pentru că, adevăr zic vouă, dacă în timpul zilei Maica Pământească vă ţine în braţele Sale şi în timpul nopţii Tatăl Ceresc vă trimite sărutul Său, atunci Fiii Oamenilor devin Fiii lui Dumnezeu."

„Rezistaţi zi şi noapte ispitelor lui Satana, nu staţi treji noaptea, nici nu dormiţi ziua, ca nu cumva îngerii lui Dumnezeu să plece de la voi."

„Şi nu vă bucuraţi de nici o băutură şi de nici un fum de la Satana care vă ţin treji noaptea şi vă fac să dormiţi ziua. Pentru că, adevăr zic vouă, toate băuturile şi toate fumurile lui Satana sunt abominaţii în ochii lui Dumnezeu."

„Nu vă prostituaţi nici noaptea, nici ziua, pentru că prostituţia este asemenea unui trunchi a cărui sevă a fost scursă din ei. Acest copac va pieri înainte de vreme şi nici nu va da roade. De aceea, nu vă desfrânaţi ca nu cumva Satana să vă usuce corpul şi ca Domnul să vă facă sămânţa nefertilă."

„Evitaţi tot ceea ce este prea fierbinte sau prea rece. Pentru că este voinţa Maicii voastre Pământeşti ca nici căldura, nici frigul să nu dăuneze corpului vostru. Şi nici nu permiteţi corpurilor voastre să fie mai fierbinţi sau mai reci decât le fac îngerii lui Dumnezeu. Şi dacă voi respectaţi poruncile Maicii voastre Pământeşti, atunci de îndată ce corpul vostru devine prea cald, Ea vă trimite Îngerul Frigului pentru a vă răcori şi dacă corpul vostru devine prea rece, vă va trimite îngerul căldurii pentru a vă reîncălzi. Urmaţi exemplul îngerilor Tatălui Ceresc şi ai Maicii Pământeşti care lucrează neîncetat zi şi noapte în împărăţia cerurilor şi pe pământ. De aceea, primiţi, de asemenea, în voi îngerul cel mai puternic al Tatălui,

Îngerul Creaţiei, şi lucraţi împreună în împărăţia lui Dumnezeu. Urmaţi exemplul apei curgătoare, a vântului care suflă, a soarelui care se ridică şi apune, a creşterii plantelor şi arborilor, a animalelor care aleargă şi ţopăie, a lunii care creşte şi descreşte, a stelelor care apar şi dispar; uitaţi-vă cum toate se mişcă şi îşi îndeplinesc lucrările lor. Tot ce este viu trebuie să se mişte şi numai ce este mort rămâne imobil. Dumnezeu este Dumnezeu a tot ceea ce trăieşte, în timp ce Satana este stăpân a tot ce este mort."

„Serviţi, de aceea, pe Dumnezeu Cel viu astfel încât curentul etern al vieţii să vă poată susţine şi să scăpaţi de imobilitatea morţii. Lucraţi fără încetare la instaurarea împărăţiei lui Dumnezeu pentru a nu fi aruncaţi în împărăţia lui Satana. O bucurie eternă abundă în împărăţia vie a lui Dumnezeu, în timp ce o profundă tristeţe întunecă împărăţia morţii a lui Satana."

„Fiţi de aceea adevăraţi Fii ai Maicii voastre Pământeşti şi ai Tatălui vostru Ceresc pentru a nu cădea sub jugul lui Satana. Atunci Maica voastră Pământească şi Tatăl vostru Ceresc vă vor trimite îngerii Lor pentru a vă învăţa, a vă iubi şi a vă servi. Ei vor înscrie poruncile lui Dumnezeu în minţile voastre, în inimile voastre şi în mâinile voastre, ca voi să puteţi cunoaşte, simţi şi aplica poruncile lui Dumnezeu."

„În fiecare zi, rugaţi-vă Tatălui Ceresc şi Maicii voastre Pământeşti, ca spiritul vostru să devină tot atât de perfect ca Sfântul Spirit al Tatălui vostru Ceresc, şi corpul vostru tot atât de perfect precum corpul Maicii voastre Pământeşti. Pentru că, dacă voi înţelegeţi, simţiţi şi ascultaţi poruncile Lor, tot ceea ce veţi cere în rugăciunile voastre vă va fi dat, căci

înţelepciunea, iubirea şi puterea lui Dumnezeu depăşesc totul.”
„Rugaţi-vă, deci, astfel Tatălui vostru Ceresc:”
„Tatăl nostru Carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău. Vie împărăţia ta, facă-se voia Ta în cer ca şi pe pământ. Dă-ne nouă astăzi pâinea noastră cea de toate zilele. Şi ne iartă nouă datoriile noastre, precum şi noi le iertăm datornicilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Căci ale Tale, sunt în toţi vecii, împărăţia şi puterea şi mărirea, amin.”
„Şi rugaţi-vă de asemenea Maicii voastre Pământeşti:”
„Maica noastră Pământească, sfinţească-se numele Tău. Vie împărăţia Ta şi fie ca voia Ta să se facă în noi ca în Tine. Îngerii pe care îi ai în serviciul Tău, trimite-ni-i nouă. Iartă-ne nouă păcatele noastre, precum şi noi ispăşim păcatele noastre către Tine. Nu permite ca să cădem pradă bolilor, ci ne eliberează de orice rău. Căci ale Tale sunt Pământul, Corpul şi Sănătatea. Amin.”
Şi toţi, împreună cu Domnul Iisus, se rugară Tatălui Ceresc şi Maicii Pământeşti.
Apoi, Domnul Iisus le-a mai spus:
„După cum corpul vostru a fost regenerat de îngerii Maicii voastre Pământeşti, fie ca spiritul vostru să fie renăscut de îngerii Tatălui Ceresc. Deveniţi, deci, adevăraţi Fii ai Tatălui vostru Ceresc şi ai Maicii voastre Pământeşti şi adevăraţi fraţi ai Fiilor Oamenilor. Până acum aţi fost în război cu Tatăl vostru, cu Maica voastră şi cu fraţii voştri, şi i-aţi servit lui Satana. De astăzi voi trăiţi în pace cu Tatăl Ceresc, cu Maica Pământească şi cu Fiii Oamenilor. Fie ca singura voastră luptă să fie împotriva lui Satana, ca el să nu vă mai răpească pacea. Eu vă dau pacea Maicii voastre Pământeşti pentru corpul vostru,

şi pacea Tatălui Ceresc pentru spiritul vostru. Fie ca dubla lor pace să domnească între Fiii Oamenilor!”

„Veniţi la Mine toţi cei obosiţi şi care înduraţi dureri şi nenorociri. Pacea Mea vă va întări şi vă va consola, căci ea este infinit plină de bucurie. Este motivul pentru care Eu vă salut întotdeauna în acest mod:”

„Pace vouă!”

„Salutaţi-vă în acelaşi mod unii pe alţii, ca în corpul vostru să coboare pacea Maicii voastre Pământeşti şi în spiritul vostru, pacea Tatălui Ceresc. Numai atunci veţi trăi în pace între voi, căci împărăţia lui Dumnezeu va fi în voi.”

Şi acum, înapoiaţi-vă la fraţii voştri cu care aţi fost în război până acum, şi daţi-le şi lor pacea. Pentru că fericiţi sunt aceia care caută pacea, căci ei vor găsi pacea lui Dumnezeu. Mergeţi şi nu mai păcătuiţi. Şi daţi tuturor pacea voastră, după cum şi Eu vă dau pacea Mea. Pacea Mea vine de la Dumnezeu. Pace vouă!”

Cu aceste cuvinte îi părăsi.

Şi pacea Sa coborî asupra tuturor; în inima lor a luat loc Îngerul Iubirii, în capul lor înţelepciunea legii şi în mâinile lor, puterea renaşterii. Ei se întoarseră printre Fiii Oamenilor pentru a aduce lumina Păcii celor care luptau încă în tenebre. Şi ei se despărţiră salutându-se unul pe altul astfel:

„Pace vouă!”

Cartea a doua
Cărţile necunoscute ale esenienilor

O, dacă cuvintele mele
Ar putea să fie gravate în piatră
Pentru totdeauna!
Eu ştiu, Creatorul meu este viu.
El va apare la sfârşitul timpurilor
Pe pământ şi în ceruri.
Şi chiar dacă viermii vor distruge corpul meu,
Tot îl voi vedea pe Dumnezeu.
Psalmi de recunoştinţă
din Manuscrisele de la Marea Moartă

Prefaţă

Prefaţa mea începe printr-o confesiune: această carte nu este prima, ci a doua versiune a cărţii a doua a *Evangheliei eseniene.* Într-adevăr, mi-au trebuit câţiva ani de muncă riguroasă pentru a elabora o prima traducere plină de nenumărate note filologice şi exegetice. Într-un elan de entuziasm şi de mândrie am prezentat lucrarea prietenului Aldous Huxley. Cincisprezece zile mai târziu, i-am cerut părerea. „Foarte rău”, mi-a răspuns el, „chiar mai rău decât acele tratate de scolastică pe care nimeni nu le citeşte! Ea nu-mi dă nici o poftă de cunoaşte cartea a treia, atât este de plictisitoare”. Cum eu am rămas uluit el a continuat: „Tu ar trebui să o rescrii şi să-i insufli viaţa care animă toate celelalte cărţi ale tale. Fă-o frumoasă, agreabilă, conformă gustului secolului XX. Eu sunt sigur că esenienii nu se exprimau cu atâtea note şi trimiteri în josul paginii! În forma sa actuală cartea ta nu va interesa decât câţiva cititori dogmatici care frecventează seminarele de teologie şi găsesc o plăcere masochistă în a citi astfel de lucrări”. „În schimb” a adăugat el surâzând, „ea este remarcabilă pentru a lupta contra insomniei; de fiecare dată când încerc s-o citesc, adorm imediat! Tu ai putea face publicitate într-o revistă de sănătate: descoperiţi un nou somnifer! Cu această carte, nu mai e nevoie de produse chimice nocive, ea te adoarme imediat! Ar fi cel mai bun mijloc de a vinde câteva exemplare”.

Această critică mi-a spulberat elanul şi am aruncat manuscrisul într-un sertar pentru mai mulţi ani, timp în care am continuat să primesc sute de scrisori cerând apariţia cărţii a doua şi a treia ale *Evangheliei*

eseniene după cum promisesem în prefaţa cărţii întâi. În final, mi-am făcut curaj şi m-am pus pe muncă. Cu trecerea timpului, observaţiile prietenului meu mi-au apărut într-o lumină nouă şi am rescris întreaga carte considerând-o ca un text literar şi poetic asupra marilor probleme ale vieţii.
A rămâne fidel originalului şi a prezenta adevărurile eterne într-un stil adaptat pentru oamenii secolului XX, nu a fost o sarcină uşoară. Totuşi m-am străduit ca să fac cunoscut mesajul exemplar al esenienilor.
Prietenul meu Aldous Huxley nu mai este în viaţă pentru a citi această a doua versiune. Am impresia că el ar fi apreciat-o deoarece nu cuprinde nici o trimitere. Judecata finală revine totuşi cititorilor mei. Dacă cartea a doua şi cartea a treia vor deveni tot atât de populare ca prima, atunci toţi anii mei de eforturi vor fi recompensaţi.

San Diego, California
1 noiembrie 1974

EDMOND BORDEAUX SZEKELY

Introducere

Există trei căi care duc la Adevăr. Prima este calea conştiinţei, a doua este calea naturii, iar cea de-a treia este experienţa acumulată de generaţiile trecute pe care o primim prin capodoperele tuturor timpurilor. Din cele mai vechi timpuri omul şi umanitatea au urmat toate aceste trei căi.

Prima cale către Adevăr, calea conştiinţei, a fost urmată de marii mistici. Ei considerau conştiinţa ca fiind realitatea cea mai apropiată de noi şi cheia universului. În cursul mileniilor ei au descoperit că legile conştiinţei umane nu erau aceleaşi cu cele ale universului material.

Există în conştiinţa noastră o unitate dinamică şi, în acelaşi timp, unică şi multiplă. Într-adevăr, într-o fracţiune de secundă, conştiinţa noastră poate fi simultan ocupată de gânduri, idei, asociaţii, imagini, reminiscenţe şi intuiţii diverse care, toate, fac parte dintr-o aceeaşi realitate dinamică. Iată pentru ce legile matematice, care permit înţelegerea universului material, nu sunt valabile în domeniul conştiinţei unde doi plus doi nu fac în mod necesar patru. Misticii au descoperit de asemenea că măsurile greutăţilor, ale timpului şi spaţiului nu sunt aplicabile conştiinţei pentru care secundele pot deveni ore sau orele minute.

Câmpul conştiinţei noastre nu poate fi evaluat în dimensiuni „spaţiale” şi noţiunea sa a timpului îi este proprie. Misticii au înţeles că ea nu este numai realitatea noastră imediată şi profundă, ci şi o sursă unică de energie, armonie şi cunoaştere. Pentru esenieni pe drumul care duce din totdeauna spre Adevăr au apărut marile intuiţii, marile învăţături şi

capodoperele umanităţii.
Din nefericire, intuiţiile geniale îşi pierd vitalitatea cu trecerea generaţiilor. Ele sunt deformate, modificate şi, în final, sunt transformate în dogme; adesea aceste valori sunt pietrificate în instituţii şi ierarhii organizate. Uneori, un căutător al Adevărului le redescoperă esenţa originară.
Exagerarea este marele pericol care îl paşte pe călătorul care urmează calea conştiinţei. El gândeşte că drumul său este unicul şi neglijează celelalte abordări. Adesea el aplică legile conştiinţei umane universului material unde acestea nu sunt valabile şi ignoră legile proprii acestuia. Misticul îşi creează adesea o lume artificială, din ce în ce mai depărtată de realitate, şi pierde contactul cu realitate sfârşind prin a trăi într-un turn de fildeş.
Cea de-a doua cale către Adevăr este calea naturii. În timp ce prima cale, a conştiinţei, porneşte din interior şi pătrunde în întregul univers, calea naturii procedează invers. Ea porneşte din lumea exterioară. Este calea ştiinţifică care s-a sprijinit întotdeauna pe experiment; metodele sale sunt inductive şi deductive, ea lucrează cu măsurători riguroase în spaţiu şi timp şi face toate corelaţiile posibile.
Cu telescoapele sale, ea pătrunde adânc în univers pentru a atinge diverse sisteme solare şi galactice. Prin analiza spectrală ea determină elementele constitutive ale diferitelor planete. În sfârşit, prin calcule matematice prevede mişcarea corpurilor cereşti. Aplicând legea cauzei şi a efectului, oamenii de ştiinţă stabilesc un lung şir de cauze şi efecte care îi ajută să măsoare şi să explice universul, şi chiar viaţa.
Dar, ca şi misticii, oamenii de ştiinţă exagerează uneori. În timp ce ştiinţa a transformat viaţa omenirii

şi a creat mari valori pentru oamenii din toate timpurile, ea a eşuat în găsirea unei soluţii definitive pentru existenţa vieţii şi a universului. Oamenii de ştiinţă au un lung şir de cauze şi efecte în cele mai mici amănunte, dar nu au nici cea mai mică idee ce s-a întâmplat la capătul şirului. Ei nu au nici un punct solid de care să lege sfârşitul acestui şir. Astfel, calea către Adevăr prin natură şi universul material nu poate răspunde la marea şi eterna întrebare privind începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor.

Cei mai mari savanţi recunosc că, dincolo de lungul şir de cauze şi efecte, există şi altceva. Totuşi, există şi oameni de ştiinţă dogmatici care neagă orice altă apropiere de Adevăr în afară de a lor şi care consideră că ceea ce nu intră în categoriile şi clasificările lor este lipsit de realitate.

Calea către Adevăr, prin natură, nu este calea oamenilor de ştiinţă dogmatici, la fel cum prima cale nu este calea misticilor unilaterali. Natura este o mare carte deschisă în care poate fi găsit orice, dacă învăţăm să extragem de aici inspiraţia care a fost acordată marilor gânditori din toate timpurile. Dacă îi învăţăm limba, natura ne va revela toate legile vieţii şi universului.

De aceea, marii maeştri ai tuturor timpurilor s-au îndreptat spre natură: Zarathustra şi Moise în munţi, Buddha în pădure, Iisus şi esenienii în deşert, ceea ce le-a permis să urmărească simultan calea conştiinţei şi cea a naturii. Aceste două căi nu sunt contradictorii ci se completează armonios una pe alta. Astfel marii învăţători au ajuns la minunate şi profunde adevăruri care au inspirat milioane de oameni milenii de-a rândul.

A treia carte către Adevăr este reprezentată de înţelepciunea, cunoaşterea şi experienţa acumulată de

marii gânditori ai tuturor timpurilor transmise în forma marilor învăţături, a scripturilor şi cărţilor sacre cât şi a marilor capodopere ale literaturii universale care formează împreună ceea ce astăzi se numeşte cultură universală. Pe scurt, deci, accesul nostru către Adevăr se poate face prin cele trei căi simultan: conştiinţă, natură şi cultură.

În capitolele următoare vom urma această cale întreită către Adevăr şi vom studia şi traduce câteva din marile scrieri sacre ale esenienilor.

Există diferite căi de a studia aceste mari scrieri. O cale – cea a tuturor teologilor şi a bisericii oficiale – este de a considera fiecare text ca unul literar. Aceasta este calea dogmatică care a rezultat dintr-un lung proces de pietrificare, în care adevărurile sunt transformate inevitabil în dogme.

Când teologii au urmat această cale uşoară, dar unilaterală, ei s-au încurcat în complicaţii şi contradicţii nesfârşite şi au ajuns la concluzii la fel de depărtate de Adevăr ca şi interpretările ştiinţifice ale acestor texte care le consideră fără valoare şi fără valabilitate. Abordările teologilor dogmatici şi oamenilor de ştiinţă exclusivişti reprezintă două extreme.

A treia eroare este de a crede, aşa cum fac câţiva simbolişti, că această carte nu are decât un conţinut simbolic. Cu modul lor de a exagera aceşti simbolişti fac mii de interpretări contradictorii ale acestor mari scrieri. Spiritul tradiţiilor eseniene este opus tuturor acestor trei căi de interpretare a acestor veşnic tinere scrieri şi urmează un mod de abordare complet diferit.

Metoda eseniană de interpretare a acestor cărţi este, pe de o parte, să le plaseze într-o corelaţie armonioasă cu legile conştiinţei umane şi ale naturii şi, pe de altă parte, să ia în considerare faptele şi

evenimentele ţinând cont de timpul şi locul unde acestea au fost scrise. Această interpretare ia în considerare gradul de evoluţie şi de înţelegere al oamenilor cărora li se adresează mesajul.
Deoarece marii maeştri au trebuit să-şi adapteze învăţătura la nivelul ascultătorilor lor, a fost necesar ca aceştia să formuleze atât învăţături ezoterice cât şi învăţături publice. Mesajul public a fost inteligibil pentru toată lumea şi a fost exprimat în termenii unor reguli, forme şi ritualuri variate care răspundeau nevoilor de bază ale oamenilor şi perioadei istorice corespunzătoare. În paralel, învăţăturile ezoterice au supravieţuit de-a lungul timpului, parţial prin scrieri, parţial prin tradiţii orale, fără forme, reguli, ritualuri şi dogme, fiind păstrate şi practicate de mici grupuri de oameni.
În acest spirit au fost traduse evangheliile eseniene respingând atât metodele dogmatice de interpretare pur ştiinţifică şi literară cât şi exagerările simboliste. Am încercat să traducem *Evanghelia eseniană* în lumina conştiinţei şi a naturii şi, în acelaşi timp în armonie cu marile tradiţii ale esenienilor de a căror fraternitate aparţineau autorii *Manuscriselor eseniene de la Marea Moartă.*

Viziunea lui Enoh

Cea mai veche revelaţie

Dumnezeu vorbeşte Omului.

„Îţi spun
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Ţi-am vorbit
Când te-ai născut.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Ţi-am vorbit
La prima ta privire.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Ţi-am vorbit
La prima ta vorbă rostită.
Fii liniştit.
Să ştii

Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Ţi-am vorbit
La primul tău gând.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Ţi-am vorbit
La prima ta dragoste.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Ţi-am vorbit
La primul tău cântec.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin iarba păşunilor.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin arborii pădurii.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin văi şi dealuri.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin munţii sfinţi.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin ploaie şi zăpadă.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin valurile mării.

Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin roua dimineţii.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin pacea serii.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin splendoarea soarelui.
Fii liniştit
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin stelele strălucitoare.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu

Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin furtună şi nori.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin tunet şi fulger.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi vorbesc
Prin misteriosul curcubeu.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi voi vorbi
Când vei fi singur.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi voi vorbi
Prin înţelepciunea Părinţilor
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi voi vorbi
La sfârşitul timpului.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi voi vorbi
Când tu vei fi văzut îngerii Mei.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi voi vorbi
În toată eternitatea.
Fii liniştit.
Să ştii
Că Eu
Sunt
Dumnezeu.

Îţi spun:
Fii liniştit.
Să ştii

Că Eu
Sunt
Dumnezeu.”

Fragmente din Cartea eseniană a lui Moise

Cele zece porunci

Şi muntele Sinai se afla în întregime în fum, deoarece Domnul pogorâse pe el în flăcări: şi fumul se înălţa ca fumul unui cuptor şi întregul munte se cutremura puternic.
Şi Domnul pogorî pe vârful muntelui Sinai; şi Domnul chemă pe Moise la El; şi Moise se duse, urcând la El.
Şi Domnul îl chemă pe Moise în afara muntelui, zicând: „Vino la Mine pentru că vreau să-ţi dau Legea pentru poporul tău, care va fi un legământ pentru Copiii Luminii.
Şi Moise merse la Dumnezeu. Şi Dumnezeu îi spuse aceste cuvinte:
„Eu sunt Legea, Dumnezeul tău, care te-am scos din adâncimile robiei întunericului.”
„Tu nu vei avea altă Lege în afară de Mine.”
„Tu nu-ţi vei face nici o altă imagine a Legii nici în ceruri, nici pe pământ. Eu sunt Legea invizibilă, fără început şi fără sfârşit.”
„Tu nu-ţi vei face legi false, pentru că Eu sunt Legea şi întreaga Lege a tuturor legilor. Dacă tu te vei lepăda de Mine, vei avea parte de dezastre generaţie după generaţie.”
„Dacă tu păstrezi poruncile Mele, tu vei intra în Grădina Infinită, unde se înalţă Arborele Vieţii în mijlocul Mării Eterne.”
„Tu nu vei încălca Legea. Legea este Dumnezeul tău, care te va judeca.”
„Respectă pe Maica ta Pământească, ca zilele tale să fie îndelungate pe pământ şi respectă pe Tatăl tău

Ceresc ca să ai viaţă eternă în ceruri, pentru că Pământul şi cerurile sunt date ţie de Lege care este Dumnezeul tău.”

„Tu vei saluta pe Maica ta Pământească în dimineaţa Sabatului.”

„Tu vei saluta pe Îngerul Pământului în dimineaţa celei de-a doua zi după Sabat.”

„Tu vei saluta Îngerul Vieţii în a treia dimineaţă după Sabat.”

„Tu vei saluta Îngerul Bucuriei în a patra dimineaţă de la Sabat.”

„Tu vei saluta Îngerul Soarelui în a cincea dimineaţă de la Sabat.”

„Tu vei saluta Îngerul Apei în a şasea dimineaţă de la Sabat.”

„Tu vei saluta Îngerul Aerului în a şaptea dimineaţă de la Sabat.”

„Tu trebuie să saluţi toţi aceşti îngeri ai Maicii Pământeşti şi să te consacri lor pentru a putea să intri în Grădina Infinită în care se înalţă Arborele Vieţii.”

„Tu te vei închina Tatălui Ceresc în seara Sabatului.”

„Tu vei face comuniuni cu Îngerul Vieţii Eterne în cea de-a doua seară de la Sabat.”

„Tu vei face comuniuni cu Îngerul Creaţiei în cea de-a treia seară de la Sabat.”

„Tu vei face comuniuni cu Îngerul Păcii în cea de-a patra seară de la Sabat.”

„Tu vei face comuniuni cu Îngerul Puterii în cea de-a cincea seară de la Sabat.”

„Tu vei face comuniuni cu Îngerul Iubirii în cea de-a şasea seară de la Sabat.”

„Tu vei face comuniuni cu Îngerul Înţelepciunii în cea de-a şaptea seară de la Sabat.”

„Tu vei face comuniuni cu toţi aceşti îngeri ai Tatălui Ceresc ca sufletul tău să se îmbăieze în Fântâna

Luminii şi să intre în Marea Eternităţii."
„Cea de-a şaptea zi este a Sabatului; tu îţi vei aduce aminte întotdeauna de această zi şi o vei păstra ca sfântă. Sabatul este ziua Luminii Legii, Dumnezeul tău. În această zi, tu nu vei lucra nimic, ci vei căuta Lumina, Împărăţia Dumnezeului tău şi toate lucrurile îţi vor fi date ţie."
„Să ştii că şase zile tu ai lucrat cu îngerii, dar cea de-a şaptea tu o vei petrece în Lumina Domnului tău, care este Legea Sfântă."
„Tu nu vei lua viaţa nici unei fiinţe vii. Viaţa vine numai de la Dumnezeu; El o dă, El o ia."
„Tu nu vei strica Iubirea. Ea este dar sfânt al Tatălui Ceresc."
„Tu nu-ţi vei vinde sufletul, dar nepreţuit al lui Dumnezeu, pentru că bogăţiile lumii sunt ca seminţele care au căzut pe pământ pietros şi, neavând rădăcini, trăiesc foarte puţin."
„Tu nu vei fi martor fals al Legii şi n-o vei utiliza împotriva fratelui tău. Numai Dumnezeu cunoaşte începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor pentru că ochiul Său este unic şi El este Legea Sfântă."
„Tu nu vei râvni la averea vecinilor tăi. Legea îţi dă mult mai multe daruri, chiar Pământul şi cerurile, dacă tu păstrezi Poruncile Domnului Dumnezeul tău."
Şi Moise a ascultat vocea Domnului, şi a încheiat cu El legământul dintre Domnul şi Copiii Luminii.
Şi tablele au fost lucrarea lui Dumnezeu, şi scrierea era scrierea lui Dumnezeu gravată pe ele.
Dar poporul nu ştia ce s-a întâmplat cu Moise şi atunci s-au adunat, şi-au scos cerceii de aur din urechi, i-au topit şi au făcut un viţel. Şi ei au început să se închine idolului şi să-i ofere jertfe.
Şi ei au mâncat, şi au băut, şi au dansat în faţa viţelului de aur pe care l-au făcut ei, şi s-au abandonat

corupţiei şi răului în faţa Domnului.
Şi s-a întâmplat ca Moise să treacă aproape de locul respectiv, unde el a văzut viţelul de aur, şi dansul, şi ticăloşia poporului; şi Moise s-a înfuriat tare şi a aruncat tablele din mâini, spărgându-le pe munte.
A doua zi dimineaţă, Moise a spus poporului: „Voi aţi făcut un mare păcat. Aţi negat pe Creatorul vostru. Voi urca la Domnul şi voi pleda pentru iertarea păcatului vostru.”
Şi Moise s-a înapoiat la Domnul şi a spus: „Doamne, Tu ai văzut pângărirea Legii Tale Sfinte. Copiii Tăi şi-au pierdut credinţa, şi se închină întunericului, şi au făcut un viţel de aur. Doamne iartă-i, pentru că sunt orbi la lumină.”
Şi Domnul i-a spus lui Moise: „Iată, la începutul timpului a existat un legământ între Dumnezeu şi om, şi flacăra sfântă a Creatorului intra în el. Şi el a fost făcut Fiul lui Dumnezeu şi i s-a dat lui păstrarea moştenirii, ca prim-născut, şi să facă fertil pământul Tatălui său şi să-l păstreze sfânt. Dar cine s-a lepădat de Creator, a fost aruncat din drepturile de prim-născut şi în ochii lui Dumnezeu nu există nici un păcat mai cumplit.”
Şi Domnul i-a mai spus: „Numai Copiii Luminii pot păstra Poruncile Legii. Ascultă-Mă ce-ţi spun: Tablele pe care tu le-ai spart nu vor mai fi niciodată scrise în cuvintele oamenilor. Aşa cum tu le-ai dat înapoi pământului şi focului, ele vor trăi nevăzute în inimile acelora care vor fi capabili să urmeze Legea lor. Poporului tău, de slabă credinţă, care a păcătuit faţă de Creator, chiar când tu şedeai pe pământ sfânt în faţa Dumnezeului tău, îi voi da o altă Lege. Ea va fi o lege neînduplecată care-i va încorseta pe oameni, pentru că ei nu cunosc încă Împărăţia Luminii.”
Şi Moise a ascuns Legea invizibilă în pieptul său şi a

păstrat-o ca semn Copiilor Luminii. Şi Dumnezeu i-a dat lui Moise Legea scrisă pentru popor, şi a coborât la el, şi i-a vorbit cu inimă grea.
Şi Moise le-a spus: „Acestea sunt legile pe care vi le-a dat Dumnezeu vouă.”

Tu nu vei avea alt Dumnezeu afară de Mine.
Tu nu-ţi vei face nici un chip cioplit.
Să nu iei numele Dumnezeului tău în deşert.
Să-ţi aminteşti ziua Sabatului, s-o păstrezi ca sfântă.
Respectă pe tatăl tău şi pe mama ta.
Să nu ucizi.
Să nu comiţi adulter.
Să nu furi.
Să nu depui mărturie falsă împotriva vecinului tău.
Să nu râvneşti la casa vecinului tău, nici la soţia sa, la nici un alt lucru care aparţine vecinului tău.

Şi a fost o zi de jale şi de ispăşire pentru marele păcat faţă de Creator care nu s-a sfârşit. Şi tablele sparte ale Legii nevăzute trăiesc ascunse în pieptul lui Moise până ce au apărut Copiii Luminii în deşert şi îngerii au apărut pe pământ.

Comuniunile

Bolnavii şi chinuiţii mergeau pe malul unui râu pentru a-L reîntâlni pe Domnul Iisus. Şi asemenea copiilor, ei uitaseră Legea şi tot asemenea copiilor, căutau pe Tatăl lor pentru a-L ruga să le arate greşelile şi de a-i aduce pe calea cea bună. Şi când soarele se ridica la orizont, ei Îl văzură pe Domnul Iisus coborând de pe munte şi îndreptându-Se către ei, cu capul aureolat de lumină. El ridică mâna şi le zise zâmbind:
„Pace vouă!”
Dar lor le fu ruşine să răspundă la salut, căci fiecare

în felul său se abătuse de la învăţăturile sfinte şi îngerii Maicii Pământeşti şi ai Tatălui Ceresc nu mai erau cu ei.
Un bărbat ieşi în faţă şi declară cu tristeţe:
„Doamne, avem nevoie de înţelepciunea Ta. Noi ştim ce este bine şi totuşi ne ataşăm răului. Noi ştim că pentru a intra în împărăţia cerurilor, trebuie să mergem cu îngerii zilei şi ai nopţii, dar picioarele noastre iau calea răului. Lumina zilei nu luminează decât mersul nostru către plăcere şi noaptea cade asupra nechibzuitei noastre letargii. Spune-ne, Doamne, cum putem să vorbim cu îngerii şi să rămânem în compania lor, astfel ca Legea să ardă în inimile noastre cu o flacără durabilă?"
Şi Domnul Iisus le-a zis:

„Să ridici ochii la ceruri,
Când toţi oamenii privesc în pământ,
Nu este uşor.
Să adori îngerii
Când toţi oamenii adoră faima şi bogăţiile,
Nu este uşor.
Dar cel mai dificil lucru dintre toate
Este de a gândi cum gândesc îngerii,
Şi de a acţiona ca îngerii."

Cineva exclamă: „Dar, Doamne, noi suntem doar oameni, nu îngeri! Cum putem noi spera să urmăm calea lor? Spune-ne ce trebuie sa facem?"
Şi Domnul Iisus le-a răspuns:

„După cum fiul moşteneşte pământul de la tatăl său,
Tot aşa, noi am moştenit Pământul Sfânt
De la părinţii noştri.
Acest tărâm nu este un câmp de lucrat,
Ci un loc în sufletul nostru

Unde noi putem construi
Templul nostru Sfânt.
Dar chiar şi un templu trebuie construit
Piatră cu piatră,
Tot aşa vă voi da pietrele necesare,
Pentru a ridica acest Templu Sfânt
Pe care noi l-am moştenit
De la Părinţii noştri
Şi de la Părinţii Părinţilor noştri."

Şi toţi se adunară în jurul Domnului Iisus, şi feţele lor exprimau dorinţa de a auzi cuvintele ce aveau să le pronunţe buzele Sale. El Îşi ridică capul spre soarele care răsărea şi strălucirea razelor sale se reflecta în ochii Săi, în timp ce El vorbea:

„Templul Sfânt poate fi construit
Numai cu vechile Comuniuni,
Acelea care sunt vorbite,
Acelea care sunt gândite,
Şi acelea care sunt trăite.
Pentru că dacă sunt spuse numai cu gura,
Ele sunt ca stupul mort
Pe care albinele l-au părăsit
El nu mai dă miere.
Comuniunile sunt o punte
Între om şi îngeri
Şi întocmai ca o punte,
Ele nu pot fi construite decât numai cu răbdare,
Pentru că iată, chiar un pod peste un râu
Este făcut piatră cu piatră
Până ce se poate trece de pe un mal pe celălalt.

Comuniunile sunt în număr de patrusprezece,
După cum îngerii Tatălui Ceresc
Sunt şapte,
Şi îngerii Maicii Pământeşti
Sunt tot şapte.

Şi după cum rădăcinile pomului
Se afundă în pământ şi sunt hrănite,
Iar ramurile lor
Se întind ca nişte braţe spre ceruri,
Tot aşa omul, asemenea trunchiului copacului,
Cu rădăcinile sale se afundă
În sânul Maicii sale Pământeşti,
Iar sufletul său se înalţă
Către stelele strălucitoare ale Tatălui său Ceresc.
Iar rădăcinile Arborelui
Sunt îngerii Maicii Pământeşti
Iar ramurile lui,
Îngerii Tatălui Ceresc.
Şi acesta este Arborele Sfânt al Vieţii
Care se înalţă în Marea Eternităţii.

Prima Comuniune este cu
Îngerul Soarelui.
El vine în fiecare dimineaţă
Şi, asemenea unei logodnice, iese din camera sa,
Pentru a arunca lumina aurie asupra lumii.
O, tu nemuritor cursier, scânteietor de lumină
Înger al Soarelui!
Nu există căldură fără tine.
Nici foc,
Nici viaţă.
Frunzele verzi ale arborilor
Te venerează.
Prin tine, micul bob de grâu
Se metamorfozează în râuri de fire aurii
Unduind în bătaia vântului.
Prin tine înfloreşte floarea.
În străfundul fiinţei mele,
Niciodată nu mă voi ascunde
De tine.
Înger al Soarelui,
Sfânt mesager al Maicii Pământeşti,
Intră în Templul Sfânt din mine

Şi dă-mi focul vieţii!

Cea de-a doua Comuniune este cu
Îngerul Apei.
El aduce ploaia pe câmpiile însetate
Şi umple puţurile aride.
Da, noi te venerăm
Apă a vieţii.
Din marea cerească
Curg şi şiroiesc ape
Către izvoarele nesecate.
În sângele meu curg
Mii de izvoare pure,
Şi vapori, şi nori,
Şi toate apele
Care se răspândesc pe toate cele şapte împărăţii
Toate apele
Pe care le-a făcut Creatorul
Sunt sfinţite.
Vocea Domnului
Este deasupra apelor;
Vocea Sa izbucneşte în tunet.
Domnul domneşte asupra tuturor apelor.
Înger al Apei,
Sfânt mesager al Maicii Pământeşti,
Intră în sângele care circulă în mine
Spală-mi corpul în ploaia
Care cade din ceruri
Şi dă-mi Apa Vieţii!

Cea de-a treia Comuniune este cu
Îngerul Aerului
Care răspândeşte parfumul
Suav al câmpurilor,
Al ierbii de primăvară după ploaie,
Al mugurilor de
Trandafiri de Sharon.
Noi venerăm Suflul Sacru

Care este mai presus
De toate lucrurile create.
Pentru că, iată, spaţiul luminos,
Etern şi suveran
În care se deplasează nenumăratele stele
Este aerul pe care îl inspirăm
Şi aerul pe care îl expirăm.
Iar în momentul care separă inspiraţia
De expiraţie
Sunt ascunse toate misterele
Grădinii Infinite.
Înger al Aerului,
Sfânt mesager al Maicii Pământeşti
Intră adânc în mine
Asemenea rândunicii care împodobeşte cerul,
Ca să cunosc secretele vântului
Şi muzica stelelor.

Cea de-a patra Comuniune este cu
Îngerul Pământului.
El este acela care face să ţâşnească
Grăunţele şi strugurii
Din plenitudinea pământului.
El este acela care face să se nască copiii
În pântecele mamelor, din unirea cu soţii lor.
Aceluia care cultivă pământul
Cu cele două mâini ale sale
Îi va aduce,
Din abundenţă, fructe şi grâu,
Spice aurite
Care cresc pe pământ
În timpul primăverii,
Peste tot cât se întinde pământul,
Peste tot unde curg apele,
Peste tot unde străluceşte soarele,
Pentru a dărui oamenilor hrana lor de toate zilele.
Aduc omagiu acestui pământ întins,
Ale cărui drumuri duc departe,

Acestui bogat şi fecund pământ
Care este Maica ta, plantă sacră!
Da, aduc omagiu solului
Pe care creşti tu,
Tu care împrăştii un parfum atât de dulce,
Produs bun al Domnului.
Acela care însămânţează grâu, iarbă şi fructe,
Seamănă Legea.
Secerişul său va fi abundent.
Recolta sa va ajunge la maturitate pe coline.
Pentru a recompensa pe aceia care respectă Legea,
Domnul le trimite Îngerul Pământului,
Sfânt mesager al Maicii Pământeşti,
Pentru a face să crească plantele,
Pentru a face ca pântecul femeii să fie fertil
Şi astfel, Pământul să nu înceteze niciodată să răsune
De râsul copiilor.
Să adorăm pe Domnul în El!

Cea de-a cincea Comuniune este cu
Îngerul Vieţii
Acela care dă putere şi vigoare omului.
Pentru că, iată, dacă ceara nu este pură,
Cum ar putea lumânarea să dea o flacără constantă?
Mergi, atunci, către arborii cu ramuri înalte
Şi înaintea unuia dintre ei, care este frumos,
Înalt şi majestos,
Spune aceste cuvinte:
«Te salut pe tine, O, bunule Arbore al Vieţii,
Făcut de Creator!»
Atunci Râul Vieţii
Va curge între tine şi Fratele tău,
Arborele.
Şi, astfel, tu vei avea
Sănătatea corpului,
Sprinteneala picioarelor,
Auzul fin,
Braţele puternice

Şi privirea de vultur.
Astfel este Comuniunea
Cu Îngerul Vieţii,
Sfânt mesager al Maicii Pământeşti.

Cea de-a şasea Comuniune este cu
Îngerul Bucuriei.
El este acela care coboară pe pământ
Pentru a da frumuseţe tuturor oamenilor.
Pentru că Domnul nu poate fi slăvit cu tristeţe
Nici cu crize de disperare.
Abandonaţi plânsetele şi lamentările voastre
Şi cântaţi Domnului un nou cântec:
Cântaţi Domnului întreg Pământul.
Fie ca cerurile să se bucure
Şi Pământul să se înveselească.
Fie să se bucure câmpurile,
Fie ca toate apele să aplaude,
Şi colinele să se bucure împreună
În faţa Domnului.
Pentru că vă veţi naşte în bucurie
Şi veţi creşte în pace,
Veţi auzi cântând munţii şi colinele.
Înger al Bucuriei,
Sfânt mesager al Maicii Pământeşti,
Voi cânta pentru Domnul
Atât cât voi trăi.
Voi cânta laude Dumnezeului meu
Cât timp voi exista.

Cea de-a şaptea Comuniune este cu
Maica Pământească,
Care ne trimite îngerii Săi
Pentru a călăuzi rădăcinile omului
Şi a le trimite adânc în pământul binecuvântat
Noi o invocăm pe Maica Pământească,
Apărătoarea Sfântă!
Păstrătoarea!

Ea este Aceea care va reface lumea!
Pământul Îi aparţine
Şi răspunde de deplinătatea lumii
Şi de toţi cei care o locuiesc.
Noi adorăm pe buna, puternica,
Binefăcătoarea Maică Pământească
Şi toţi îngerii Săi,
Generoşi, curajoşi
Şi plini de putere;
Surse ale stării de bine şi ale sănătăţii.
Prin strălucirea şi gloria Ei
Plantele cresc pe pământ
Datorită izvoarelor inepuizabile.
Prin strălucirea şi gloria Ei,
Vânturile suflă
Antrenând norii
Către izvoarele eterne.
Maica Pământească şi cu mine suntem Una.
Eu am rădăcinile în Ea
Iar Ea îşi găseşte încântarea în mine
Potrivit Legii Sfinte.”

A urmat o îndelungată tăcere, ca şi cum ascultătorii ar fi cântărit cuvintele Domnului Iisus. Exista o nouă putere în ei, iar dorinţa şi speranţa străluceau pe faţa lor. Şi atunci un om vorbi: „Doamne, noi suntem plini de ardoarea de a începe Comuniunile cu îngerii Maicii Pământeşti, Care a plantat Marea Grădină a Pământului. Dar care sunt îngerii Tatălui Ceresc care guvernează noaptea? Cum putem noi vorbi cu ei, care sunt atât de departe de noi şi care sunt invizibili ochilor noştri? Pentru că noi putem vedea razele soarelui, putem simţi apa rece a râului în care ne scăldăm şi strugurii sunt calzi la atingerea noastră, când s-au copt în vii. Dar îngerii Tatălui Ceresc nu pot fi văzuţi, sau auziţi, sau pipăiţi. Doamne, spune-ne ce trebuie să facem?”

Şi soarele dimineţii aureola capul Său cu glorie, în timp ce Domnul Iisus privindu-i, le spuse:

„Copiii Mei, voi ştiţi că Pământul
Şi tot ce găzduieşte el
Nu este decât o reflectare a
Împărăţiei Tatălui Ceresc?
Şi după cum voi sunteţi alăptaţi şi îngrijiţi
De mama voastră când sunteţi copii,
Dar mergeţi la câmp să vă ajutaţi tatăl
Când aţi crescut,
Tot aşa îngerii Maicii Pământeşti
Vă călăuzesc paşii
Către Acela care este Tatăl vostru
Şi către toţi îngerii Săi Sfinţi,
Ca voi să puteţi cunoaşte adevărata voastră casă
Şi să deveniţi adevăraţi
Fii de Dumnezeu.
Când suntem copii,
Vedem razele soarelui,
Dar nu Puterea care l-a creat;
Când suntem copii,
Auzim susurul pârâului care curge,
Dar nu Iubirea care l-a creat.
Când suntem copii,
Noi vedem stelele,
Dar nu mâna care le-a împrăştiat
Pe cer,
Întocmai cum un ţăran împrăştie sământa sa pe câmp.
Numai prin Comuniunile
Cu îngerii Tatălui Ceresc
Noi învăţăm să vedem nevăzutul,
Să auzim ceea ce nu poate fi auzit,
Şi să rostim cuvinte de nerostit.

Prima Comuniune este cu
Îngerul Puterii
Care dă căldura soarelui

Şi călăuzeşte mâna omului
În toate lucrările sale.
A Ta, O, Tată Ceresc,
A fost puterea
Când ne-ai dat o cale fiecăruia dintre noi.
Prin puterea Ta
Picioarele mele mă vor purta
Pe calea Legii;
Prin puterea Ta
Mâinile mele vor îndeplini lucrările Tale.
Fie ca râul de aur al puterii
Să curgă întotdeauna de la Tine către mine,
Şi corpul meu să se întoarcă tot timpul către Tine,
Ca floarea care se întoarce după soare.
Pentru că nu există putere în afară de aceea
A Tatălui Ceresc.
Restul nu este decât un vis neclar,
Asemănător unui nor care maschează faţa soarelui.
Nu există nici un om care să aibă putere
Asupra spiritului,
Nici asupra sufletului în ziua morţii.
Numai acea putere care vine de la Dumnezeu
Poate să-l scoată din
Cetatea Morţii.
Călăuzeşte lucrările şi faptele noastre
O, Înger al Puterii,
Sfânt mesager al Tatălui Ceresc.

Cea de-a doua Comuniune este cu
Îngerul Iubirii,
Ale cărui ape vindecătoare curg
Într-un curs inepuizabil Venind din
Marea Eternităţii.
Dragilor, să ne iubim unii pe alţii:
Pentru că iubirea vine de la Tatăl Ceresc
Şi oricine iubeşte
Este născut de Ordinea Cerească
Şi cunoaşte îngerii;

Pentru că fără iubire
Inima unui om este uscată şi crăpată
Ca fundul unui puţ uscat,
Şi cuvintele lui sunt goale
Ca o ploscă goală.
Dar cuvintele iubirii sunt ca mierea,
Dulci sufletului;
Cuvintele de iubire în gura unui om
Sunt ca apele de adâncime,
Iar fântâna iubirii ca un pârâu.
Da, s-a spus în zilele străvechi:
Tu vei iubi pe Tatăl Ceresc
Cu toată inima ta,
Şi cu toată mintea ta,
Şi cu toate faptele tale,
Şi vei iubi pe fraţii tăi,
Ca pe tine însuţi.
Tatăl Ceresc este iubire
Şi cine sălăşluieşte în iubire
Sălăşluieşte în Tatăl Ceresc,
Şi Tatăl Ceresc în el.
Acela care nu iubeşte este ca o pasăre rătăcitoare
Alungată din cuib;
Iarba îi lipseşte şi
Apa râului are un gust amar.
Dacă un om spune:
„Iubesc pe Tatăl Ceresc,
Dar urăsc pe fratele meu.”
El este un mincinos
Pentru că dacă nu iubeşte pe fratele său
Pe care îl vede,
Cum ar putea iubi pe Tatăl Ceresc
Pe Care el nu l-a văzut?
Copiii Luminii sunt aceia care
Merg împreună cu Îngerul Iubirii,
Pentru că ei iubesc pe Tatăl Ceresc,
Şi iubesc pe fraţii lor,
Şi urmează Legea Sfântă.

Iubirea este mai puternică
Decât curenţii apelor de adâncime
Iubirea este mai puternică decât moartea.

Cea de-a treia Comuniune este cu
Îngerul Înţelepciunii
Care eliberează pe om de teamă,
Deschide inima sa
Şi uşurează conştiinţa sa.
Sfântă Înţelepciune
Înţelegere care se desfăşoară
Continuu,
Asemenea unui sul sacru,
Şi care nu provine din învăţătură.
Întreaga înţelepciune vine
De la Tatăl Ceresc
Şi este cu El pentru totdeauna.
Cine poate număra boabele de nisip ale mării,
Şi picăturile ploii,
Şi zilele eternităţii?
Cine poate afla înălţimea cerurilor
Şi dimensiunile pământurilor?
Cine poate spune când a apărut Înţelepciunea?
Înţelepciunea a fost creată
Înaintea tuturor lucrurilor.
Acela care este fără înţelepciune
Este asemenea aceluia care spune lemnului:
„Trezeşte-te!”, şi pietrei mute:
„Ridică-te şi învaţă!”
Cuvintele sale sunt goale
Şi acţiunile sale periculoase
Ca acelea ale unui copil care agită în aer sabia tatălui său
Şi ignoră tăişul lamei.
Dar coroana înţelepciunii
Face pacea şi sănătatea
Să înflorească,
Amândouă fiind daruri ale lui Dumnezeu.

O, Tu, Ordine Cerească!
Şi tu, Înger al Înţelepciunii!
Eu vă voi adora şi voi slăvi Tatăl Ceresc!
Tatăl Ceresc este Acela
Care permite râului gândurilor din noi
Să curgă către
Sfânta Mare a Eternităţii.

Cea de-a patra Comuniune este cu
Îngerul Vieţii Eterne,
Care aduce omului Mesajul eternităţii.
Pentru că acela care merge cu îngerii
Va învăţa să zboare
Deasupra norilor
Şi casa sa va fi
În Marea Eternă
Unde se înalţă Arborele Sfânt al Vieţii.
Nu aştepta moartea
Să-ţi reveleze marele mister.
Dacă tu nu cunoşti Tatăl tău Ceresc
În timp ce picioarele tale calcă solul prăfos,
Nu vor mai exista nimic decât umbre, pentru tine
În viaţa ce va urma.
Aici şi acum
Este misterul revelat.
Aici şi acum
Este cortina ridicată.
Nu-ţi fie frică, O, omule!
Prinde-te de aripile
Îngerului Vieţii Eterne
Şi zboară pe căile stelelor,
Lunii, soarelui
Şi ale Luminii nesfârşite,
Mişcându-te jur împrejur
În revoluţiile lor circulare eterne,
Şi zboară spre Marea Cerească
A Vieţii Eterne.

Cea de-a cincea Comuniune este cu
Îngerul Creaţiei,
Care cântă împreună cu albinele în zumzetul lor
În timp ce ele fac fără încetare mierea aurie;
Cu păstorul care cântă la fluier
Veghind ca turma să nu se risipească;
În cântecul fetei
În timp ce mâna sa mânuieşte fusul.
Şi dacă voi credeţi că acestea
Nu sunt la fel de minunate în ochii Domnului
Ca rugăciunea cea mai avântată
Transmisă de ecoul celor mai înalţi munţi,
Atunci vă înşelaţi.
Pentru că munca cinstită a mâinilor umile,
Este o rugăciune zilnică de recunoştinţă,
Iar muzica plugului
Este un cântec vesel pentru Domnul.
Acela care mănâncă pâinea lenei
Trebuie să moară de foame,
Pentru că un câmp de pietre
Poate produce numai pietre.
Pentru el ziua este fără nici un rost,
Noaptea este un trist cortegiu de vise rele.
Sufletul leneşului
Este invadat de buruienile nemulţumirii;
Dar acela care merge în compania
Îngerului Lucrului
Posedă în el un câmp întotdeauna fertil,
În care grâul şi strugurii
Şi tot felul de ierburi şi flori
Plăcut mirositoare cresc din abundenţă.
Tu vei recolta ce ai semănat.
Omul lui Dumnezeu care şi-a găsit rostul
Nu mai are nevoie de nici o altă binecuvântare

Cea de-a şasea Comuniune este cu
Îngerul Păcii,
Al cărui sărut conferă calmul,

Şi a cărui faţă este ca suprafaţa
Apelor neclintite,
În care se reflectă luna.
Eu voi invoca Pacea,
Al cărei suflu este prietenesc,
A cărei mână descreţeşte fruntea.
În domnia Păcii,
Nu există nici foame, nici sete,
Nici vânt rece, nici vânt cald,
Nici bătrâneţe, nici moarte.
Dar acela care n-are pacea în sufletul său,
N-are nici un loc în care să poată construi Templul Sfânt;
Deoarece, cum ar putea lucra tâmplarul
În mijlocul unei tornade?
Sământa violenţei nu poate aduce
Decât o recoltă tristă,
Iar pe un strat uscat
Nu poate creşte nimic viu.
Căutaţi deci Îngerul Păcii
Care este ca steaua dimineţii
În mijlocul unui nor,
Ca luna plină,
Ca un măslin frumos încărcat cu fructe,
Ca soarele strălucind deasupra templului Celui Preaînalt.
Pacea sălăşluieşte în inima tăcerii
Fii liniştit şi să ştii că Eu sunt Dumnezeu.

Cea de-a şaptea Comuniune este cu
Tatăl Ceresc,
Care este,
Care a fost şi
Care va fi întotdeauna.
O, Mare Creator!
Tu ai creat Îngerii Cereşti
Şi Tu le-ai revelat Legile Cereşti!
Tu eşti refugiul meu şi cetatea mea.

Tu eşti din veci de veci.
Doamne, Tu ai fost Sălaşul nostru
În toate generaţiile.
Înaintea formării munţilor
Sau chiar înainte ca
Tu să fi făcut Pământul,
Din veci de veci,
Tu eşti Dumnezeu.
Cine a făcut apele
Şi cine face plantele?
Cine a unit vântul
Cu norii furtunii
De la cele mai blânde la cele mai puternice?
Cine, O, Mare Creator
Este izvorul Vieţii Eterne
În sufletele noastre?
Cine a făcut Lumina şi întunericul?
Cine a făcut somnul
Şi animaţia orelor zilei?
Cine a făcut prânzurile
Şi miezurile de noapte?
Eşti Tu, O, Mare Creator!
Tu ai creat Pământul.
Cu puterea Ta,
Ai proiectat lumea.
Prin înţelepciunea Ta,
Şi ai desfăşurat cerurile
Cu iubirea Ta,
Relevă-mi natura Ta O, Tată Ceresc,
Care este puterea
Îngerilor Sfintei Tale Împărăţii.
Tu ai dat imortalitatea şi
Ordinea Cerească O, Creator,
Şi cel mai bun dintre toate darurile,
Legea Ta Sfântă!
Eu voi lăuda lucrările Tale
Tot timpul
Cu cântece de recunoştinţă

În toate generaţiile timpului.
În zorii zilei
Îmbrăţişez pe Maica mea,
La venirea nopţii
Mă ataşez Tatălui meu
Şi cu scurgerea
Tuturor serilor şi dimineţilor,
Voi respira Legea Lor Sfântă,
Şi nu voi întrerupe aceste Comuniuni
Până la sfârşitul timpului.”

Şi deasupra cerurilor şi pământului se lăsă o mare tăcere şi pacea Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti străluci deasupra capetelor Domnului Iisus şi ale mulţimii.

Fragmente din Cartea eseniană a Domnului Iisus

Cele şapte căi ale păcii

Şi văzând mulţimile, Domnul Iisus urcă pe un munte, şi discipolii Săi precum şi toţi cei însetaţi de vorbele Sale, veniră la El. Şi văzându-i adunaţi în jurul Său, le vorbi astfel:

„Pace vă aduc vouă, copiii Mei,
Pacea înşeptită
A Maicii Pământeşti
Şi a Tatălui Ceresc.
Pace aduc corpului vostru,
Pacea călăuzită de Îngerul Puterii,
Pace aduc inimii voastre,
Pace călăuzită de Îngerul Iubirii;
Pace aduc minţii voastre,
Pace călăuzită de Îngerul Înţelepciunii.
Prin Îngerii
Puterii, Iubirii şi Înţelepciunii,
Voi veţi străbate cele Şapte Căi
Ale Grădinii Infinite
Şi corpul vostru, inima voastră şi mintea voastră
Vor fi o Unitate
În zborul Sacru către Marea Cerească a Păcii.

Adevăr zic vouă,
Căile sunt şapte
Prin Grădina Infinită
Şi fiecare trebuie traversată
De corpul, inima şi mintea voastră
Împreună în unitate,
Ca nu cumva să vă împleticiţi şi să cădeţi

În abisul neantului.
Pentru că după cum o pasăre nu poate zbura cu o singură aripă,
Tot aşa, Pasărea Înţelepciunii
Are nevoie de cele două aripi ale Puterii şi Iubirii
Pentru a zbura deasupra abisului
Până la Arborele Sfânt al Vieţii.

Căci corpul singur
Este ca o casă abandonată văzută de departe;
Ceea ce părea frumos
Nu este decât ruină şi tristeţe
Când este privit de aproape.
Corpul singur Este ca un car din aur
Pe care făuritorul său l-a pus pe un piedestal
Pentru a nu se uza în contact cu pământul.
Dar ca idol de aur,
El este urât şi fără graţie,
Pentru că numai în mişcare
Îşi revelează rostul.
Întocmai ca un gol întunecat de fereastră
Când vântul a stins lumânarea,
Este corpul singur,
Fără inimă şi fără minte
Pentru a-l umple cu lumină.

Iar inima singură,
Este ca un soare fără pământ pe care să strălucească,
O lumină în gol.
O minge de căldură cufundată
Într-o mare de întuneric.
Pentru că atunci când un om iubeşte,
Acea iubire se îndreaptă numai către
Propria distrugere
Dacă nu există mâini pentru îndeplinirea
De fapte bune
Şi nici minte pentru a ţese flăcările dorinţei
Într-o ţesătură de psalmi.

Inima singură
Este ca o tornadă în deşert,
Fără corp şi fără minte
Care o fac să cânte
Printre chiparoşi şi pini.

Iar mintea singură
Este un sul sacru
Care s-a uzat cu trecerea anilor
Şi trebuie distrus.
Adevărul şi frumuseţea cuvintelor sale
Sunt neschimbate
Dar ochii nu mai pot citi
Literele şterse
Şi se sfărâmă între degetele care îl ţin.
Aşa este mintea fără inimă
Pentru a exprima cuvinte,
Şi fără corp
Pentru a-şi îndeplini acţiunile sale.
La ce ar mai fi de folos înţelepciunea
Fără o inimă care s-o simtă
Şi fără o limbă care să-i dea grai?
Mintea singură
Este sterilă ca pântecul unei femei în vârstă,
Fără inimă şi fără corp
Pentru a-l umple de viaţă.

Pentru că iată, adevăr zic vouă,
Corpul, inima şi mintea,
Sunt ca un car, un cal şi un căruţaş.
Carul este corpul
Făurit pentru îndeplinirea voinţei
Tatălui Ceresc
Şi a Maicii Pământeşti.
Inima este cursierul înflăcărat,
Glorios şi curajos,
Care trage cu curaj carul,
Indiferent că drumul este bun,

Sau presărat cu pietre şi
Barat de trunchiuri de arbori
În calea sa.
Iar căruţaşul este mintea
Care ţine hăţurile înţelepciunii
Văzând pe deasupra ce se întâmplă
Până departe la orizont,
Călăuzind carul prin roţile şi frânele lui.

Aplecaţi-vă urechea, O, voi ceruri
Şi voi vorbi;
Şi ascultă, O, pământule,
Cuvintele pe care le va rosti gura mea.
Învăţătura mea va cădea în picături ca de ploaie
Cuvântul meu se va împrăştia ca roua,
Ca ploaia liniştită
Pe iarba delicată
Şi ca aversele pe câmpuri.

Binecuvântat este Copilul Luminii
Care are corpul puternic
Pentru că el a fost în uniune cu Pământul.
În fiecare zi voi veţi avea ca o sărbătoare
Cu toate darurile Îngerului Pământului:
Grâul auriu şi meiul,
Strugurii purpurii de toamnă,
Fructele coapte ale pomilor,
Mierea albinelor de culoarea chihlimbarului.
Veţi căuta aerul proaspăt
Al pădurilor şi câmpurilor
Şi acolo, în mijlocul lor
Veţi găsi Îngerul Aerului.
Scoateţi încălţările şi îmbrăcămintea
Astfel ca Îngerul Aerului
Să vă îmbrăţişeze întregul corp.
Respiraţi prelung şi adânc
Astfel ca Îngerul Aerului să intre în voi.
Intraţi apoi în apa rece şi curgătoare a râului

Astfel ca Îngerul Apei
Să îmbrăţişeze întreg corpul vostru.
Aruncaţi-vă în braţele sale
Şi în ritmul respiraţiei
Deplasaţi apa cu corpul vostru.
Căutaţi Îngerul Soarelui
Şi lăsaţi-vă în îmbrăţişarea lui
Care vă purifică cu flăcări sfinte.
Toate aceste lucruri aparţin
Legii Sfinte A Maicii Pământeşti,
Aceea care v-a dat naştere.
Acela care a găsit pacea corpului
A construit un templu sfânt
În care să poată sălăşlui pentru totdeauna
Spiritul lui Dumnezeu.
Cunoaşteţi această pace cu mintea voastră,
Doriţi această pace cu inima voastră
Şi îndepliniţi această pace cu corpul vostru.

Binecuvânt este Copilul Luminii
Care are mintea înţeleaptă
Pentru că el va crea cerul.
Mintea celui înţelept
Este un câmp fertil
Care dă o recoltă foarte bogată.
Dacă voi arătaţi unui om înţelept
O mână de seminţe de grâu
El va vedea cu ochiul minţii sale
Un câmp de grâu auriu.
Dacă voi arătaţi aceeaşi mână de boabe de grâu
Unui prost
El va vedea numai ce este înaintea lui,
Şi le va trata ca pietre fără valoare.
Şi, aşa cum câmpul omului înţelept
Dă recolte abundente,
Şi al celui prost
Da numai pietre,
Aşa este şi cu gândurile noastre.

După cum snopul de grâu auriu
Există ascuns în bobul de grâu,
Tot aşa împărăţia cerurilor este
Ascunsă în gândurile noastre.
Dacă ele vor fi pline cu
Puterea, Iubirea şi Înţelepciunea
Îngerilor Tatălui Ceresc
Ele ne vor conduce la Marea Cerească.
Dar dacă ele vor fi murdărite
Cu corupţie, ură şi ignoranţă,
Ele ne vor înlănţui picioarele
De pilonii durerii şi ai suferinţei.
Nici un om nu poate sluji la doi stăpâni;
Nici gândurile rele nu pot rămâne într-o minte
Plină cu Lumina Legii.
Acela care a găsit pacea cu mintea sa
A învăţat să zboare dincolo
De Tărâmul Îngerilor.
Fie ca să cunoaşteţi această pace cu mintea voastră,
Să doriţi această pace cu inima voastră,
Şi s-o îndepliniţi cu corpul vostru.

Binecuvântat este Copilul Luminii
Care are inima curată
Pentru că Îl va vedea pe Dumnezeu.
Pentru că Tatăl Ceresc v-a dat vouă
Spiritul Său Sfânt
Şi Maica Pământească v-a dat
Corpul Ei Sfânt,
Tot aşa voi să iubiţi
Pe toţi fraţii voştri.
Iar adevăraţii voştri fraţi sunt toţi aceia care
Îndeplinesc voinţa Tatălui vostru Ceresc
Şi a Maicii voastre Pământeşti.
Fie ca iubirea voastră să fie ca soarele
Care străluceşte deasupra tuturor creaturilor pământului
Nu numai asupra unei frunze de iarbă sau a alteia.

Şi această iubire va curge ca un izvor
De la frate la frate,
Şi pe măsură ce este consumată
Ea este refăcută
Pentru că iubirea este eternă.
Iubirea este mai puternică
Decât curenţii apelor de adâncime.
Iubirea este mai puternică decât moartea.
Şi dacă un om nu iubeşte
Acela construieşte un perete între el
Şi toate creaturile Pământului
Şi acolo va sălăşlui
În singurătate şi durere.
Sau el poate deveni asemeni unui vârtej de râu,
Care atrage în adâncime
Tot ce pluteşte prea aproape de el.
Deoarece inima este o mare cu valuri puternice,
Şi iubirea şi înţelepciunea trebuie s-o tempereze,
După cum soarele cald străbate norii
Şi linişteşte marea agitată.
Acela care a găsit pacea cu fraţii săi
A intrat în împărăţia Iubirii
Şi va vedea pe Dumnezeu în faţă.
Fie să cunoaşteţi această pace cu mintea voastră,
Să doriţi această pace cu inima voastră
Şi să împliniţi această pace cu corpul vostru.

Binecuvântat este Copilul Luminii
Care a construit pe pământ
Împărăţia cerurilor,
Pentru că el va sălăşlui în ambele lumi.
Voi veţi urma Legea
Fraternităţii
Care spune că nimeni nu va fi nici bogat,
Nici sărac,
Şi că toţi vor lucra împreună
În Grădina Fraternităţii.
Dar că fiecare va urma propria cale

Şi că fiecare va asculta de propria inimă.
Pentru că în Grădina Infinită
Există multe şi diverse flori.
Una va spune că ea este cea mai bună
Deoarece culoarea sa este purpurie.
O alta, că ea este avantajată
Deoarece lujerul său este mai lung şi mai delicat
Deşi fraţii pot fi de rase diferite
Ei toţi trudesc împreună
În via Maicii Pământeşti,
Şi îşi înalţă vocile împreună
În lauda Tatălui Ceresc.
Şi împreună rup pâinea sfântă,
Şi în tăcere împărtăşesc sfânta masă
A recunoştinţei.
Nu va exista pace între popoare
Atâta vreme cât nu va fi o singură grădină a fraternităţii
Pe pământ.
Deoarece, cum ar putea fi pace
Când fiecare om îşi urmăreşte propriul său câştig
Şi-şi vinde sufletul în sclavie?
Tu, Copil al Luminii,
Adună-te cu fraţii tăi
Şi apoi porniţi şi răspândiţi-vă
Pentru a-i învăţa căile Legii
Pe aceia care au nevoie să le audă.
Acela care a găsit pacea
Cu fraternitatea omului
A lucrat el însuşi
Alături de Dumnezeu.
Fie să cunoaşteţi această pace cu mintea voastră,
Să doriţi această pace cu inima voastră,
Şi să îndepliniţi această pace cu corpul vostru.

Binecuvântat este Copilul Luminii
Care a studiat Cartea Legii,
Pentru că ea îi va fi ca o lumină

În întunericul nopţii
Şi ca o insulă de adevăr într-o mare de minciună.
Să ştiţi, cuvântul scris
Care vine de la Dumnezeu
Este o reflectare a Mării Cereşti,
Aşa cum stelele sclipitoare
Reflectă faţa cerului.
După cum cuvintele
Părinţilor din vechime
Sunt gravate cu mâna lui Dumnezeu
Pe manuscrisele Sfinte,
Tot aşa Legea este înscrisă în inimile
Credincioşilor care le studiază.
Pentru că li s-a spus bătrânilor
Că la început au existat uriaşi
Pe pământ
Şi oameni puternici din vechime,
Oameni de renume.
Iar Copiii Luminii
Vor păzi şi păstra
Cuvântul lor scris,
Ca să nu redevenim sălbatici
Şi să cunoaştem
Împărăţia Îngerilor.
Să ştiţi, de asemenea,
Că numai prin cuvântul scris
Veţi putea descoperi acea Lege
Care este nescrisă,
După cum apa care izvorăşte din pământ
Are o sursă ascunsă
În adâncimile secrete ale pământului.
Legea scrisă
Este instrumentul prin care
Este înţeleasă Legea nescrisă,
După cum ramura mută a unui pom
Devine fluier cântător
În mâinile ciobanului.
Sunt mulţi aceia care

Ar vrea să rămână în liniştita
Vale a ignoranţei
Unde se joacă copiii
Şi fluturii dansează în soare
În timpul vieţii lor scurte de o oră.
Dar nimeni nu poate întârzia acolo mult timp,
Pentru că la orizont se înalţă, sumbri,
Munţii uceniciei.
Sunt mulţi aceia cărora
Le este teamă să-i traverseze
Şi, de asemenea, sunt mulţi
Care au căzut poticnindu-se şi rănindu-se
Pe pantele lor abrupte şi accidentate
Dar credinţa este călăuza
Peste prăpăstiile larg deschise
Şi perseverenţa îi susţine
Pe parcursul rocilor prăpăstioase.
Dincolo de vârfurile îngheţate ale acestui efort,
Se întind pacea şi frumuseţea
Grădinii Infinite a Cunoaşterii
Unde înţelesul Legii
Este făcut cunoscut
Copiilor Luminii.
Aici, în centrul pădurii sale,
Se înalţă Arborele Vieţii,
Mister al misterelor.
Acela care a găsit pacea
Cu învăţăturile Patriarhilor,
Prin lumina minţii,
Prin lumina naturii
Şi prin studiul Cuvântului Sfânt,
A străbătut locul mascat de nori
Al Patriarhilor,
Unde sălăşluieşte Sfânta Fraternitate,
Despre care nici un om nu poate vorbi.
Fie să cunoaşteţi această pace cu mintea voastră,
S-o doriţi cu inima voastră
Şi s-o îndepliniţi cu corpul vostru.

Binecuvântat este Copilul Luminii
Care a cunoscut-o pe Maica sa Pământească,
Pentru că Ea este Aceea care i-a dat viaţa.
Să ştiţi că Maica voastră este în voi
Şi voi sunteţi în Ea.
Ea v-a născut
Ea v-a dat viaţa.
Ea este aceea care v-a dat corpul vostru,
Şi Ei Îi veţi reda, într-o zi,
Acest corp.
Să ştiţi că sângele care curge în voi
Este născut din sângele Maicii voastre Pământeşti.
Sângele Ei cade din nori
Ţâşneşte din pântecul pământului,
Susură în pârâurile munţilor
Se scurge în abundenţă în râurile câmpiilor,
Dormitează în lacuri,
Vuieşte cu putere în mările furtunoase.
Să ştiţi că aerul pe care îl respiraţi
Este născut din respiraţia
Maicii voastre Pământeşti.
Respiraţia Ei este de azur
În înălţimile cerurilor,
Suspină pe vârfurile munţilor,
Freamătă printre frunzele pădurii,
Unduie câmpurile de cereale,
Se linişteşte în văile adânci,
Se încălzeşte în deşert.
Să ştiţi că tăria oaselor voastre
Este născută din oasele
Maicii voastre Pământeşti
Ea, a cărei carne se colorează în galben şi roşu
În fructele pomilor.
Lumina ochilor voştri
Şi auzul urechilor voastre
Sunt născute din Culorile şi sunetele
Maicii voastre Pământeşti,

Care vă scaldă în întregime
Ca valurile mării, peştii
Şi ca vârtejul de aer, păsările.
Adevăr zic vouă,
Omul este Fiul Maicii Pământeşti,
Şi de la Ea îşi primeşte Fiul Omului
Întregul său corp,
Chiar dacă corpul nou-născutului
Este născut de pântecul mamei sale.
Adevăr zic vouă,
Voi sunteţi una cu Maica Pământească;
Ea este în voi şi voi sunteţi în Ea.
Din Ea v-aţi născut,
În Ea trăiţi,
Şi în Ea vă veţi întoarce.
Păstraţi, de aceea, Legile Ei,
Pentru că nimeni nu poate trăi îndelungat,
Şi nu poate fi fericit
Decât acela care respectă pe Maica sa
Pământească,
Şi urmează Legile Ei.
Sângele vostru este sângele Ei,
Respiraţia voastră este respiraţia Ei,
Oasele voastre – oasele Ei,
Carnea voastră – carnea Ei,
Ochii şi urechile voastre – ochii şi urechile Ei.
Acela care a găsit pacea
Cu Maica sa Pământească,
Nu va cunoaşte niciodată moartea.
Fie să cunoaşteţi această pace cu mintea voastră,
Să doriţi această pace cu inima voastră
Şi să îndepliniţi această pace cu corpul vostru.
Binecuvântat fie Copilul Luminii
Care Îl caută pe Tatăl său Ceresc
Pentru că el va avea viaţă eternă.
El va sălăşlui în locul secret Al Celui Preaînalt
Va avea adăpost la umbra Celui Atotputernic
Pentru că El a dat ca sarcină îngerilor Săi

De a veghea asupra voastră în toate modurile.
Să ştiţi că Domnul a fost
Sălaşul nostru
În toate generaţiile.
Înaintea formării munţilor
Sau chiar înainte ca El să fi făcut
Pământul şi lumea,
Chiar din veci de veci
A existat iubirea
Între Tatăl Ceresc
Şi copiii Săi.
Cum s-ar fi putut desface această iubire?
De la început
Şi până la sfârşitul timpului
Flacăra sfântă a iubirii
Va înconjura capetele Tatălui Ceresc
Şi a Copiilor Luminii.
Cum ar putea atunci această iubire să se stingă?
Pentru că ea nu arde ca o lumânare,
Nici ca un foc care distruge pădurea,
Ci ea arde cu flacăra Luminii Eterne,
Iar această flacără nu poate fi consumată.
Voi, aceia care iubiţi pe Tatăl vostru Ceresc
Conformaţi-vă poruncii Sale,
Mergeţi cu îngerii Săi sfinţi
Şi găsiţi-vă pacea voastră cu Legea Sa Sfântă.
Pentru că Legea Sa este Legea în întregime
Ba mai mult, este Legea Legilor.
Prin Legea Sa, El a făcut
Pământul şi cerurile să fie una,
Munţii şi marea Sunt lumea Sa.
El ne-a făcut cu mâinile Sale
Ne-a plămădit
Şi ne-a dat înţelegerea
Ca noi să putem învăţa Legea Sa.
El este învăluit cu Lumină
Ca într-o îmbrăcăminte,
El a desfăşurat cerurile

Ca pe o cortină,
El a făcut norii – carul Său;
El merge pe aripile vântului.
El a făcut să ţâşnească izvoarele în văi,
Iar respiraţia Sa este în arborii puternici.
El ţine în mâinile Sale locurile adânci ale Pământului.
A Sa este puterea colinelor
Şi cea a mării,
Iar mâinile Sale au făcut uscatul.
Toate cerurile declară Gloria lui Dumnezeu,
Iar bolta înstelată arată Legea Sa,
Iar Copiilor Săi
Le-a lăsat moştenire Împărăţia Sa,
Acelora care au mers cu îngerii
Şi au găsit pacea lor cu Legea Sa Sfântă.
Vreţi să ştiţi mai mult, copiii Mei?
Cum să spunem cu buzele noastre
Ceea ce nu poate fi exprimat?
Este întocmai ca o rodie mâncată de un mut:
Cum ar putea el descrie gustul ei?
Dacă noi spunem că Tatăl Ceresc
Sălăşluieşte în noi,
Atunci ofensăm cerurile;
Dacă noi spunem că El nu sălăşluieşte în noi,
Este un neadevăr.
Ochiul care scrutează orizontul îndepărtat
Şi al Aceluia care vede inimile oamenilor,
Nu fac decât una.
El nici nu se manifestă,
Nici nu se ascunde.
El nu este revelat,
Nici nerevelat.
Copiii Mei, nu există cuvinte
De a exprima ceea ce este El!
Noi ştim numai că
Noi suntem copiii Săi
Şi El este Tatăl nostru.
El este Dumnezeul nostru

Şi noi suntem copiii turmei Sale,
Oile din grija Sa.
Acela care a găsit pacea
Cu Tatăl său Ceresc
A intrat în Sanctuarul Legii Sfinte,
Şi a făcut un legământ cu Dumnezeu
Care va ţine de-a pururi.
Fie să cunoaşteţi această pace cu mintea voastră
Să doriţi această pace cu inimile voastre,
Şi să îndepliniţi această pace cu corpul vostru.
Chiar dacă cerul şi pământul ar dispare
Nici o literă a Legii Sfinte
Nu se va schimba sau nu se va şterge.
Pentru că la început a fost Legea,
Şi Legea era cu Dumnezeu
Şi Legea era Dumnezeu.
Fie ca Pacea Înşeptită
A Tatălui Ceresc
Să fie cu voi totdeauna.”

Fragmente identice cu Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

Şi Enoh merse cu Dumnezeu;
şi ei nu mai fu;
pentru că Dumnezeu îl luă la El.
„Geneza eseniană" 5, 24

Legea a fost plantată în grădina Fraternităţii pentru a lumina inima omului şi a întinde înaintea lor toate căile adevăratei virtuţi, un suflet umil, un temperament liniştit, o natură generoasă, plină de compasiune, bunătate, înţelegere şi intuiţii permanente, şi înţelepciune puternică care crede în toate lucrările lui Dumnezeu, o încredere nezdruncinată în multele Sale binecuvântări şi un cuget de cunoaştere în toate lucrurile Marelui Ordin, sentimente loiale faţă de toţi copiii adevărului, o puritate radiantă care înlătură orice impuritate, discreţie privind toate lucrurile ascunse ale adevărului şi secretele cunoaşterii interioare.
Din „Manualul de Disciplină"
Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

Tu m-ai făcut să cunosc
Lucrurile Tale adânci, misterioase.
Toate lucrurile există prin Tine
Şi nimic nu există fără Tine.
Prin Legea Ta
Tu ai călăuzit inima mea
Ca eu să-mi îndrept paşii fără ezitare
Pe căile virtuţii
Care duc la Tine.
Din „Cartea imnurilor" – VII

Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

Legea a fost proiectată pentru a recompensa Copiii Luminii cu pace vindecătoare şi abundentă, cu viaţă lungă, cu sămânţa roditoare a binecuvântărilor eternităţii cu bucurie eternă în imortalitatea Luminii eterne.

Din „Manualul de Disciplină”
Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

Îţi mulţumesc Ţie, Tată Ceresc,
Pentru că Tu m-ai condus la izvorul unei ape curgătoare, la izvorul viu dintr-un ţinut al uscăciunii udând o grădină eternă a minunilor,
Arborele Vieţii, mister al misterelor ale cărui ramuri se dezvoltă etern şi ale cărui rădăcini se alimentează din fluxul vieţii dintr-o sursă eternă.
Iar Tu, Tată Ceresc, protejezi fructele Sale cu îngerii zilei şi ai nopţii şi mistui orice cale cu flăcările Luminii eterne.

Din „Psalmi de recunoştinţă”
Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

Îţi sunt recunoscător Ţie, Tată Ceresc,
Pentru că Tu m-ai înălţat la nivelul eternităţii şi am întâlnit minunăţiile clarităţii.
Tu m-ai călăuzit să ajung în compania Ta eternă din adâncimile pământului.
Tu ai purificat corpul meu pentru a mă ataşa armatei de îngeri ai pământului şi sufletul meu pentru a ajunge în compania îngerilor cereşti.
Tu ai dat omului eternitatea să laude în zori şi în amurguri lucrările şi minunăţiile Tale cu cântece vesele.

Din „Psalmi de recunoştinţă”

Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

Eu voi lăuda lucrările Tale cu cântecele Recunoştinţei continuu, de-a lungul timpului în momentele zilei şi în ordinea lor firească: cu ivirea zorilor şi cu întoarcerea serii şi plecarea luminii, şi plecarea întunericului şi venirea zilei, continuu, în toate generaţiile timpului.
Din „Psalmi de recunoştinţă”
Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

Fie ca Ei să vă binecuvânteze cu toate binefacerile, fie ca El să vă apere de toate relele şi să vă lumineze inimile cu cunoaşterea vieţii şi să vă acorde înţelepciunea eternă.
Şi fie ca El să vă dea binecuvântările Înşeptite pentru pacea veşnică.
Din „Manualul de Disciplină”
Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

La venirea zilei îmi îmbrăţişez Maica Pământească; la venirea nopţii, mă unesc cu Tatăl Ceresc; şi în asfinţit, şi în zori respir Legea Lor; şi nu voi întrerupe aceste Comuniuni până la sfârşitul timpurilor.
Din „Manualul de Disciplină”
Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

El a destinat omului două spirite care îl vor însoţi. Există două spirite, al adevărului şi al minciunii: adevărul născut din izvorul Luminii, minciuna – din adâncimile întunericului.
Stăpânirea tuturor copiilor adevărului este în mâinile Îngerilor Luminii astfel ca ei să poată merge pe căile Luminii.

Spiritele adevărului şi minciunii luptă în inima omului, făcându-l să se comporte cu înţelepciune sau prostie.
Şi în funcţie de cum va moşteni adevărul el va evita întunericul.
Binecuvântaţi toţi aceia care au tras la sorţi Legea pentru că ei vor merge corect pe toate drumurile lor.
Fie ca Legea să-i binecuvânteze cu tot binele şi să-i păzească de tot răul, şi să le ilumineze inimile cu intuiţie pe cărările vieţii, şi să-i răsplătească cu cunoaşterea lucrurilor eterne.
Din „Manualul de Disciplină”
Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

Eu am realizat viziunea interioară şi, prin Spiritul Tău în mine, am aflat secretul Tău minunat.
Prin pătrunderea Ta mistică
Tu ai produs un izvor de cunoaştere care a creat în mine o fântână de putere revărsând ape vii, un potop de iubire şi o înţelepciune atotcuprinzătoare asemănătoare splendorii Luminii eterne.
Din „Cartea imnurilor”
Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă

Fragmente din Cartea eseniană a Învăţătorului Virtuţii

Domnul mergea spre malul râului, acolo unde se adunase mulţimea avidă de a-l asculta cuvintele. După ce i-a binecuvântat pe toţi, El i-a întrebat ce îi preocupă. Unul dintre ei Îl întrebă:
„Doamne, spune-ne nouă, care sunt acele lucruri cărora trebuie să le acordăm cea mai mare valoare şi care sunt lucrurile de care trebuie să ne ferim?”
Şi Domnul le-a răspuns:
„Toate nenorocirile suferite de oameni sunt produse de acele lucruri care sunt în afara noastră; pentru că ceea ce este în interiorul nostru nu ne poate face niciodată să suferim. Un copil moare, o avere este pierdută, casa şi câmpul au ars şi toţi oamenii sunt lipsiţi de ajutor şi se plâng cu voce tare: «Ce mă fac acum? Ce se v-a întâmpla de-acum cu mine? Voi scăpa de acest lucru?» Toate acestea sunt cuvintele acelora care sunt descurajaţi sau se bucură de evenimente pe care ei nu le stăpânesc. Dar când noi ne întristăm de ceea ce nu este în puterea noastră, ne asemănăm copilului mic care plânge când soarele a apus. S-a spus strămoşilor voştri să nu râvnească la nimic din ceea ce aparţine vecinului şi acum Eu vă spun vouă să nu doriţi nimic din ceea ce nu este în puterea voastră, pentru că numai ceea ce este în voi vă aparţine; iar ceea ce este în afara voastră, aparţine altuia. În aceasta constă fericirea: să cunoaşteţi ceea ce vă aparţine şi ceea ce nu vă aparţine. Dacă vreţi sa aveţi viaţă veşnică, păstraţi eternitatea în voi şi nu vă agăţaţi de umbrele lumii oamenilor care poartă germenii morţii.”
„Nu sunt, toate cele ce vi se întâmplă, în afara puterii

voastre? Ba da. Şi nu există în voi cunoaşterea despre bine şi rău? Ba da. Nu este deci în puterea voastră să trataţi tot ceea ce vi se întâmplă în lumina înţelepciunii şi iubirii, în locul disperării şi tristeţii? Ba da. Poate vreun om să vă împiedice să faceţi astfel? Nimeni nu poate. Atunci nu vă mai plângeţi: «Ce mă fac acum? Ce se va întâmpla de-acum cu mine? Voi scăpa de acest lucru?» pentru că orice vi s-ar putea întâmpla voi veţi judeca în lumina înţelepciunii şi iubirii şi veţi vedea toate lucrurile cu ochii îngerilor."

„Pentru că dacă voi veţi cântări fericirea, potrivit celor ce vi se pot întâmpla, înseamnă să trăiţi ca sclavi. Iar a trăi ca îngerii care vorbesc în voi înseamnă a fi liberi. Voi veţi trăi în libertate numai ca adevăraţi Fii ai lui Dumnezeu şi plecaţi-vă fruntea numai la poruncile Legii Sfinte. Dacă voi trăiţi în acest mod, atunci când Îngerul Morţii va veni la voi, voi veţi putea întinde mâinile către Dumnezeu şi veţi putea spune: «Noi n-am neglijat Comuniunile pe care le-am primit de la Tine pentru a cunoaşte Legea Ta şi a merge pe căile îngerilor; noi nu Te-am dezonorat prin actele noastre; vezi cum am utilizat ochiul care vede în noi; Te-am blamat vreodată? Am ţipat împotriva a ceea ce ni s-a întâmplat, sau am dorit ca să fie altfel? Am dorit să încălcăm Legea Ta? Pentru că ne-ai dat viaţa Îţi mulţumim pentru lucrurile Tale pe care ni le-ai dat spre folosinţă atât de mult timp şi noi suntem mulţumiţi; ia-le înapoi şi pune-le unde doreşti, pentru că toate lucrurile sunt ale Tale din eternitate»."

„Să ştiţi că nici un om nu poate sluji la doi stăpâni. Să ştiţi că voi nu puteţi dori să aveţi lumea averilor şi de asemenea Împărăţia Cerurilor. Bogăţiile, pământurile şi puterea, nu aparţin omului, pentru că ele sunt ale lumii. Dar împărăţia Cerurilor este a voastră pentru totdeauna, pentru că ea este în voi. Şi dacă voi veţi

dori şi veţi căuta ceea ce nu vă aparţine, atunci în mod sigur veţi pierde ceea ce este al vostru. Adevăr zic vouă, că nimic nu este dat pe nimic. Pentru că orice lucru, atât în lumea oamenilor cât şi a îngerilor, are un preţ. Acela care râvneşte după belşug şi averi, trebuie să alerge după ele, să sărute mâinile acelora pe care nu-i admiră, să irosească timp şi oboseală la alte uşi ale oamenilor, să spună şi să facă lucruri false, să dea cadouri de aur, argint şi uleiuri scumpe; toate acestea şi încă mai multe, trebuie să facă un om pentru a obţine bogăţii şi favoare. Şi când aţi obţinut acestea, ce aveţi? Vă va da acesta bogăţie şi putere siguranţă pentru eliberarea de teamă, pace minţii, o zi petrecută în compania îngerilor Maicii Pământeşti, o noapte petrecută în compania îngerilor Tatălui Ceresc? Doar nu vă aşteptaţi să primiţi pe degeaba lucruri atât de mari? Când un om are doi stăpâni, fie că iubeşte pe unul şi-l urăşte pe celălalt, fie că va ţine la unul şi-l va dispreţul pe celălalt. Voi nu puteţi servi lui Dumnezeu şi în acelaşi timp să serviţi lumii."

„Întâmplător puţul vostru a secat, uleiul preţios s-a vărsat, v-a ars casa, grădina s-a ofilit; dar voi trataţi tot ce vi se întâmplă cu înţelepciune şi iubire. Ploaia vă poate umple din nou puţul secat, casele pot fi din nou construite, alte seminţe pot fi semănate; toate acestea pot trece şi veni din nou şi trece iarăşi. Dar Împărăţia Cerurilor este eternă şi nu va trece. Să nu schimbăm, deci, ceea ce este etern pe ceea ce poate pieri într-o oră."

* * *

„Când voi sunteţi întrebaţi de care ţară aparţineţi, să nu spuneţi că de cutare sau de cutare, deoarece dacă este adevărat că săracul corp fizic, aparţine unui

colţişor oarecare de pe pământ, voi, O, Copii al Luminii, aparţineţi Fraternităţii care cuprinde toate cerurile şi dincolo de ele şi de la Tatăl vostru Ceresc au coborât nu numai seminţele taţilor şi bunicilor voştri dar a tuturor fiinţelor care au fost create pe Pământ. Într-adevăr, voi sunteţi Fii de Dumnezeu şi toţi oamenii sunt fraţii voştri. Şi având pe Dumnezeu, Creatorul vostru şi Tatăl vostru şi Păzitorul vostru, aceasta nu ne eliberează de toate supărările şi de teamă?”

„De aceea, vă spun vouă, nu vă gândiţi să adunaţi bunuri lumeşti, posesiuni, aur şi argint, pentru că acestea nu aduc decât corupţie şi moarte. Căci, cu cât mai mare va fi tezaurul bogăţiei voastre, cu atât mai groşi vor fi pereţii mormântului vostru. Deschideţi larg ferestrele sufletului vostru şi respiraţi aerul proaspăt al omului liber! De ce vă preocupaţi pentru veşminte? Priviţi cum cresc crinii de pe câmp; ei nu trudesc, nici nu deapănă şi vă spun totuşi că nici chiar Solomon în întreaga sa glorie n-a fost împodobit ca aceştia. De ce trebuie să vă preocupaţi de hrană? Priviţi darurile Maicii voastre Pământeşti, fructele coapte ale pomilor şi grăunţele aurii ale pământului Ei. De ce vă preocupaţi de casă şi de terenuri? Un om nu vă poate vinde ceea ce nu-i aparţine şi el nu poate fi proprietarul a ceea ce aparţine tuturor. Acest pământ întins este al vostru şi toţi oamenii sunt fraţii voştri, îngerii Maicii Pământeşti merg cu voi în timpul zilei, îngerii Tatălui Ceresc vă călăuzesc în timpul nopţii, iar în voi este Legea Sfântă. Fii de rege, încetaţi, deci, să mai poftiţi fleacuri. Luaţi, deci, loc la masa de sărbătoare şi îndepliniţi-vă moştenirea cu respect. Pentru că în Dumnezeu trăim, ne mişcăm şi avem lumea noastră. Într-adevăr noi suntem fiii Lui şi El este Tatăl nostru.”

* * *

„Este liber numai acela care trăieşte după cum doreşte să trăiască, care nu este împiedicat în actele sale şi a cărui dorinţe îşi găsesc finalitatea. Acela care nu este împiedicat este liber, dar acela care poate fi constrâns este în mod sigur un sclav. Dar cine nu este sclav? Numai acel om poate să nu fie sclav care nu doreşte nimic din ce aparţine altora. Dar care sunt acele lucruri ce vă aparţin vouă? Copiii Mei, numai împărăţia Cerurilor care este în voi, unde sălăşluieşte Legea Tatălui vostru Ceresc, vă aparţine vouă. Împărăţia Cerurilor este asemenea unui negustor în căutare de perle bune care, atunci când găseşte una de mare preţ, merge şi vinde tot ca s-o poată cumpăra. Şi dacă această perlă preţioasă îţi aparţine pentru totdeauna, de ce s-o schimbaţi pe pietre şi pietricele fără nici o valoare? Să ştiţi, casa voastră, pământul vostru, fiii şi fiicele voastre, toate bucuriile averii şi supărările nenorocirilor, nu vă aparţin, chiar dacă părerile altora v-o confirmă. Dar dacă voi poftiţi aceste lucruri, şi ţineţi tare la ele, şi vă îngrijoraţi, şi vă bucuraţi după ele, atunci sunteţi sclavi şi sclavi veţi rămâne."

„Copiii Mei, nu permiteţi lucrurilor care nu sunt ale voastre să vă dezbine. Nu permiteţi atracţiei lumeşti să se dezvolte în voi, ca o viţă repede urcătoare pe stejar, ca să nu suferiţi când o veţi desprinde. Voi veniţi pe lume fără apărare în pântecele mamelor voastre şi tot fără apărare plecaţi. Lumea dă şi lumea ia înapoi. Dar nici o putere de pe pământ sau din cer nu vă poate lua Legea Sfântă care este în voi. Voi puteţi vedea părinţii voştri măcelăriţi, iar voi puteţi fi izgoniţi din ţară. Atunci voi veţi pleca cu inima voioasă

pentru a trăi într-o altă ţară şi veţi privi cu milă pe ucigaşii părinţilor voştri, ştiind că şi ei la fel vor pieri. Pentru că voi ştiţi că voi şi Adevăraţii voştri Părinţi veţi trăi în siguranţă în adevărata voastră ţară. Pentru că Adevăraţii voştri Părinţi sunt Tatăl vostru Ceresc şi Maica voastră Pământească. Moartea nu vă poate separa de adevăraţii voştri părinţi şi pentru adevărata voastră ţară nu există exil. Şi în voi, ca o stâncă ce rezistă tuturor furtunilor, stă Legea Sfântă, fortăreaţa şi salvarea voastră.”

Fragmente din Evanghelia eseniana a lui Ioan

La început a fost Legea, şi Legea era cu Dumnezeu, şi Legea era Dumnezeu. Tot aşa a fost la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute de Dumnezeu; şi fără El n-a fost nimic făcut care a fost făcut. În El era viaţa. Şi viaţa era lumina oamenilor. Şi lumina a strălucit în întuneric, şi întunericul n-a cuprins-o.

Din locuri îndepărtate ale deşertului veniră Fraţii pentru a purta mărturia Luminii, ca toţi oamenii prin ei să poată merge în lumina Legii Sfinte. Pentru că lumina adevărată iluminează pe fiecare om care vine pe lume, dar lumea nu cunoaşte acest lucru. Asemenea celor mulţi, ei au primit Legea, şi lor li s-a dat puterea de a deveni Fii de Dumnezeu şi de a intra în Marea Eternă unde se înalţă Arborele Vieţii.

Iar Domnul Iisus i-a învăţat spunându-le: „Într-adevăr, adevăr zic vouă, că dacă un om nu se naşte iarăşi, el nu poate vedea Împărăţia Cerurilor.”

Iar un om a întrebat: „Cum poate un om să fie născut, dacă el este bătrân? Poate el intra a doua oară în pântecul mamei sale şi să fie născut?”

Şi Domnul Iisus a răspuns: „Într-adevăr, adevăr zic vouă, dacă un om nu este născut de Maica Pământească şi Tatăl Ceresc, şi nu merge cu Îngerul Zilei şi Îngerul Nopţii, nu poate intra în Împărăţia Eternă. Ceea ce este născut din carne este carne; iar ceea ce este născut din Spirit, este spirit. Iar carnea corpului tău este născută de Maica Pământească, iar spiritul din tine este născut de Tatăl Ceresc. Vântul bate şi voi auziţi sunetul lui, dar nu ştiţi de unde vine. Aşa este şi cu Legea Sfântă. Toţi oamenii o aud, dar n-

o cunosc, deşi de la prima respiraţie este cu ei. Dar dacă ei sunt născuţi din nou de Tatăl Ceresc şi Maica Pământească, ei vor auzi cu urechi noi şi vor vedea cu ochi noi, şi flacăra Legii Sfinte se va aprinde în ei.”
Un om a întrebat: „Cum pot fi aceste lucruri?”
Domnul Iisus le-a răspuns: „Într-adevăr, adevăr zic vouă, noi spunem ceea ce ştim şi mărturisim ceea ce am văzut; şi, iată, nu primiţi mărturia noastră. Pentru că omul este născut să meargă cu îngerii şi nu să caute pietre preţioase în nămol. Lui i-a lăsat Tatăl Ceresc moştenirea Sa, ca el să construiască Împărăţia Cerurilor pe pământ, dar omul şi-a întors faţa de la Tatăl său şi a început să se închine lumii şi idolilor ei. Şi aceasta este condamnarea: lumina să vină în lume, dar oamenii să iubească mai degrabă întunericul decât lumina, deoarece acţiunile lor au fost rele. Pentru că fiecare care a făcut rău, deşi a avut lumină, nu a venit la ea. Pentru că noi suntem Fiii lui Dumnezeu, şi în noi este glorificat Dumnezeu. Iar Lumina care străluceşte în jurul lui Dumnezeu şi al copiilor Săi, este Lumina Legii Sfinte. Dar acela care urăşte lumina neagă pe Tatăl său şi Maica sa care i-au dat naştere.”
Un alt om a întrebat: „Doamne, cum putem noi cunoaşte lumina?”
Şi Domnul Iisus i-a răspuns: „Într-adevăr, adevăr zic vouă, Eu vă mai dau o nouă poruncă: Să vă iubiţi unul pe altul, aşa cum vă iubesc pe voi aceia cu care lucraţi împreună în Grădina Fraternităţii. Prin aceasta oamenii vor şti că toţi sunt deopotrivă fraţi, întocmai după cum noi toţi suntem Fiii lui Dumnezeu.”
Un om a întrebat: „Toată povestirea Ta este despre fraternitate, dar noi nu putem toţi să aparţinem fraternităţii. Totuşi noi dorim să preamărim lumina şi respingem întunericul, pentru că niciunul dintre noi

nu doreşte răul.”
Şi Domnul Iisus a răspuns: „Inima ta să nu se tulbure. Voi să credeţi în Dumnezeu. Să ştiţi că în casa Tatălui nostru sunt multe camere şi fraternitatea noastră nu este decât o sticlă întunecată reflectând Fraternitatea Cerească căreia îi aparţin toate creaturile cerului şi ale pământului. Fraternitatea este via, iar Tatăl nostru Ceresc este fermierul. Oricare ramură din noi care nu produce fructe, este aruncată; iar fiecare ramură care produce fructe este curăţată de El, ca ea să poată produce şi mai multe fructe. Rămâneţi cu noi şi noi să rămânem cu voi. Deoarece nu oricare ramură poate produce fructe prin ea însăşi, excepţia stă în viţa de vie, tot aşa şi voi progresaţi numai dacă rămâneţi în Legea Sfântă, care este stânca pe care se sprijină fraternitatea noastră. Acela care rămâne în Lege este ca acela care adună multe fructe; pentru că fără Lege voi nu puteţi nimic. Dacă omul nu rămâne în Lege, el este ca o ramură îndepărtată şi se veştejeşte; şi oamenii taie şi îndepărtează astfel de ramuri şi le ard în foc.”
„Şi întocmai ca fraţii care au rămas în iubire unul pentru altul, aşa cum i-a învăţat Îngerul Iubirii, tot aşa noi vă cerem să vă iubiţi unul pe altul. Nu există iubire mai mare între oameni, decât de a învăţa Legea Sfântă unul de la altul şi de a se iubi unul pe altul. Tatăl Ceresc este în noi şi noi suntem în El şi noi vă întindem mâinile cu iubire şi vă cerem să fiţi ca unul din noi. Gloria pe care ne-a dat-o nouă, noi v-o dăm vouă; ca voi să puteţi fi ca unul, aşa cum noi suntem ca unul. Pentru că Tatăl vostru din Ceruri v-a iubit înainte de crearea lumii.”
Astfel învăţau fraţii Legea Sfântă pe aceia care îi ascultau şi s-a spus că ei au vindecat bolnavii şi suferinzii cu diverse plante şi cu tratamente minunate

ale soarelui şi apei. Şi, de asemenea, ei au făcut multe alte lucruri, încât cărţile care s-ar putea scrie n-ar putea încape în întreaga lume. Amin.

Fragmente din Cartea eseniană a Revelaţiilor

Iată, Îngerul Aerului Îl va aduce,
Şi toţi ochii Îl vor vedea,
Şi fraternitatea,
Întreaga vastă fraternitate a Pământului,
Îşi va ridica vocea ca unul Pentru a-l cânta.
Aşa să fie. Amin.

Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul;
Care este, care a fost şi care va fi în veci.
Şi vocea îmi vorbea şi eu m-am întors să văd
Vocea care îmi vorbea.
Şi, întorcându-mă, am văzut şapte candele de aur;
Şi, în mijlocul luminii lor strălucitoare,
Am văzut pe Cineva asemenea Fiului Omului,
Îmbrăcat în alb, alb ca zăpada.
Iar vocea Sa umplea aerul ca susurul unei ape curgătoare;
Iar în mâinile Sale erau şapte stele
Pline de lumina strălucitoare a cerurilor de unde au venit.
Iar când El vorbea, faţa Sa împrăştia lumină,
Luminoasă şi aurie ca o mie de sori.

Şi El a spus: „Nu te teme, Eu sunt cel dintâi şi cel de pe urmă,
Eu sunt începutul şi sfârşitul.
Scrie lucrurile care au fost, care sunt şi care vor fi de aici înainte,
Misterul celor şapte stele care
Îmi umplu mâinile
Şi al celor şapte candele de aur luminând cu lumina eternă.

Cele şapte stele sunt îngerii Tatălui Ceresc,
Iar cele şapte candele, îngerii Maicii Pământeşti.
Iar spiritul omului este flacăra
Care se împrăştie între lumina stelelor şi candelele strălucitoare:
O punte de lumină sfântă între cer şi pământ.
Aceste lucruri ţi le spune
Acela care ţine cele şapte stele în mâinile Sale,
Care merge în mijlocul flăcărilor celor şapte candele de aur.
Cel ce are urechi, să audă ce spune Spiritul:
„Aceluia care va birui, Eu îi voi da să mănânce din Arborele Vieţii,
Care se înalţă în mijlocul Paradisului strălucitor al lui Dumnezeu”.

Şi atunci am privit, şi, iată,
O uşă s-a deschis în cer:
Şi o voce care se auzea din toate părţile, asemenea unei trâmbiţe,
Mi-a vorbit: „Vino încoace,
Şi-ţi voi arăta lucruri care trebuie să se petreacă”.

Şi imediat am fost acolo, în spirit,
La pragul uşii deschise
Şi am intrat prin uşa deschisă
Într-o mare de lumină strălucitoare.
Iar în mijlocul oceanului orbitor de raze era un tron;
Iar pe tron era Cineva a cărui faţă era ascunsă.
Şi exista un curcubeu în jurul tronului,
Care avea aspectul unui smarald.
În jurul tronului se aflau treisprezece scaune înalte.
Şi pe aceste scaune am văzut şezând treisprezece bătrâni,
Învăluiţi în raze de lumină albă,

Iar feţele lor erau ascunse de nori de lumină în vârtej.
Şi şapte lămpi de foc ardeau în faţa tronului:
Focul Maicii Pământeşti.
Iar înaintea tronului străluceau şapte stele ale cerului:
Focul Tatălui Ceresc.
Înaintea tronului
Era o mare de sticlă asemenea cristalului:
Pe aceasta erau reflectate
Toţi munţii şi toate văile şi oceanele Pământului
Şi toate creaturile de pe acesta.
Iar cei treisprezece bătrâni care se închinau în faţa splendorii Aceluia
Care şedea pe tron, a cărui faţă era ascunsă
Din a căror mâini ţâşneau râuri de lumină, de la unul la altul,
Strigau: „Sfânt, Sfânt, Sfânt,
Domnul Dumnezeul Atotputernic,
Care a fost, este şi va fi.
Tu eşti binecuvântat, O, Doamne
Să primeşti gloria, şi onoarea, şi puterea,
Pentru că Tu ai creat toate lucrurile”.

Şi apoi am văzut în mâna dreaptă
A Aceluia care şedea pe tron,
A cărui faţă era ascunsă
O carte scrisă în interior,
Sigilată în partea din spate
Cu şapte sigilii.
Şi am văzut un Înger întrebând cu voce răsunătoare,
„Cine este demn să deschidă cartea,
Şi să-i desfacă sigiliile?”
Şi nici o fiinţă din ceruri, nici de pe pământ, nici de sub pământ
N-a fost capabilă să deschidă cartea, nici să-i desfacă sigiliile.

Şi eu am plâns că n-a putut fi deschisă cartea,
Nici nu eram capabil să citesc ce era scris.
Iar unul dintre bătrâni mi-a spus: „Nu mai plânge.
Ridică-ţi mâna, şi ia cartea,
Iată, chiar cartea cu şapte sigilii, şi deschide-o.
Pentru că ea a fost scrisă pentru tine,
Cel mai de jos dintre cei de jos,
Şi totodată cel mai de sus dintre cei de sus”.

Şi am întins mâna şi am apucat cartea.
Şi iată, coperta s-a deschis,
Şi mâinile mele au atins paginile aurite,
Şi ochii mei contemplară misterul celor şapte peceţi.

Şi am contemplat şi am auzit vocea multor îngeri
Din jurul tronului,
Iar numărul lor era de zece mii de ori zece mii
Şi mii de mii, spunând cu voce răsunătoare:
„Toată gloria, şi înţelepciunea, şi puterea,
Şi energia în vecii vecilor,
Aceluia care va revela misterul misterelor”.
Şi am văzut vârtejul de nori de lumină aurie
Întinzându-se ca o punte fierbinte între mâinile mele,
Şi mâinile celor treisprezece bătrâni,
Şi picioarele Aceluia care şedea pe tron,
Şi a cărui faţă era ascunsă.

Şi eu am deschis primul sigiliu.
Şi am văzut, şi am contemplat Îngerul Aerului.
Şi între buzele sale curgea suflul vieţii,
Şi el îngenunche pe Pământ
Şi dădu omului suflurile Înţelepciunii.
Şi omul inspiră.
Iar când el expiră cerul se întunecă,
Şi dulcele aer deveni respingător şi fetid,

Şi nori de fum rău atârnau în părţile joase ale Pământului
Şi mi-am întors faţa de la această privelişte cu ruşine.

Şi am deschis cel de-al doilea sigiliu.
Şi am văzut şi am contemplat Îngerul Apei.
Şi între buzele sale curgea apa vieţii,
Şi el a îngenunchiat pe Pământ
Şi i-a dat omului un ocean de Iubire.
Şi omul s-a băgat în apele limpezi şi strălucitoare.
Şi când el a atins apa râurile limpezi s-au întunecat,
Şi apele cristaline au devenit groase ca noroiul,
Şi peştele s-a sufocat în întunecimea respingătoare,
Şi toate creaturile au murit de sete.
Şi mi-am întors faţa de la această privelişte cu ruşine.

Şi am deschis cel de-al treilea sigiliu.
Şi am văzut şi am contemplat Îngerul Soarelui.
Şi între buzele sale curgea lumina vieţii,
Şi el a îngenunchiat pe Pământ,
Şi a dat omului focurile Puterii,
Şi puterea soarelui a intrat în inima omului,
Şi a luat puterea şi a făcut cu ea un soare fals,
Şi prin aceasta el a răspândit focurile distrugerii,
Arzând pădurile, lăsând pustii văile verzi,
Lăsând numai oasele carbonizate ale fraţilor săi.
Şi mi-am întors faţa de la această privelişte cu ruşine.

Şi am deschis cel de-al patrulea sigiliu,
Şi am văzut şi am contemplat Îngerul Bucuriei.
Şi între buzele sale curgea muzica vieţii,
Şi el a îngenunchiat pe Pământ,
Şi a dat omului muzica Păcii.
Şi pacea şi bucuria au înflorit în sufletul omului,
Ca o muzică,

Dar el a auzit numai discordanţele neînduplecate ale tristeţii şi nemulţumirii,
Şi el şi-a ridicat sabia,
Şi a tăiat mâinile făcătorilor de pace,
Şi a mai ridicat-o încă o dată,
Şi a tăiat capetele cântăreţilor.
Şi mi-am întors faţa de la această privelişte cu ruşine.

Şi am deschis cel de-al cincilea sigiliu.
Şi am văzut şi am contemplat Îngerul Vieţii.
Şi între buzele sale
Curgea sfânta alianţă între Dumnezeu şi Om,
Şi el a îngenunchiat pe Pământ,
Şi i-a dat omului darul Creaţiei.
Şi omul a creat o seceră din fier de forma unui şarpe,
Iar recolta pe care a adunat-o a fost foametea şi moartea.
Şi mi-am întors faţa de la această privelişte cu ruşine.

Şi am deschis cel de-al şaselea sigiliu.
Şi am văzut şi am contemplat Îngerul Pământului.
Şi între buzele sale curgea râul Vieţii Eterne,
Şi el a îngenunchiat pe Pământ,
Şi a dat omului secretul eternităţii,
Şi i-a spus să deschidă ochii,
Şi să contemple misteriosul Arbore al Vieţii din Marea Infinită.
Dar omul şi-a ridicat mâna şi şi-a scos proprii ochi,
Şi a zis că nu există eternitate.
Şi mi-am întors faţa de la această privelişte cu ruşine.

Şi am deschis cel de-al şaptelea sigiliu.
Şi am văzut şi am contemplat îngerul Maicii Pământeşti.
Şi el a adus cu el un mesaj de lumină strălucitoare

De la tronul Tatălui Ceresc.
Şi acest mesaj era numai pentru urechea omului,
Acela care merge între Pământ şi Cer.
Şi a şoptit acest mesaj în urechea omului,
Dar el nu l-a auzit.
Dar eu nu mi-am mai întors faţa cu ruşine
Ci, iată, mi-am întins mâna spre aripile îngerului
Şi mi-am îndreptat vocea spre cer spunând:
„Spune-mi mesajul pentru că eu aş vrea să mănânc fructul
Arborelui Vieţii care creşte în Marea Eternităţii”.
Şi îngerul m-a privit cu mare tristeţe,
Şi s-a făcut tăcere în ceruri.
Şi apoi am auzit o voce care era asemenea vocii
Care suna ca o trâmbiţă spunând:
„O, Omule, vrei tu să vezi răul pe care l-ai produs
Când tu ţi-ai întors faţa de la tronul lui Dumnezeu,
Când tu n-ai folosit darurile
Celor şapte îngeri ai Maicii Pământeşti
Şi ai celor şapte îngeri ai Tatălui Ceresc?”
Şi o teribilă durere am simţit în mine, ca şi cum aş fi simţit
Sufletele tuturor acelora care au fost orbiţi
Pentru a nu vedea decât dorinţele lor carnale.
Şi am văzut cei şapte îngeri care stăteau în faţa lui Dumnezeu.
Şi lor li s-au dat şapte trâmbiţe.
Şi un alt înger a venit şi s-a aşezat la altar,
Având o cădelniţă din aur.
Şi i s-a dat multă tămâie
Pe care el o va oferi ca ofrandă, împreună cu rugăciunile tuturor îngerilor
Spre altarul de aur care se afla în faţa tronului.
Şi fumul de tămâie se ridică în faţa lui Dumnezeu
Din mâna îngerului.

Şi îngerul luă cădelniţa,
Şi o umplu cu focul de la altar,
Şi-l aruncă pe Pământ,
Şi se auziră voci, şi tunete,
Şi fulgere şi cutremure,
Şi cei şapte îngeri care aveau cele şapte trompete
Se pregăteau să sune.

Şi primul înger sună,
Şi urmară grindină şi foc amestecate cu sânge,
Şi acestea au fost aruncate pe pământ,
Şi pădurile verzi şi pomii au fost arşi.
Şi toată iarba verde a fost transformată în cenuşă.

Şi sună şi cel de-al doilea înger împreună cu cel de-al treilea,
Şi un mare munte de foc
Se prăbuşi în mare,
Şi vapori de sânge se ridicau de la pământ

Şi sună şi cel de-al patrulea înger,
Şi, iată, se produse un mare cutremur de pământ,
Şi soarele se întunecă ca o pânză groasă,
Iar luna se făcu ca sângele.

Şi sună şi cel de-al cincilea înger,
Şi stelele cerului căzură pe pământ
Întocmai cum cad curmalele înainte de a le veni vremea,
Când sunt scuturate de un vânt puternic.

Şi sună şi cel de-al şaselea înger,
Şi cerul se retrase ca un sul care este rulat,
Şi pe întregul Pământ nu mai exista nici un pom,
Nici o floare, nici un fir de iarbă.

Şi eu şedeam pe Pământ,
Şi picioarele mele se afundau în solul moale şi gros amestecat cu sânge,
Când eu mă îndreptam pentru a scruta cu privirea orizontul.
Şi o mare linişte se aşternu asupra întregului pământ.

Şi sună şi cel de-al şaptelea înger
Şi am văzut o fiinţă puternică coborând din ceruri
Învăluită într-un nor,
Şi un curcubeu era deasupra capului său.
Şi faţa sa era ca soarele,
Şi picioarele sale ca stâlpi de foc.
Şi ea avea în mână o carte deschisă,
Şi îşi puse piciorul drept pe mare şi piciorul stâng pe uscat
Şi strigă cu o voce tare care era minunată de auzit:
„O, Omule, vrei tu ca această viziune să se realizeze?"
Şi eu am răspuns: „Tu ştii, O, Prea Sfinte
Că aş face orice
Ca aceste lucruri teribile să nu se petreacă."

Şi El a spus: „Omul a creat aceste puteri ale distrugerii.
Ele au fost născocite de propria sa minte.
Omul şi-a întors faţa
De la îngerii Tatălui Ceresc şi ai Maicii Pământeşti,
Şi şi-a făurit propria sa distrugere."

Şi eu am spus: „Atunci nu există nici o speranţă, înger luminos?"
Şi o lumină orbitoare ţâşni ca un râu din mâinile sale
Când El răspunse: „Există întotdeauna speranţă,
O, tu, pentru care au fost create cerul şi pământul."
Şi apoi îngerul,

Cel care şedea cu un picior pe mare şi cu celălalt pe uscat, îşi ridică mâinile la cer,
Şi jură pe Acela care trăieşte din eternitate,
Care a creat Cerul şi tot ce există în el,
Precum şi Pământul cu tot ce există în el
Şi marea cu tot ce conţine ea,
Că acest timp va înceta într-o zi.
Ziua în care vocea celui de-al şaptelea înger va răsuna,
Misterul lui Dumnezeu va fi revelat acelora
Care au mâncat din Arborele Vieţii
Care se înalţă pentru veşnicie în Marea Eternă.
Iar vocea vorbi iarăşi spunând:
„Mergi, ia cartea care este deschisă în mâinile îngerului
Care stă cu un picior pe mare şi cu celălalt pe uscat.”
Şi eu am mers la înger şi i-am spus:
„Dă-mi cartea,
Pentru că eu doresc să mănânc din Arborele Vieţii
Care se înalţă în mijlocul Mării Eterne.”
Şi îngerul mi-a dat cartea,
Şi eu am deschis cartea, şi am citit în ea
Tot ce s-a întâmplat, se întâmplă
Şi se va mai întâmpla.

Am văzut holocaustul care va cotropi pământul,
Şi marea distrugere
Care va îneca toate popoarele sale în oceane de sânge.
Şi am văzut, de asemenea, eternitatea omului
Şi iertarea infinită a Atotputernicului.
Şi am văzut sufletele oamenilor ca pagini albe în carte
Totdeauna gata pentru ca un nou cântec să fie scris.
Şi mi-am ridicat faţa
Către cei şapte îngeri ai Maicii Pământeşti

Şi cei şapte îngeri ai Tatălui Ceresc,
Şi mi-am simţit picioarele atingând sfânta frunte a Maicii Pământeşti,
Şi degetele mele atingând sfintele picioare ale Tatălui Ceresc,
Şi am înălţat un imn de Recunoştinţă:

„Îţi mulţumesc Ţie, Tată Ceresc,
Că m-ai condus la izvoarele râurilor curgătoare,
La un izvor viu într-un ţinut al uscăciunii,
Alimentând cu apă Grădina Eternă a minunilor,
Arborele Vieţii, mister al misterelor,
Care-şi înalţă ramurile nemuritoare în creştere eternă
Şi îşi trage seva prin rădăcinile sale din râul vieţii
Provenind dintr-o sursă eternă.
Şi Tu, Tată Ceresc,
Protejează fructele sale
Cu îngerii zilei şi ai nopţii
Şi cu flăcările Luminii Eterne care arde orice cale.”

Dar vocea vorbi iarăşi,
Şi iarăşi ochii mei fură covârşiţi
De splendorile împărăţiei luminii: „Atenţie, O, Omule,
Tu poţi păşi pe calea dreaptă
Şi poţi merge în prezenţa îngerilor.
Tu poţi cânta Maicii Pământeşti în timpul zilei
Şi Tatălui Ceresc în timpul nopţii.
Şi, prin fiinţa ta, poţi parcurge calea de aur a Legii.
Dar îi vei lăsa tu pe fraţii tăi
Să se cufunde în vâltoarea de sânge,
În timp ce pământul se cutremură de durere şi geme
Sub lanţurile sale de piatră?
Poţi tu să bei din cupa vieţii eterne,
Când fraţii tăi mor de sete?”
Şi inima mea a devenit grea de compasiune,
Şi eu am privit, şi, iată,

A apărut o mare minune în ceruri:
O Femeie îmbrăcată în soare şi cu luna sub picioare,
Şi pe capul Său o coroană de şapte stele.
Şi eu am ştiut că este izvorul apelor curgătoare
Şi Mama Pădurilor.

Şi am mers pe nisipul mării,
Şi am văzut o sălbăticiune ridicându-se din apa mării,
Iar din nările sale adia un aer respingător şi scârbos,
Şi unde se ridica din mare, apele limpezi se transformau în noroi.
Corpul său era acoperit cu o carapace neagră şi fumegândă,
Iar Femeia îmbrăcată cu soarele
A întins braţele sale spre fiara
Care se apropia şi a prins-o în braţe.
Pielea Ei se înfiora sub suflul viciat al animalului,
Căruia îi sfărâmă spatele între braţele Ei de stâncă,
Şi acesta se cufundă în mâl cu lacrimi de sânge.
Şi din gura fiarei ieşiră armate de oameni
Agitându-şi săbiile şi luptând unul cu altul.
Şi ei luptară între ei cu o teribilă furie,
Şi-şi tăiară membrele, şi-şi scoaseră ochii,
Până ce căzură într-o groapă de mâl
Urlând în agonie şi durere.

M-am apropiat de marginea hăului, şi mi-am băgat mâna în el,
Şi am putut să văd un vârtej de sânge,
Şi oameni în interior, prinşi asemenea unor muşte în pânză de păianjen,
Şi am vorbit cu voce tare spunând:
„Fraţilor, lăsaţi săbiile din mâini şi prindeţi-mi mâna
Încetaţi să mai murdăriţi şi să profanaţi pe Aceea
Care v-a dat naştere,

Şi pe Acela care v-a lăsat moştenirea,
Pentru că zilele târguielilor voastre au trecut
Şi trecute, de asemenea, sunt zilele voastre de vânătoare şi ucidere,
Iar acela care ţine în captivitate va avea parte de captivitate,
Şi acela care omoară cu sabia trebuie să moară de sabie,
Şi negustorii Pământului vor plânge şi vor jeli,
Căci nimeni nu va mai cumpăra nimic.
Negustori de aur, argint, de pietre preţioase,
De perle şi de lenjerie fină, de purpură, de mătăsuri şi de vopsele,
De marmură, de vite şi de oi, de cai,
De căruţe, de sclavi şi de suflete umane,
Toate acestea nu le veţi mai putea cumpăra, nici vinde,
Pentru că totul este afundat într-o mare de sânge.
Pentru că v-aţi întors capul de la Tatăl vostru Ceresc şi de la
Maica voastră Pământească
Şi pentru că voi veneraţi animalul care construieşte un paradis din piatră.
Aruncaţi săbiile, fraţii mei, şi apucaţi-mi mâna”.
În clipa în care degetele noastre se uniră
Am văzut în depărtare un mare oraş
Alb şi strălucitor, la orizontul îndepărtat lucitor ca alabastrul.
Şi se auziră voci şi tunete, fulgere ţâşniră
Şi un mare cutremur de pământ se dezlănţui,
De o amploare încă necunoscută pe pământ.
Atât de puternic şi de mare a fost cutremurul că
El împărţi marele oraş în trei
Şi oraşele noroadelor se prăbuşiră.
Şi marele oraş veni în amintire în faţa lui Dumnezeu

Bând până la fund cupa Asprei Sale Mânii.
Şi insulele porniră în derivă, iar munţii dispărură.
Şi căzu asupra oamenilor o mare grindină din cer,
Fiecare piatră având greutatea unui talant[6]
,
Şi un Înger puternic luă o mare stâncă asemenea unei pietre de moară
Şi o aruncă în mare spunând:
„Astfel cu violenţă va fi distrus oraşul cel mare
Şi nu va mai fi reconstruit.
Şi sunetele harpiştilor, şi muzicienilor, şi flautiştilor,
Precum şi a cântăreţilor, şi a trâmbiţaşilor
Nu vor mai fi auzite în tine.
Şi nici un meşteşugar de nici un fel ar fi
Nu se va mai găsi în tine,
Şi nici sunetul morilor nu vor mai fi auzite
Deloc în tine,
Şi nici lumina vreunei lumânări
Nu va mai lumina în tine deloc,
Nici vocile mirelui şi a miresei nu vor mai fi auzite
Deloc în tine,
Pentru că negustorii au fost marii oameni ai pământului
Şi prin vrăjitoriile tale au fost înşelate toate naţiunile.
În înlănţuirea ta a fost risipit sângele profeţilor, al sfinţilor
Şi al tuturor celor care au fost masacraţi pe pământ”.
Şi fraţii mei îmi prinseră mâna
Şi cu mare greutate se târâră afară din mâl,
Şi ei se aşezară rătăciţi, pe plaja de nisip,
Şi cerul se deschise şi spălă, cu ploaie, trupurile lor goale,

---

[6] Cf. *Biblia* , „Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul”, Bucureşti: Institutul Biblic, 1975.

Şi am auzit o voce din cer, ca a multor ape la un loc,
Şi ca a unui mare tunet,
Şi am auzit vocea harpiştilor cântând cu harpele lor,
Şi ei cântară un nou cântec în faţa tronului.
Şi am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului,
Ducând cântecele zilei şi ale nopţii
Şi Evanghelia Eternă pentru a o predica celor
Care rămân pe Pământ,
Acelora care se târâseră din mâl
Şi şedeau goi şi spălaţi de ploaie în faţa tronului.
Şi îngerul strigă: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi glorificaţi-L
Pentru că ora judecăţii Sale a sosit
Şi închinaţi-vă Aceluia care a făcut Cerul şi Pământul
Şi marea, şi fântânile de apă.”

Şi am văzut cerul deschizându-se, şi am contemplat un cal alb,
Şi Acela care era aşezat pe el se numea Credinţa şi Adevărul,
Şi judeca cu Dreptate.
Ochii Săi erau ca flăcările focului,
Şi pe capul Său erau multe coroane,
Şi era învăluit în lumină albă strălucitoare,
Şi picioarele Sale erau goale,
Şi numele Său era Cuvântul lui Dumnezeu.
Şi Sfânta Fraternitate L-a urmat pe cai albi,
Îmbrăcată în ţesături fine, albe şi curate.
Şi ei au intrat în Grădina Infinită Eternă
În mijlocul căreia se înalţă Arborele Vieţii.
Şi mulţimea de oameni goi, spălaţi de ploaie, veniră în faţa lor,
Tremurând pentru a primi judecata lor
Pentru că păcatele lor erau multe şi au pângărit Pământul.

Mai mult decât atât, ei au distrus creaturile pământului şi ale mării,
Au otrăvit solul şi au stricat aerul,
Şi au îngropat vie, pe Maica ce le-a dat naştere.

Dar n-am văzut ce li s-a întâmplat deoarece privirea mi se schimbă,
Şi am văzut un nou Cer şi un nou Pământ,
Căci primul Cer şi primul Pământ dispăruseră,
Şi nu mai exista nici marea.
Şi am văzut oraşul sfânt al Fraternităţii
Venind de la Dumnezeu din cer,
Pregătit ca o mireasă împodobită de soţul ei.
Şi am auzit o voce puternică din cer spunând:
„Iată muntele Casei Domnului Ridicată în vârful munţilor
Şi înălţată deasupra colinelor."
Şi toată lumea se îndreptă acolo.
„Veniţi să mergem la muntele Domnului,
La Casa lui Dumnezeu.
Şi El ne va învăţa căile Sale,
Şi noi vom merge pe aceste căi
Pentru că Legea Sa se va înălţa din Sfânta Fraternitate.
Iată, tabernacolul lui Dumnezeu este cu oamenii,
Şi El va sălăşlui cu ei şi ei vor fi poporul Său,
Şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei şi va fi Dumnezeul lor.
Şi Dumnezeu le va şterge lacrimile din ochii lor,
Şi nu va mai exista moarte,
Nici tristeţe, nici plânsete,
Nu va mai exista nici un fel de durere,
Căci ceea ce a fost aparţine trecutului.
Aceia care se războiseră, transformară săbiile în brăzdare
Şi lănciile lor în cosoare.

Nici un norod nu va mai ridica sabia împotriva unei alte norod.
Nici nu vor mai învăţa războiul,
Pentru că ceea ce a fost aparţine trecutului."

Şi El vorbi din nou: „Eu reînnoiesc toate lucrurile.
Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul.
Eu voi da să bea celor însetaţi
Din fântâna apei vieţii libere.
Iar acela care va învinge obstacolele va moşteni totul.
Şi Eu voi fi Dumnezeul lui, iar el va fi Fiul Meu.
Dar fricoşii şi necredincioşii,
Şi răii, şi criminalii, şi toţi mincinoşii
Îşi vor săpa propria lor groapă, unde vor fi îngropaţi cu foc şi sulf arzător."
Şi din nou imaginea mi s-a schimbat,
Şi am auzit vocile Sfintei Fraternităţi ridicându-se într-un cânt
Care spunea: „Veniţi să mergem în lumina Legii."
Şi am văzut oraşul sfânt,
Şi Fraţii care au pătruns acolo.
Şi oraşul nu mai avea nevoie de soare,
Nici de lună să-l lumineze,
Pentru că îl lumina gloria lui Dumnezeu.
Şi am văzut râul pur al Apei Vieţii,
Limpede ca un cristal, venind de la tronul lui Dumnezeu,
Iar în mijlocul râului se înălţa Arborele Vieţii
Care purta patrusprezece feluri de fructe
Şi le oferea celor înfometaţi de el.
Şi frunzele arborelui servesc pentru vindecarea naţiunilor.
Şi noaptea nu mai exista,
Şi ei nu mai aveau nevoie de lumânări, nici de lumina soarelui,

Pentru că Domnul Dumnezeu le dădea lumină,
Şi ei domniră pentru totdeauna.
Am atins vederea interioară.
Şi prin Spiritul Tău în mine
Am auzit secretul Tău minunat.
Prin intuiţia Ta mistică
Tu ai făcut ca un izvor de cunoaştere
Să se dezvolta în mine,
O fântână de putere antrenând ape vii,
Un torent de iubire şi o înţelepciune atotcuprinzătoare
Asemenea splendorii Luminii Eterne.

Cartea a treia
Manuscrisele pierdute ale fraternităţii eseniene

Ne-am îndepărtat cu aroganţă de natură şi spiritul zeului Pan este mort. Sufletul oamenilor este scindat între speranţa unităţii şi sabia credinţelor dogmatice care-i separă adânc pretutindeni. A trăi în armonie cu universul transformă viaţa într-o ceremonie majestoasă; a te ridica împotriva acestuia e ca şi cum te-ai târî pe marginea unei prăpăstii. Şi, totuşi, în această epocă de orbire, anunţul unei schimbări se manifestă iar pe pământ. Conştiinţa umană se trezeşte iarăşi şi vocea învăţătorilor din vechime răsună divin peste micul nostru pământ. Acesteia îi dedic această carte. Evanghelia eseniană reprezintă o cale de ieşire din dilema omului modern.

E.B.S.

Prefaţa

Această a treia carte a *Evangheliei eseniene* este o culegere de texte de mare valoare spirituală, literară, filosofică şi poetică care rezultă din întrepătrunderea a doua tradiţii.
Cronologic, prima este tributară acelor tradiţii impuse poporului evreu în Babilon, de la *Epopeea lui Ghilgameş* la *Zend-Avesta* zoroastriană. A doua conţine tradiţiile *Vechiului* şi *Noului Testament*, începând cu epoca lui Enoch şi a patriarhilor, trecând până la Profeţi şi misterioasa Fraternitate eseniană.
În uitata bibliotecă a Fraternităţii eseniene de la Marea Moartă, acolo unde au fost găsite cele mai multe manuscrise, textele celor două tradiţii erau amestecate. Ele se urmăreau într-o stranie succesiune: extraordinara simplitate cubistă a primei cu majestoasa poezie expresionistă a celei de-a doua.
Textele originale ale acestei colecţii pot fi clasificate în aproximativ trei grupe: circa şaptezeci la sută din ele sunt diferite atât de vechile cărţi sacre ale *Avestei* cât şi de *Vechiul* şi *Noul Testament*, douăzeci la sută sunt similare, iar zece la sută sunt identice.
Prezentându-le, scopul meu nu a fost nici filologic, nici estetic. M-a interesat mai mult valoarea lor poetică şi spirituală, mai atractivă pentru omul secolului nostru.
Sper că această a treia carte să aibă tot atâta succes ca prima şi să aducă, la rândul ei, lumină eternă secolului nostru dezorientat.

EDMOND BORDEAUX SZEKELY

Introducere

Din cele mai îndepărtate perioade ale antichităţii există o învăţătură universală plină de o înţelepciune eternă. Ea ne-a parvenit atât prin fragmentele hieroglifelor sumeriene, cât şi prin vestigii vechi de opt sau zece mii de ani. Unele simboluri precum soarele, luna, aerul, apa şi celelalte forţe ale naturii provin chiar dintr-o epocă mai veche, anterioară cataclismului care marchează limita Pleistocenului. Nimeni nu ştie de câte mii de ani datează această învăţătură.

A studia această învăţătură şi a o pune în practică înseamnă a face să renască în inima fiecărui om cunoaşterea intuitivă capabilă să rezolve atât problemele sale individuale cât şi pe cele ale lumii întregi.

Se găsesc urme ale acestei învăţături în aproape toate religiile. Principiile sale fundamentale se învăţau în vechea Persie, în Egipt, India, Tibet, China, Palestina, Grecia şi în alte părţi. Dar, sub forma sa cea mai pură, ea a fost transmisă de către esenieni, această Fraternitate misterioasă care a trăit pe ţărmul Mării Moarte în Palestina şi pe malul lacului Mareotis în Egipt, în perioada secolelor III-II î.Hr. Şi a secolului I d.Hr. În Palestina şi în Siria membrii Fraternităţii erau cunoscuţi sub numele de esenieni, în timp ce în Egipt, ei erau numiţi terapeuţi sau vindecători.

Partea ezoterică a învăţăturii lor este dată în Arborele Vieţii, *Comuniunile eseniene cu îngerii* şi *Cele şapte căi ale păcii*. Învăţătura exoterică se găseşte în „Cartea întâi” a *Evangheliei eseniene* şi în recent descoperitele *Manuscrise eseniene de la Marea Moartă.*

Se ignoră originea Fraternităţii şi nu se cunoaşte cu certitudine numele ei. După unii, ea ar proveni de la Enoh, care ar fi fost fondatorul, căci el a fost primul care a primit comuniunile cu lumea îngerească.

Alţii consideră că numele vine de la Israel, aleşii poporului, cărora Moise le-a adus comuniunile pe care lumea îngerească i le-a revelat pe muntele Sinai. Dar oricare ar fi fost originea sa, este sigur că Fraternitatea eseniană s-a perpetuat timp îndelungat, poate sub alte denumiri, şi în alte ţări.

Învăţătura a apărut în *Zend-Avesta* zoroastriană. Zarathustra a expus un mod de viaţă care a fost urmat timp de mii de ani. Aceasta conţine, printre altele, conceptele fundamentale ale brahmanismului, ale *Vedelor* şi *Upanisadelor*; sistemele yoga din India provin din aceeaşi sursă. Mai târziu, Buddha exprimă aceleaşi idei de bază şi arborele său sacru evocă Arborele Vieţii esenian. În Tibet se regăseşte, de asemenea, această învăţătură în Roata tibetană a Vieţii.

De asemenea, pitagoreicii şi stoicii Greciei antice au urmat principiile şi o bună parte din modul de viaţă esenian. Aceeaşi învăţătură a constituit şi un element al culturii adonice a fenicienilor, a Şcolii de filosofie din Alexandria, în Egipt, şi a influenţat mai multe ramuri ale culturii occidentale precum francmasoneria, gnosticismul, cabala şi creştinismul. Iisus i-a dat expresia cea mai sublimă în cele Şapte Fericiri din „Predica de pe Munte”.

Esenienii trăiau pe malurile lacurilor şi râurilor, departe de oraşe şi sate şi împărţeau totul. Ei erau în esenţă agricultori şi arboricultori, marea lor cunoaştere a solului şi a condiţiilor climaterice permiţându-le să cultive, cu un minimum de efort, o varietate remarcabilă de fructe şi legume pe

pământuri aproape deşertice.
Ei nu aveau servitori sau sclavi şi au fost primii care au condamnat sclavia atât în teorie cât şi în practică. Ei nu aveau, printre ei, nici bogaţi şi nici săraci, considerând aceste două condiţii ca devieri faţă de Lege. Propriul lor sistem economic se baza în întregime pe Lege, şi ei au demonstrat că toate nevoile materiale ale omului pot fi satisfăcute fără probleme şi fără lupte prin cunoaşterea acestei Legi.
Esenienii consacrau mult timp studiului textelor vechi şi anumitor domenii ale cunoaşterii cum ar fi educaţia, tehnicile vindecării şi astronomia. Li se spunea moştenitori ai caldeenilor şi perşilor pentru astronomie şi ai egiptenilor pentru arta vindecării. Ei se pregăteau pentru profeţii prin ajunări îndelungate. Erau, de asemenea, experţi în utilizarea plantelor pentru îngrijirea oamenilor şi animalelor.
Esenienii duceau o viaţă simplă şi regulată, sculându-se în fiecare zi înaintea zorilor pentru a studia şi a face comuniuni cu forţele naturii, se îmbăiau în apă rece în mod ritualic şi purtau îmbrăcăminte albă. După munca zilnică pe câmp sau în vii, luau mesele în comun şi în tăcere. Ei aveau un profund respect pentru tot ce este viu: nu mâncau niciodată carne şi nu beau băuturi fermentate. Rugăciunile deschideau şi terminau aceste mese, iar serile erau consacrate studiului şi comuniunilor cu forţele cereşti.
Seara era începutul zilei, iar Sabatul, sau ziua sfântă, începea de vineri seara, prima zi a săptămânii pentru esenieni. Această zi era rezervată studiului, dialogului, primirii vizitatorilor şi muzicii. Au fost descoperite vestigii ale instrumentelor lor muzicale.
Modul lor de viaţă le permitea să atingă o sută douăzeci de ani, chiar şi mai mult, şi li se atribuie o uimitoare forţă şi rezistenţă. În toate activităţile lor ei

exprimau iubirea creatoare.
Ei au trimis în lume vindecători şi învăţători precum Sfântul Ilie, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Ioan şi marele Învăţător esenian, Iisus.
Apartenenţa la Fraternitate nu era dobândită decât după o perioadă de încercare de un an şi o perioadă de iniţiere de trei ani. Mai erau necesari încă şapte ani înainte de a avea acces la învăţătura integrală.
Noi ştim despre esenieni graţie scrierilor contemporanilor lor, naturalistul latin Pliniu, filosoful Filon din Alexandria, istoricul latin Flavius Josephus, şi mulţi alţii.
O parte a învăţăturii exoterice este conservată la Vatican în textul aramaic, un alt text în slavona veche fiind descoperit în biblioteca Habsburgilor, în Austria. Acesta ar fi fost adus din Asia în secolul al XIII-lea de către preoţii nestorieni care au fugit din calea hoardelor lui Ghingis-han.
Ecouri ale acestei învăţături există şi astăzi sub diferite forme, în anumite ritualuri ale ordinului masonic, în simbolul candelabrului cu şapte braţe, în salutul „Pace vouă" utilizat din epoca lui Moise şi chiar în cele şapte zile ale săptămânii care şi-au pierdut de mult semnificaţia lor spirituală.
O învăţătură atât de veche şi de persistentă de-a lungul veacurilor nu putea fi opera unei singure persoane sau a unui grup, ci interpretarea, printr-o succesiune de mari învăţători, a Legii universului, Lege fundamentală, tot atât de eternă şi imuabilă ca şi cursul stelelor, identice astăzi cu cele de acum două sau zece mii de ani.
Învăţătura expune Legea, arată că devierile omului sunt cauza tulburărilor sale şi îi indică calea prin care acesta poate ieşi din dificultăţile sale.

Cele şapte legăminte

Doresc şi mă voi strădui
Să trăiesc asemenea Arborelui Vieţii
Plantat de către marii maeştri ai Fraternităţii,
Cu Tatăl meu Ceresc,
Care a plantat Grădina Eternă a Universului
Şi mi-a dat spiritul,
Cu Maica mea Pământească
Care a plantat Marea Grădină a Pământului
Şi mi-a dat corpul,
Cu fraţii mei
Care lucrează în grădina Fraternităţii noastre.

Doresc şi mă voi strădui
Să păstrez în fiecare dimineaţă Comuniunea
Cu îngerii Maicii Pământeşti,
Şi în fiecare seară
Cu îngerii Tatălui Ceresc,
Aşa cum au stabilit
Marii maeştri ai Fraternităţii noastre.

Doresc şi mă voi strădui
Să urmez Calea Păcii înşeptite.

Doresc şi mă voi strădui
Să-mi perfecţionez corpul care acţionează,
Corpul meu care simte,
Şi corpul meu care gândeşte,
Potrivit Învăţăturilor Marilor maeştri ai Fraternităţii noastre.
Întotdeauna şi oriunde voi asculta cu respect
Pe Domnul meu,
Care îmi aduce Lumina Marilor maeştri din toate

timpurile.

Eu mă voi supune Domnului meu
Şi voi accepta hotărârea Sa
Privind orice nemulţumiri sau plângeri aş putea avea
Împotriva oricăruia dintre fraţii mei
Care muncesc în Grădina Fraternităţii;
Şi nu mă voi plânge de nici un frate
Lumii din afară.

Eu voi păstra totdeauna şi oriunde secretul
Tuturor tradiţiilor Fraternităţii noastre
Pe care Domnul mi le va spune
Şi nu voi dezvălui nimănui aceste secrete
Fără permisiunea Domnului meu.
Eu nu voi pretinde niciodată ca fiind a mea
Cunoaşterea primită de la Domnul meu
Şi voi crede întotdeauna în El.
Pentru toată această cunoaştere
Eu nu voi utiliza niciodată învăţătura şi puterea pe care le-am dobândit
Prin iniţierea primită de la Domnul meu
Pentru scopuri materiale sau egoiste.

Eu intru în Grădina Eternă şi Infinită
Cu veneraţie faţă de Tatăl meu Ceresc,
Maica Pământească şi,
Marii maeştri,
Veneraţie faţă de Învăţătura Sfântă,
Pură şi Salvatoare,
Veneraţie faţă de Fraternitatea Celui Ales.

Rugăciune eseniană

Prolog

Când Dumnezeu a văzut că poporul
Său era pe cale de pieire
Pentru că el nu vedea Lumina Vieţii,
El a ales pe cei mai buni din Israel
Pentru a face să strălucească Lumina Vieţii
În faţa fiilor oamenilor.
Aceşti aleşi au fost numiţi esenieni,
Deoarece ei învăţau pe cel ignorant,
Şi vindecau pe cel bolnav,
Şi se adunau mereu în seara celei de-a şaptea zile
Să sărbătorească cu îngerii.

Rugăciune

Bătrânul: Maica Pământească, dă-ne nouă Hrana Vieţii!
Fraţii: Noi vom mânca Hrana Vieţii!
Bătrânul: Înger al Soarelui, dă-ne nouă Focul Vieţii!
Fraţii: Noi vom întreţine Focul Vieţii!
Bătrânul: Înger al Apei, dă-ne nouă Apa Vieţii!
Fraţii: Ne vom îmbăia în Apa Vieţii!
Bătrânul: Înger al Aerului, dă-ne nouă Suflul Vieţii!
Fraţii: Noi vom respira Suflul Vieţii!
Bătrânul: Tată Ceresc, dă-ne nouă Puterea Ta!
Fraţii: Noi vom construi împărăţia lui Dumnezeu cu Puterea Tatălui Ceresc!
Bătrânul: Tată Ceresc, dă-ne nouă Iubirea Ta!
Fraţii: Ne vom umple inimile cu Iubirea Tatălui Ceresc!
Bătrânul: Tată Ceresc, dă-ne nouă Înţelepciunea Ta!

Fraţii: Noi vom trăi după Înţelepciunea Tatălui Ceresc!
Bătrânul: Tată Ceresc, dă-ne nouă Viaţa Eternă!
Fraţii: Noi vom trăi asemenea Arborelui Vieţii Eterne!
Bătrânul: Pace vouă!
Fraţii: Pace ţie!

Îngerul Soarelui

Trezeşte-te şi roteşte-te
Deasupra munţilor
Înger nemuritor al Soarelui,
Armăsar strălucitor!
Adu Lumina lumii!

Înger al Soarelui, tu eşti Izvorul Luminii;
Tu destrami întunericul.
Deschide porţile orizontului!
Înger al Soarelui, tu sălăşluieşti departe de Pământ,
Dar razele tale dau căldură şi viaţă zilelor noastre.
Carul dimineţii ne aduce lumina
Soarelui care răsare
Pentru a bucura inimile oamenilor.
Înger al Soarelui, luminează drumul nostru
Cu razele splendorii tale.
Înger al Soarelui,
Trimite-mi razele tale!
Fie ca ele să mă atingă şi să mă pătrundă!
Eu mă abandonez ţie şi îmbrăţişării tale
Binecuvântată de focul vieţii!
Un flux de bucurie sacră
Se scurge către mine
În faţa ta, Înger al Soarelui!
Nimeni nu poate fixa
Soarele cu ochii liberi
După cum nimeni nu poate privi pe Dumnezeu în faţă
Fără a fi mistuit de flăcările
Care protejează Arborele Vieţii.
Studiază, deci, Legea Sfântă,
Căci faţa Soarelui şi faţa lui Dumnezeu
Pot fi văzute numai de acela

Căruia i s-a revelat Legea.
Gândeşti tu că moartea este sfârşitul?
Tu eşti tot atât de neştiutor ca un copil
Care, în faţa unui cer întunecat
Se plânge de dispariţia Soarelui.
Vrei tu să te întăreşti în Lege?
Fii, deci, ca Soarele la prânz
Care străluceşte cu lumină şi căldură pentru toţi
Şi răspândeşte cu generozitate gloria sa aurie.
Atunci Fântâna Luminii nu te va abandona niciodată,
La fel cum Soarele care este mereu luminos
Împrăştie fără oprire razele sale.
Şi, când Soarele răsare,
Pământul făcut de Creator
Este purificat,
Apele curgătoare devin pure,
Apele fântânilor devin pure,
Apele mării devin pure,
Apele stătătoare devin pure,
Şi toate Fiinţele Sfinte devin pure.
Strălucirea şi gloria luminii a trezit
Pe omul născut să asculte
Sfintele Cuvinte ale Legii
A căror Înţelepciune este infinită.
Prin strălucirea şi gloria lor
Determină cursul Soarelui pe cer;
Prin strălucirea şi gloria lor
Determină cursul Lunii pe cer;
Prin strălucirea şi gloria lor
Determină cursul stelelor pe cer.
Să invocăm cu jertfă şi rugăciune
Soarele, nemuritor şi strălucitor armăsar.
Când Lumina Soarelui devine mai intensă,
Şi strălucirea lui mai fierbinte,
Atunci forţele cereşti se ivesc.

Ele-şi revarsă Gloria asupra Pământului,
Creat de Tatăl Ceresc,
Pentru dezvoltarea Copiilor Luminii
Pentru dezvoltarea Soarelui
Nemuritor, strălucitor armăsar.
Cel care oferă un sacrificiu
Soarelui nemuritor, strălucitor armăsar,
Pentru a rezista întunericului,
Pentru a rezista morţii care pândeşte din nevăzut
L-a oferit Tatălui Ceresc,
L-a oferit îngerilor,
L-a oferit propriului suflet.
Cel care oferă un sacrificiu
Soarelui nemuritor, strălucitor armăsar,
Se bucură de toate forţele cereşti şi pământeşti.
Eu voi aduce ofrande acestei prietenii
Cea mai puternică dintre toate,
Cea care domneşte între Îngerul Soarelui
Şi fiii Maicii Pământeşti.
Eu binecuvântez Gloria şi Lumina,
Puterea şi Tăria,
Îngerului Soarelui nemuritor, strălucitor armăsar!

Îngerul Apei

Apele Izvoarelor Eterne
Izvorăsc şi se scurg
Din Marea Cerească.

Fraţii l-au dus pe Îngerul Apei
În deşertul arid şi sterp
Ca el să poată da viaţă acolo unei grădini înverzite,
Plină de arbori şi flori parfumate.
Aruncă-te în braţele Îngerului Apei,
Lasă-l să te înlănţuie,
Să te purifice şi să gonească răul din tine.
Fie ca iubirea mea să urce spre Tine, Tată Ceresc,
După cum râurile curg către mare,
Şi fie ca iubirea Ta să vină la mine, Tată Ceresc,
Ca ploaia blândă care sărută pământul.
Legea Sfântă
Este ca un râu care şerpuieşte prin pădure.
Toate fiinţele depind de el,
Şi el nu se refuză nimănui.
Legea este în lumea oamenilor
Ceea ce fluviul este pentru râuri şi pârâuri.
Fraţii care învaţă Legea Sfântă pe semenii lor
Sunt asemănători apei în deşert.
Tu poţi să-ţi potoleşti setea cu ajutorul apei,
Dar poţi să te îneci, de asemenea, cu ea.
La fel, Legea Sfântă este o sabie cu două tăişuri.
Prin Ea poţi fi distrus,
Sau poţi să-L vezi pe Dumnezeu.
Tată Ceresc!
Toate apele care parcurg cele şapte împărăţii,
Se nasc din Marea Ta Cerească
Şi alimentează continuu pământul cu apă,

Din vară până în iarnă şi din iarnă până în vară.
Marea Ta purifică seminţele masculine,
Organele reproducătoare feminine
Precum şi laptele matern.
Marea Ta Cerească se revarsă
Peste câmpurile de grâu cu spicele ridicate,
Peste păşunile cu iarba cosită
Şi peste întreaga Lume Pământească.
Mii de Izvoare pure curg spre câmpiile
Care hrănesc copiii Luminii.
Dacă cineva îţi face o ofrandă Sfânt Înger al Apei,
Tu vei aduce frumuseţe şi glorie,
Sănătate şi vigoare corpului său.
Şi, în consecinţă,
Marea Cerească îi va prelungi viaţa.
Să venerăm apele sfinte
Care potolesc setea pământului,
Şi toate apele sfinte pe care Creatorul le-a făcut,
Şi toate plantele pe care Creatorul le-a făcut,
Tot ceea ce este sfânt.
Să venerăm Apa Vieţii
Şi toate apele pământului
Care băltesc, sau care curg, sau apele fântânilor,
Şi cele ale torentelor de primăvară,
Sau ale picăturilor binecuvântate ale ploii.
Aducem ofrande bunelor şi sfintelor ape,
Daruri ale Legii Sfinte.
Lasă marea să mugească, şi toate apele,
Şi lumea, şi cei care sălăşluiesc în ea.
Lasă torentele să se izbească de maluri,
Şi dealurile să se bucure împreună.
Vocea Domnului răsună deasupra apelor
Şi Gloria Divină izbucneşte ca un tunet.
Tată Ceresc! şi tu, Înger al Apei!
Îţi mulţumim şi binecuvântăm Numele Tău.

Un torent de iubire ţâşneşte
Dintr-un izvor ascuns sub pământ
Fraternitatea este binecuvântată
Pentru totdeauna de Apa Sfântă a Vieţii.

Îngerul Aerului

Noi glorificăm Suflul Sacru
Care este mai presus
De toate lucrurile create;
Şi venerăm
Înţelepciunea Sa adevărată.

Tu vei găsi Îngerul Aerului
În aerul proaspăt al pădurilor şi câmpiilor
Unde ei aşteaptă cu răbdare ca tu să părăseşti
Oraşele jilave şi suprapopulate.
Caută-l atunci şi aspiră adânc
Suflul său vindecător pe care ţi-l oferă.
Respiră îndelung şi profund
Ca Îngerul Aerului să te poată pătrunde,
Căci ritmul respiraţiei este cheia cunoaşterii
Care îţi va revela Legea Sfântă.
Îngerul Aerului
Planează pe aripi invizibile.
Urmează calea sa nevăzută
Dacă vrei să vezi faţa lui Dumnezeu.
Mai dulce decât nectarul fin
Al unei rodii cu gust de miere
Este parfumul vântului dintr-un crâng de chiparoşi.
Mai dulce încă este parfumul celor cucernici
Care venerează şi învaţă Legea Sfântă.
Sfânt este Îngerul Aerului,
Care purifică orice murdărie
Şi transformă orice lucru rău mirositor
Într-o mireasmă plăcută.
Apropiaţi-vă nori, apropiaţi-vă!
Prin mii de picături,
Prin glorie şi strălucire, vânturile suflă,

Conducând norii, de sus în jos,
Spre izvoarele inepuizabile ale pământului.
Vapori se înalţă din văile munţilor,
Purtaţi de vânt pe calea Legii
Care măreşte împărăţia Luminii.
Prin puterea Sa, Tatăl Ceresc a creat pământul;
Lumea este născută din înţelepciunea Sa.
Cerurile s-au desfăşurat prin voinţa Sa.
Când El ridică glasul,
O multitudine de ape apar în ceruri
Şi din adâncurile pământului El atrage ceţurile;
Şi Suflul Său devine vânt.
După cum marea adună apele
Care urcă spre cer şi coboară pe pământ,
Şi urcă din nou spre cer,
Tot aşa, ridică-te şi urmează mişcarea lor!
Căci pentru a te ridica şi dezvolta,
Tatăl Ceresc a creat
Spaţiul etern şi luminos.
Nimeni nu se poate prezenta în faţa lui Dumnezeu
Dacă Îngerul Aerului nu-l lasă să treacă.
Corpul tău trebuie să respire aerul Maicii Pământeşti
Şi spiritul tău – Legea Sfântă
A Tatălui Ceresc.

Îngerul Pământului

Să invocăm Pământul îmbelşugat
Care se bucură de sănătate şi fericire
Şi este mai puternic
Decât toate Creaturile sale!

Să aducem omagiu acestui întins Pământ,
Căilor care duc departe,
Câmpurilor fertile
Care sunt mama ta, plantă sfântă!
Să lăudăm pământul pe care creşti tu, înmiresmată,
Care creşti repede,
Produs al Maicii Pământeşti.
Să lăudăm bunul, puternicul şi binefăcătorul
Înger al Pământului
Care se bucură de rouă cerului,
Fertilitatea pământului,
Şi de recolte abundente de grâu şi struguri.
Să lăudăm munţii înalţi,
Bogaţi în ape şi păşuni,
Leagăne ale râurilor şi torenţilor.
Să lăudăm plantele sfinte ale Îngerului Pământului
Care cresc pe pământ,
Pentru a hrăni animalele, şi oamenii,
Şi Copiii Luminii.
Pământul este Apărătorul puternic,
Apărătorul sfânt, Susţinătorul!
Să lăudăm forţa şi vigoarea
Puternicului Apărător, pământul,
Creat de Tatăl Ceresc!
Să lăudăm vindecătorii de pe Pământ,
Care cunosc secretele ierburilor şi plantelor
Şi cărora Îngerul Pământului

Le-a revelat vechile sale învăţături.
Înţeleptul ştie să utilizeze remediile
Pe care Domnul le-a răspândit pe pământ.
Şi El a dat unora dintre fraţi darul tămăduirii
Ca Legea să poată fi onorată şi împlinită.
Astfel ei pot vindeca oamenii,
Şi le pot alina durerile,
Şi munca lor este fără de sfârşit,
Şi ei aduc pacea pe Pământ.
Faceţi, deci, loc vindecătorilor şi respectaţi-i,
Deoarece Tatăl Ceresc i-a creat!
Păstraţi-i pe lângă voi, aveţi nevoie de ei.
Să lăudăm, pe aceia care lucrează solul
Împreună în Grădina Fraternităţii,
Pe terenurile cu care i-a binecuvântat Domnul.
Acela care lucrează pământul cu mâinile sale
Va recolta din belşug fructe,
Plante şi grăunţe aurii hrănitoare.
Dulceaţa şi abundenţa se vor revărsa pe pământ
Şi acele câmpuri îmbelşugate
Vor aduce sănătatea şi vindecarea.
Acela care seamănă grâul, iarba şi fructele
Seamănă Legea Sfântă şi o face cunoscută.
Când Pământul va fi o mare grădină,
Atunci toată lumea nu va mai cunoaşte
Bătrâneţea şi moartea, corupţia şi degenerarea
Niciodată!
Mila şi încrederea vor fi mână în mână,
Dreptatea şi pacea braţ la braţ,
Adevărul va izvorî din pământ,
Şi gloria va sălăşlui pe pământul nostru.

Îngerul Vieţii

Nu fi nerecunoscător Creatorului tău,
Căci El ţi-a dat Viaţa.

Nu căuta Legea în cărţi, pentru că Legea este viaţa,
Iar Scripturile – numai cuvinte.
Adevăr spun ţie:
Moise n-a primit Legile sale de la Dumnezeu în scris,
Ci prin cuvântul viu.
Legea este cuvântul viu al lui Dumnezeu cel Viu
Adresat profeţilor vii pentru oameni vii.
Legea este înscrisă în orice lucru în care există viaţă.
Ea se găseşte în iarbă şi copaci,
În râuri, în munţi, în păsările cerului,
În creaturile pădurii şi peştii mărilor,
Dar, mai ales, ea se găseşte în tine însuţi.
Tot ce este viu este mai aproape de Dumnezeu
Decât Scripturile care sunt fără viaţă.
Dumnezeu a făcut viaţa şi tot ce este viu
Astfel încât cuvântul nemuritor
Să înveţe pe fiii omului Legile Tatălui Ceresc
Şi ale Maicii Pământeşti.
Dumnezeu n-a scris Legile Sale în pagini de carte,
Ci în inima ta şi în spiritul tău.
Ele se află în respiraţia ta, în sângele tău, în oasele tale,
În fiecare părticică vie a corpului tău.
Ele sunt prezente în aer, în apă,
În pământ, în plante, în razele soarelui.
În adâncuri şi pe înălţimi.
Ele toate îţi vorbesc
Ca tu să poţi înţelege vorbirea şi voinţa
Lui Dumnezeu cel Viu.

Scripturile sunt operele omului
Dar viaţa şi toate gazdele sale sunt
Opera lui Dumnezeu.
La început, O, Mare Creator,
Tu ai creat Forţele Cereşti
Şi Le-ai revelat Legile Cereşti!
Apoi ne-ai dat gândirea,
Izvorâtă din propriul Tău Spirit
Şi apoi ne-ai dat un corp fizic.
Noi Îţi suntem recunoscători, Tată Ceresc,
Pentru toate darurile Tale ale vieţii:
Pentru darurile preţioase ale Cerului, pentru rouă,
Pentru preţioasele fructe coapte de soare,
Pentru darurile datorate lunii,
Pentru munţii milenari şi comorile lor,
Pentru comorile colinelor cu existenţă îndelungată,
Şi pentru comorile pământului.
Noi Îţi suntem recunoscători, Tată Ceresc,
Pentru vigoarea sănătăţii, sănătatea corpului,
Înţelepciunea luminată şi clară, iuţeala piciorului,
Auzul fin, braţele puternice
Şi vederea de vultur.
Pentru toate darurile Vieţii
Noi venerăm Focul Vieţii
Şi Lumina Sfântă a Ordinii Cereşti.
Noi venerăm Focul,
Bun şi prietenos,
Focul Vieţii!
Binefăcător şi de ajutor,
Focul Vieţii!
Cel mai mare sprijin, cel mai generos,
Focul care este Casa Domnului!
Priviţi acum Copilul Luminii
Care este în comuniune cu Îngerul Vieţii:
Priviţi puterea spatelui său,

Şi forţa pieptului său.
El avansează în pas de gigant.
Pulpele sale sunt solide,
Oasele sale sunt ca de bronz,
Membrele sale sunt ca de fier.
El se hrăneşte la masa Maicii Pământeşti
Cu ierburile câmpului şi apele râului,
Căci munţii îi aduc hrană bogată.
Binecuvântată este puterea sa şi frumuseţea sa.
Pentru că el serveşte Legea.
Corpul în care Focul Vieţii
Arde cu Lumina eternă,
Este un sanctuar al Spiritului Sfânt,
Îţi mulţumim Tată Ceresc
Că ne-ai condus la izvoarele dătătoare de viaţă,
Într-un ţinut al uscăciunii,
Alimentând cu apă o grădină a minunilor, eternă,
Copacul Vieţii, mister al misterelor,
Care îşi înalţă ramurile nemuritoare
Iar rădăcinile se afundă în Fluxul Vieţii
Care provin dintr-un izvor etern.

Îngerul Bucuriei

Cerurile zâmbesc, pământul este în sărbătoare,
Stelele dimineţii îşi unesc vocile lor,
Şi fac să izbucnească bucuria Copiilor Luminii.

Să cântăm Tatălui Ceresc un nou cântec.
Să cântăm pentru Maica noastră Pământească, întreg pământul.
Fie ca cerurile să se bucure, pământul să se înveselească,
Fie ca valurile să mugească şi să izbucnească plenitudinea Vieţii Eterne!
Fie ca lanurile şi tot ceea ce este în ele să se bucure
Şi ca toţi pomii pădurii
Să se bucure în faţa Legii Sfinte.
Cântaţi Tatălui Ceresc,
Voi ceruri ale cerurilor,
Şi voi ape care sunteţi dincolo de ceruri,
Toţi munţii şi toate colinele,
Vânturi ale furtunii care ascultaţi Cuvântul Său,
Voi pomi fructiferi şi toţi cedrii,
Animale sălbatice şi toate vitele,
Fiinţe târâtoare şi zburătoare,
Regi ai pământului şi toate popoarele,
Prinţi şi toţi judecătorii pământului,
Băieţi şi fete, bătrâni şi copii,
Să cântăm Tatălui Ceresc cu Bucurie.
Cântaţi pentru Domnul cu harpa, şi vocea unui psalm,
Cu trâmbiţe şi flaute
Cântaţi un cântec vesel Îngerilor.
Fie ca şi câmpiile să aplaude,
Şi colinele să se bucure în faţa Domnului.
Cântaţi un cântec vesel în faţa Domnului, voi toate

ţinuturile.
Slujiţi pe Tatăl Ceresc şi Maica Pământească
Cu veselie şi bucurie.
Veniţi în faţa Lor cântând.
Spiritul Legii Sfinte este deasupra mea
Deoarece Bătrânii m-au uns
Să duc veşti bune celui umil.
Ei mă trimit să alin inimile zdrobite,
Să aduc libertatea captivilor
Şi eliberarea lor din închisorile în care sunt închişi,
Să alin toate plânsetele,
Să le trimit sfântul Înger al Bucuriei
Să le ofere frumuseţe din cenuşă,
Balsamul bucuriei pentru tristeţe,
Veşmântul de Lumină pentru greutatea spiritului;
Chinul să dureze o noapte
Dar bucuria să apară dimineaţa.
Aceia care înaintează în întuneric
Vor vedea o mare lumină,
Iar deasupra celor care sălăşluiesc în ţinuturile umbrelor morţii,
Va străluci lumina Legii Sfinte.
Deschideţi-vă voi ceruri,
Lăsaţi să se reverse fericirea
Asupra oamenilor tristeţii,
Ca ei să-şi urmeze drumul lor
În bucurie şi pace.
Fie ca munţii şi colinele
Să izbucnească în cântece către ei
Şi ca ei să ia parte la Sfânta Sărbătoare,
Şi să mănânce fructul Arborelui Vieţii
Care se înalţă în Marea Eternităţii.
Lumina eternă a Legii îi va lumina mai viu
Decât au făcut-o vreodată soarele şi luna
Şi vor cunoaşte gloria veşnică

A Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti.
Pentru ei, soarele nu va mai apune,
Luna nu va mai părăsi cerul,
Legea va fi lumina lor eternă
Şi zilele lor de doliu vor fi terminate.
Mă voi bucura mult în Legea Sfântă.
Sufletul meu va fi vesel printre îngeri
Pentru că ei m-au îmbrăcat în haine de lumină
Şi m-au învăluit în hainele bucuriei.
După cum Pământul produce muguri,
Şi grădina face seminţele să răsară,
Tatăl Ceresc va face Legea Sfântă
Să izvorască cu bucurie şi veselie
În faţa tuturor Copiilor Luminii.
În Grădina Fraternităţii
Întreg Pământul sfânt exaltă,
Căci grăunţele Legii Sfinte au fost semănate în el.
Legea este cel mai mare bun
Al Copiilor Luminii.
Ea le dă strălucire şi glorie,
Sănătatea şi vigoarea corpului,
O viaţă lungă în comuniune cu îngerii
Şi o bucurie infinită şi eternă.
Noi vom cânta laude Tatălui Ceresc,
Şi Maicii Pământeşti,
Şi tuturor îngerilor,
Atât cât vom trăi în Grădina Fraternităţii.
Aducem omagiu Legii Sfinte
Tot timpul în vecii vecilor.

Maica Pământească

Respectă pe Maica Pământească, pentru ca zilele tale să fie îndelungate pe pământ.

Maica Pământească este în tine şi tu eşti în Ea.
Ea te-a născut, Ea ţi-a dat viaţa,
Ea este Aceea care ţi-a dat trupul
Şi Ei Îi vei reda acest trup într-o zi.
Fericit vei fi dacă O vei cunoaşte pe Ea
Şi împărăţia Ei.
Dacă tu primeşti îngerii Maicii tale Pământeşti
Şi urmezi Legile Ei
Nu vei cunoaşte niciodată boala
Pentru că puterea Maicii noastre nu are egal.
Ea domneşte asupra trupurilor tuturor oamenilor
Şi ale tuturor fiinţelor vii.
Sângele care curge în noi
Este născut din sângele Maicii noastre Pământeşti.
Sângele Ei cade din nori,
Ia naştere din matricea pământului,
Murmură în pârâurile munţilor,
Se scurge abundent în râurile câmpiilor,
Dormitează în lacuri,
Şi mugeşte cu putere în mările furtunoase.
Aerul pe care îl respirăm,
Ia naştere din respiraţia Maicii noastre Pământeşti.
Respiraţia Ei este azurul din înălţimile cerurilor,
Ea suspină pe înălţimile munţilor,
Freamătă printre frunzele copacilor,
Unduie lanurile de cereale,
Se linişteşte în adâncurile văilor,
Şi se încălzeşte în deşert.
Tăria oaselor noastre

Provine din oasele Maicii noastre Pământeşti,
Din stânci şi din pietre.
Ele se înalţă spre ceruri
Pe vârfurile munţilor
Şi sunt ca nişte uriaşi care dorm
Pe pantele munţilor,
Ca nişte idoli în deşerturi
Şi ascunse în adâncimile pământului.
Delicateţea cărnii noastre
Ia naştere din carnea Maicii noastre Pământeşti
Care devine galbenă şi roşie
În fructele pomilor
Şi ne hrăneşte cu brazdele câmpurilor.
Lumina ochilor noştri
Şi auzul urechilor noastre,
Iau naştere din culorile şi sunetele Maicii noastre Pământeşti
Care ne învăluie
Ca apa mării peştele,
Şi vârtejul aerului pasărea.
Omul este fiul Maicii Pământeşti
Şi de la Ea şi-a primit Fiul Omului trupul,
Chiar dacă corpul nou-născutului
Este născut din pântecul mamei sale.
Tu eşti una cu Maica ta Pământească.
Tu eşti în Ea şi Ea este în tine.
Din Ea te-ai născut, în Ea trăieşti
Şi în Ea te vei întoarce.
Urmează deci Legile Ei
Pentru că viaţă lungă şi fericită, poate avea numai acela,
Care respectă pe Maica sa Pământească
Şi urmează Legile Ei.
Pentru că respiraţia ta este respiraţia Ei,
Sângele tău sângele Ei,

Oasele tale oasele Ei,
Carnea ta carnea Ei,
Ochii şi urechile tale
Ochii şi urechile Ei.
Maică Pământească!
Fie ca întotdeauna să fim îmbrăţişaţi de Tine,
Întotdeauna să fim înconjuraţi de frumuseţea Ta.
Noi nu putem trăi departe de Ea,
Nici nu putem să sondăm misterele
Veşnic reînnoite ale creaţiei Sale.
Ceea ce există nu exista,
Ceea ce exista nu mai există.
În împărăţia Ei,
Totul este întotdeauna nou, întotdeauna vechi.
Noi trăim în Ea fără să O cunoaştem.
Ea ne vorbeşte continuu,
Fără ca vreodată să-şi dezvăluie secretele Ei.
Oricât pregătim pământul şi recoltele,
Noi nu avem nici o putere asupra Ei.
Fără încetare Ea construieşte şi distruge
În locuri ascunse ochilor oamenilor.

Îngerul Puterii

Ţie, Tată Ceresc!
Îţi aparţine Puterea, când ai trasat
O Cale pentru fiecare şi pentru toţi.

Ce înseamnă Fapta bine făcuta?
Este aceea făcută de Copilul Luminii
Care respectă Legea mai mult ca orice.
Cel mai preţios dintre toate darurile
Pe care Ţi-l cer Ţie,
Cel mai bun dintre toate Făpturile,
Tată Ceresc,
Este ca Legea Sfântă să se împlinească în noi
Prin al Tău Înger al Puterii!
Îţi adresez Ţie invocaţiile mele
Ca marele Tău dar al puterii
Să protejeze Ordinea Ta Cerească,
Şi conştiinţa Ta creatoare din noi, pentru totdeauna.
Noi Te preamărim, O, Tată Ceresc,
Împărate Atotputernic!
Şi binecuvântăm mereu puterea Ta.
Cât timp vom fi în stare şi vom avea putere,
Vom învăţa mereu pe oameni
Despre Acţiunile pe care trebuie să le facă,
Cu credinţă către Tatăl Ceresc,
Maica Pământească, sfinţii îngeri
Şi toţi Copiii Luminii
Care lucrează pământul Grădinii Fraternităţii,
Şi cu dorinţa viitoarei Ordini Cereşti
În sufletele şi corpurile lor.
Căci a Ta a fost puterea, O, Tată Ceresc,
Cu adevărat a Ta, Creator al iubirii!
Cu înţelegere şi cu Spirit

Ne-ai trasat o cale pentru fiecare dintre noi.
Prin Puterea Ta vom merge la oameni
Şi-i vom învăţa, spunându-le, să creadă în Lege,
Şi să meargă pe căile sfinţilor îngeri,
Şi veţi trăi pe pământ,
Hrăniţi într-adevăr la masa Maicii Pământeşti.
Desfată-te cu Puterea Tatălui Ceresc,
Şi El va îndeplini dorinţele inimii tale.
Nu permite aroganţei să ajungă pe buzele tale
Căci Tatăl Ceresc ţi-a dat ca regulă Legea Sfântă,
Şi El îţi va cântări acţiunile tale.
El te coboară în mormânt sau te înalţă.
Puterea Legii te face sărac sau bogat.
Puterea Sa coboară sau înalţă.
El îl înalţă pe sărac din praf
Şi îl poate face pe cerşetorul aşezat pe un morman de gunoi
Moştenitorul tronului Său de glorie.
Din înaltul cerului El trimite trăsnetul
Asupra copiilor întunericului.
Domnul va judeca prin Puterea Sa sfârşitul lumii.
Ascultaţi vocea Fraţilor
Care strigă în sălbăticie şi pustiu:
Pregătiţi calea Legii,
Neteziţi căile Tatălui Ceresc,
Şi ale Maicii Pământeşti,
Şi ale tuturor sfinţilor îngeri ai zilei şi ai nopţii.
Văile vor fi umplute,
Munţii şi dealurile rase,
Sinuozităţile îndreptate,
Drumurile netezite,
Şi toate făpturile vor vedea Puterea Legii.
Noi te preamărim Tată Ceresc
Pentru că Tu ne-ai înălţat.
O, Doamne, Tatăl nostru Atotputernic,

Noi Te-am invocat şi Tu ne-ai vindecat.
Tu ai eliberat din morminte sufletele oamenilor,
Tu i-ai păstrat în viaţă Ca să nu cadă în groapă.
O, Tată Ceresc, Tu eşti Legea.
Mai devreme sau mai târziu noi vom căuta îngerii Tăi.
Sufletele noastre sunt însetate de Lege,
Carnea noastră tânjeşte după Lege.
Legea este un râu de Putere sfântă
Într-un ţinut uscat şi însetat unde nu există apă.
Buzele noastre vor lăuda Puterea Ta cât vom trăi
Şi ne vom ridica mâinile în numele Tău.
Noi vom păstra, vom hrăni Ordinea Ta Cerească
Prin împlinirea Acţiunilor.
Noi vom invoca şi vom pronunţa zi şi noapte Puterea Ta sfântă,
Şi fie ca Ea să vină să ne ajute;
Va fi ca şi cum o mie de îngeri
Ar veghea asupra fiecărui om.
Ţie, Tată Ceresc, îţi aparţine toată Puterea,
Şi, de asemenea, iertarea.
Fie ca Legea Ta să recompenseze pe fiecare om
Potrivit lucrărilor sale.

Îngerul Iubirii

Iubirea este mai puternică
Decât curenţii apelor profunde.
Iubirea este mai puternică ca moartea.

Să ne iubim unul pe altul
Pentru că iubirea provine de la Tatăl Ceresc
Şi oricine iubeşte este născut
De Tatăl Ceresc şi Maica Pământească
Şi cunoaşte îngerii.
Să vă iubiţi unul pe altul
Aşa cum vă iubeşte Tatăl Ceresc,
Pentru că Tatăl Ceresc este Iubire
Şi cine sălăşluieşte în iubire
Sălăşluieşte în Tatăl Ceresc
Şi Tatăl Ceresc este în el.
Acela care iubeşte este asemănător soarelui
Când străluceşte cel mai puternic.
Fraţilor, să fim toţi într-un cuget
Şi să avem iubire nesfârşită şi compasiune unul pentru altul.
Să uiţi răzbunarea şi ranchiuna
Faţă de fiii poporului tău
Şi să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi.
Dacă un om spune:
Iubesc pe Tatăl Ceresc, dar urăsc pe fratele meu,
El minte.
Pentru că dacă el nu iubeşte pe fratele său pe care îl vede,
Cum ar putea el să iubească pe Tatăl Ceresc
Pe Care nu-L vede?
Acela care iubeşte pe Tatăl Ceresc,
Iubeşte, de asemenea, pe fratele său.

Să iubiţi, de asemenea, pe străini
Pentru că şi voi aţi fost străini în Egipt.
Se spune de către lume
Că mai bună este o masă de ierburi oferită cu iubire
Decât o masă îmbelşugată cu carne oferită cu indiferenţă.
Cuvintele de iubire sunt ca mierea,
Dulci sufletului şi sănătoase oaselor.
Cuvintele sunt în gura omului ca apele de adâncime
Şi izvorul iubirii este ca o fântână arteziană.
Legea Sfântă îţi cere
Să acţionezi cu dreptate, şi să iubeşti cu compasiune,
Şi să mergi umil împreună cu îngerii.
Astfel, noi vom şti că Îngerul Iubirii
Sălăşluieşte în noi
Când iubim pe Tatăl Ceresc
Şi-I respectăm Legea.
O, Iubire Graţioasă!
O, Creator al Iubirii!
Revelează-ne cele mai minunate cuvinte
Prin conştiinţa Ta Divină care trăieşte în noi!
Spune Copiilor Luminii
Care cultivă pământul în Grădina Fraternităţii:
Să respecte pe toată lumea.
Iubeşte întreaga Fraternitate.
Supune-te Legii.

Îngerul Înţelepciunii

Ascultarea faţă de Domnul
Este începutul Înţelepciunii
Şi cunoaşterea Celui Unic
Este înţelegerea supremă.
Pentru că prin ea
Zilele tale vor fi înmulţite,
Şi anii vieţii tale
Vor fi prelungiţi.

Întreaga Înţelepciune vine de la Tatăl Ceresc
Şi este cu El pentru eternitate.
Prin Legea Sfântă Îngerul Înţelepciunii
Călăuzeşte pe Copiii Luminii.
Cine poate număra firele de nisip ale mării,
Picăturile ploilor şi zilele eternităţii?
Cine poate afla înălţimile cerului,
Întinderile şi adâncimile pământului,
Şi înţelepciunea?
Înţelepciunea a fost creată înaintea tuturor lucrurilor.
Te poţi vindeca prin bunătate,
Te poţi vindeca prin dreptate,
Te poţi vindeca cu ajutorul plantelor,
Te poţi vindeca prin Cuvântul Înţelept.
Dintre toate remediile,
Cel mai important este acela
Care vindecă prin Cuvântul Înţelept.
Acesta înlătură cel mai bine boala
Din corpurile celor credincioşi,
Pentru că înţelepciunea este cel mai bun dintre toate remediile.
Să urmezi Legea Sfântă este încununarea înţelepciunii,

Aducând pacea şi făcând să înflorească sănătatea,
Amândouă daruri ale îngerilor.
Noi ne vom apropia de Tine, O, Tată Ceresc!
Cu ajutorul îngerului Tău al Înţelepciunii,
Care ne călăuzeşte prin Ordinea Ta Cerească,
Şi prin acţiunile şi cuvintele
Inspirate de Sfânta Ta înţelepciune!
Vino la noi, Tată Ceresc, cu Mintea Ta creatoare
Şi dă-ne, Tu care eşti deţinătorul darurilor,
Prin Ordinea Ta Cerească,
Daruri ca Înţelepciunea eternă Copiilor Luminii
Ca această viaţă să poată fi trăită în serviciul sfânt
În Grădina Fraternităţii.
Prin bunătatea infinită a Minţii Tale,
Încorporează în minţile noastre
Calea Înţelepciunii care izvorăşte
Din Ordinea Cerească
Unde sălăşluieşte Arborele Sfânt al Vieţii.
Spune-ne nouă, O, Tată Ceresc,
În ce mod se manifestă Legea Ta
O, Tată Ceresc!
Tatăl Ceresc a răspuns:
Prin gândul bun
În perfectă unitate cu Înţelepciunea,
O, Copil al Luminii!
Ce este cuvântul bun?
Este binecuvântarea cuvântului Înţelepciunii.
Ce este gândul bun?
Este acela pe care îl gândeşte Copilul Luminii,
Acela care poartă Gândirea Sfântă
Cel mai valoros lucru din câte există.
Astfel, Copilul Luminii îşi va dezvolta
Concentrarea şi comuniunea,
Prin care îşi va spori Înţelepciunea.
Continuând astfel

Până ce îi vor fi revelate toate
Misterele Grădinii Infinite
În care se înalţă Arborele Vieţii.
Atunci el va spune aceste cuvinte victorioase:
O, Tată Ceresc,
Dă-mi sarcina mea
Pentru construirea
Împărăţiei tale pe pământ,
Prin gânduri bune, cuvinte bune, acţiuni bune,
Care sunt pentru Copilul Luminii
Cel mai preţios dar al său!
O, tu, Ordine Cerească,
Şi Tu, Minte Universală,
Te venerăm pe Tine şi Tatăl Ceresc
Deoarece a lor este mintea creatoare din noi
Care face împărăţia nepieritoare să progreseze!
Sfânta Înţelepciune eliberează toţi oamenii de teamă,
Linişteşte inimile şi le uşurează conştiinţa.
Înţelepciune Sfântă, înţelegere infinită, care te
Dezvolţi continuu,
Tu nu eşti dobândită din textele sfinte.
Ignoranţa este aceea care ruinează majoritatea oamenilor,
Atât aceia care au murit
Cât şi aceia care vor muri.
Când ignoranţa va fi înlocuită de Sfânta Înţelepciune
Blândeţea şi fertilitatea vor reveni
Pe câmpurile noastre,
Cu sănătatea şi vindecarea,
Cu abundenţa şi creşterea,
Şi noi vom recolta legume şi grâne din belşug,
Şi fluvii ale Păcii vor curge în deşerturi.

Îngerul Vieţii Eterne

Şi Enoh merse cu Dumnezeu;
Şi nu mai fu, pentru că Dumnezeu îl luă la El.

Nici un om de pe pământ n-a fost asemenea lui Enoh,
Pentru că el a fost luat de pe pământ.
El a fost ca steaua dimineţii în mijlocul unui nor,
Şi ca luna plină,
Ca soarele strălucind deasupra templului Celui Preaînalt
Şi curcubeul luminând norii,
Ca floarea de trandafir primăvara,
Ca floarea de crin pe malurile râurilor,
Ca ramurile pinului
În timpul verii,
Ca frumosul măslin căruia îi cresc măslinele
Asemenea chiparosului care se înalţă până la nori.
Enoh a fost primul care a urmat Legea,
Primul dintre vindecători, dintre înţelepţi,
Fericitul, gloriosul, puternicul,
Care a ştiut să învingă boala şi moartea.
El a obţinut o sursă de remedii
Pentru a rezista bolilor şi morţii,
Pentru a rezista durerii şi febrei,
Pentru a rezista răului şi infecţiei
Pe care ignorarea Legii
Le-a creat împotriva corpurilor muritorilor.
Noi invocăm pe Enoh,
Stăpân al vieţii,
Fondatorul Fraternităţii noastre Omul Legii,
Cel mai înţelept dintre toate fiinţele,
Cel mai bun judecător dintre toate fiinţele,
Cel mai strălucit dintre toate fiinţele,

Cel mai glorios dintre toate fiinţele,
Cel mai demn de a fi invocat dintre toate fiinţele,
Cel mai demn de a fi glorificat dintre toate fiinţele,
Primul care a gândit ce este bine,
Primul care a spus ce este bine,
Primul care a făcut ce este bine.
El a fost primul Preot,
Primul Plugar al Pământului,
Primul care a cunoscut şi învăţat Cuvântul,
Şi s-a supus Legii Sfinte.
El a dezvăluit Copiilor Luminii
Toate secretele vieţii.
El a fost primul purtător al Legii.
Iată cuvintele părintelui nostru Enoh
Aşa cum au fost ele scrise:
Noi slăvim pe Creator,
Tatăl Ceresc,
Îngerii luminoşi şi glorioşi.
Noi slăvim cerurile strălucitoare,
Noi slăvim înţelepciunea binecuvântată, strălucitoare, prea fericită,
A sfinţilor Îngeri ai Eternităţii.
Dă-ne nouă, Tată Ceresc,
Dorinţa şi cunoaşterea celei mai corecte căi,
Celei mai corecte deoarece ea aparţine
Ordinii Cereşti a Vieţii,
Cea mai bună Viaţă a îngerilor,
Strălucitoare, mereu glorioasă[7]
!
Dacă sănătatea este perfectă, la fel este şi Viaţa Eternă,
Amândouă provenind din Ordinea Cerească,

[7] Aici „glorios” înseamnă a avea o aură foarte puternică, deci foarte sănătoasă şi înalt spirituală. (n.t.)

Cea care a creat virtutea minţii
Şi acţiunile vieţii trebuie împlinite cu devoţiune
Faţă de Creatorul Vieţii Eterne.
Noi slăvim Cerul Suveran,
Noi slăvim timpul infinit,
Noi slăvim oceanul infinit al Vieţii Eterne.
Noi invocăm cea mai glorioasă dintre Legi.
Noi invocăm împărăţia Cerurilor,
Timpul infinit şi îngerii.
Noi invocăm Legea Sfântă eternă.
Noi urmăm căile Stelelor,
Lunii, Soarelui şi Luminii nesfârşite,
Mişcându-se mereu pe căile lor circulare.
Şi adevărul deplin în Gând, Cuvânt şi Faptă
Va plasa sufletul omului credincios
În lumina infinită a Vieţii Eterne.
Eu aparţin Tatălui Ceresc
De la începutul drumului Său, înainte să fi terminat vechea Sa lucrare.
Eu am fost creat din eternitate, de la început,
Chiar înainte să fi existat pământul.
Am fost creat înainte de a exista orice fel de abisuri:
Înainte ca El să fi făcut Pământul sau câmpiile,
Înainte să fi existat praful lumii.
Când El a creat cerurile, eu eram acolo,
Când El a delimitat abisurile,
Când El a făcut bolta înstelată cerului,
Când fântâna adâncului a devenit puternică,
Când El a dat contur mărilor
Ca apa să nu încalce Legea Lui,
Când El a marcat fundaţiile Pământului
Atunci am fost pe lângă El ca supraveghetor.
Şi eu eram zilnic plăcerea Lui
Bucurându-mă totdeauna înaintea Sa,
Bucurându-mă pe pământul său ospitalier,

Iar bucuria meu fiind compania fiilor oamenilor.
Tatăl Ceresc domneşte pentru eternitate,
El este învăluit în majestate şi putere.
El este din totdeauna!
Mulţimile se înalţă ca valurile, O, Doamne,
Şi-şi ridică vocile lor,
Ca valurile mari ale apelor.
Tatăl Ceresc din înălţimi
Este mai puternic decât zgomotul numeroaselor ape,
Şi chiar decât cele mai puternice valuri ale mării.
Numele Lui va dăinui în veci,
Numele Lui va fi de-a pururi,
Şi toţi Copiii Luminii vor fi binecuvântaţi în El,
Şi toţi oamenii vor chema binecuvântarea Lui.
Fie ca întreg Pământul să fie saturat
Cu gloria Tatălui Ceresc,
A Maicii Pământeşti,
Şi a tuturor sfinţilor îngeri.
Eu am căpătat vederea interioară
Şi prin Spiritul Tău din mine
Am aflat secretul Tău minunat.
Prin pătrunderea Ta mistică
Mi-ai făcut un izvor de cunoaştere
Să se dezvolte în mine,
O fântâna de putere, revărsând ape vii,
Un torent de iubire şi înţelepciune atotcuprinzătoare
Asemănătoare splendorii Luminii Eterne.

Îngerul Creaţiei

Cine a măsurat apele
În căuşul palmei Sale,
Şi a măsurat Cerul cu palma,
Şi a adunat praful Pământului
Într-o cupă,
Şi a cântărit munţii şi colinele,
Pe o balanţă?

Soarele se înalţă şi Fraţii se adună împreună;
Ei pleacă să lucreze câmpurile.
Cu spatele lor solid şi inimile lor vesele
Ei lucrează împreună în Grădina Fraternităţii.
Ei sunt Făuritorii Binelui,
Deoarece ei realizează binele Tatălui Ceresc.
Ei sunt spiritul, conştiinţa şi sufletul celor
Care învaţă Legea şi luptă pentru Ea.
Ei lucrează pământul cu ambele mâini,
Ca deşerturile să se coloreze în verde şi auriu.
Cu mâinile lor ei aşază temelia
Pe care se va construi împărăţia Cerurilor pe pământ.
Ei sunt mesagerii Îngerului Creaţiei:
În ei este revelată Legea Sfântă.
O, Tată Ceresc, cât de diverse sunt operele Tale!
Tu le-ai făcut toate cu înţelepciune;
Pământul este plin de bogăţiile Tale.
Tu ai creat izvoarele în văi
Care curg printre coline.
Tu potoleşti setea tuturor animalelor pe câmpuri
Şi faci să crească iarba pentru vite.
Tu fixezi copacii puternici în locurile lor,
Ca păsările cerului să-şi facă în ei cuiburile
Şi să cânte frumos printre ramuri.

Tu ai pus ierburile în serviciul omului
Ca el să-şi poată obţine hrana din pământ.
În mâinile Fraţilor toate darurile Tale dau roade,
Pentru că ei construiesc împărăţia Cerurilor pe Pământ.
Tu Ţi-ai deschis mâinile Tale pline cu bunuri,
Tu le-ai trimis Spiritul Tău, prin care ei au fost creaţi
Şi, împreună cu sfinţii Tăi îngeri,
Ei vor reînnoi faţa Pământului.
O, Tu, Tată Ceresc,
Unicule!
Revelează Copiilor Luminii:
Care este locul de pe Pământ
Unde se află fericirea supremă?
Tatăl Ceresc a răspuns:
Este locul pe care unul din Fraţi
Care urmează Legea Sfântă păşeşte
Cu gândurile sale bune, cuvintele sale bune şi actele sale bune
Al cărui spate este solid la lucru,
Ale cărui mâini nu sunt leneşe,
Care îşi înalţă vocea în deplin acord cu Legea.
Este sfânt locul în care unul din Fraţi
Recoltează din abundenţă grâu, iarbă sau fructe,
Unde udă solul uscat,
Sau seacă pe cel prea umed.
Pentru că pământul a fost dat în grija Copiilor Luminii
Care îl păstrează ca pe o comoară şi îl îngrijesc,
Şi aduc din adâncimile lui numai
Ce este necesar pentru hrana corpului.
Binecuvântaţi sunt Copiii Luminii
A căror bucurie este împlinirea Legii
Care lucrează în Grădina Fraternităţii ziua,
Şi se unesc cu îngerii Tatălui Ceresc noaptea.
Din buzele lor s-a povestit istoria

Care serveşte ca învăţătură fiilor oamenilor.
Se spune că pomii se adunară cândva
Să-şi aleagă un rege peste ei
Şi ei îi cerură măslinului:
„Domneşte asupra noastră.”
Dar măslinul le-a răspuns:
„Trebuie să renunţ la fertilitatea mea
Demnă de Dumnezeu şi de oameni
Pentru a deveni regele pomilor?”
Şi pomii se adresară smochinului:
„Vino tu şi domneşte asupra noastră.”
Dar smochinul le-a răspuns:
„Trebuie să renunţ la dulceaţa şi bunătatea fructului meu
Pentru a deveni regele pomilor?”
Atunci pomii s-au adresat viţei de vie:
„Vino şi domneşte asupra noastră.”
Dar viţa de vie le-a răspuns:
„Trebuie să renunţ la vinul meu,
Plăcerea lui Dumnezeu şi a oamenilor
Pentru a vă deveni conducător?”
Omul Legii care îşi îndeplineşte sarcina
Nu are nevoie de alte binecuvântări.

Îngerul Păcii

Pentru ca pământul să fie umplut cu Pacea Tatălui Ceresc, la fel cum apele acoperă marea.

Voi invoca Îngerul Păcii
Al cărui suflu este prietenos
Şi a cărui mână poartă puterea.
În împărăţia Păcii nu există nici foame, şi nici sete,
Nici vânt rece, şi nici vânt cald,
Nici bătrâneţe, şi nici moarte.
În împărăţia Păcii
Atât animalele cât şi oamenii vor fi nemuritori,
Plantele vor fi eterne, apele nu vor seca,
Hrana vieţii nu vor lipsi niciodată.
S-a spus că munţii vor aduce Pacea lumii,
Iar colinele joase – dreptatea.
Va fi pace cât timp vor dăinui soarele şi luna
De-a lungul tuturor generaţiilor.
Pacea va cădea ca ploaia peste iarba cosită,
Ca aversa ce udă pământul.
Sub domnia Păcii, Legea va creşte puternic
Şi Copiii Luminii vor stăpâni pământul
De la un ţărm la altul, până la sfârşitul lui.
Împărăţia Păcii îşi are izvorul
În Tatăl Ceresc.
Prin forţa Lui a fixat trainic munţii
Şi a făcut zorile şi apusul
Să se bucure în Lumină.
El face să curgă spre pământ râul Legii,
Pentru a-l uda şi îmbogăţi.
El împrospătează pământul cu ploi bogate.
Ele stropesc păşunile deşertului
Şi bucură ambele pante ale colinelor joase.

Păşunile sunt populate cu turme;
Văile, de asemenea, sunt acoperite de grâu;
Ele strigă de bucurie şi, de asemenea, cântă.
O, Tată Ceresc,
Adu, pe pământul Tău domnia Păcii!
Atunci ne vom aminti cuvintele
Aceluia care i-a învăţat pe vechii Copii ai Luminii:
Eu dau pacea Maicii tale Pământeşti -
Corpului tău
Şi pacea Tatălui tău Ceresc -
Spiritului tău.
Şi fie ca pacea lor
Să domnească printre Fiii Oamenilor.
Veniţi la Mine toţi cei care sunteţi obosiţi
Şi care suferiţi în luptă şi chin!
Pentru că pacea Mea vă va întări şi reface.
Pentru că pacea Mea este mai mult decât plină de bucurie.
De aceea Eu te salut totdeauna astfel:
Pace ţie!
Aşa să faci şi tu, mereu, când vă salutaţi unul pe altul
Pentru ca pacea Maicii tale Pământeşti
Să coboare în corpul tău,
Iar în spiritul tău,
Pacea Tatălui Ceresc.
Şi atunci vei afla pacea cu tine însuţi
Pentru că împărăţia Legii este în tine.
Întoarce-te la fraţii tăi şi dă-le şi lor pacea
Pentru că fericiţi sunt aceia care luptă pentru pace,
Pentru că ei vor găsi pacea Tatălui Ceresc.
Şi dă pacea ta fiecăruia,
Aşa cum Eu ţi-am dat ţie pacea Mea.
Pentru că pacea Mea este de la Dumnezeu.
Pace ţie!

Tatăl Ceresc

În împărăţia Cerurilor
Există lucruri necunoscute şi minunate.
Prin Cuvântul Său există toate lucrurile.
Există lucruri mai mari decât acestea
Care ne sunt încă ascunse,
Căci noi nu vedem decât o mică parte din lucrarea Sa:
Tatăl Ceresc a creat toate lucrurile.

Frumuseţea cerului, gloria stelelor,
Luminează locurile cele mai înalte ale Mării Cereşti.
Santinele ale Celui Preaînalt, ele păzesc ordinea lor
Şi nu slăbesc supravegherea niciodată.
Priviţi curcubeul şi lăudaţi pe Acela care l-a făcut;
El este foarte frumos în strălucirea sa.
El înconjoară cerul cu un cerc glorios
Şi a fost făcut de mâinile Celui Preaînalt.
Prin Legea Sa, El face să cadă zăpada
Şi trimite rapid fulgerele judecăţii Sale.
Toate comorile sunt deschise
Şi norii zboară ca nişte păsări.
Prin marea Sa putere, El face să încremenească norii
Şi împrăştie grindina.
La privirea Sa, munţii se cutremură
Şi la dorinţa Sa bate vântul din sud.
Zgomotul tunetului face pământul să tremure:
El face furtunile din nord şi viforul
Şi împrăştie zăpada ca păsările-n zbor,
Iar ochiul se minunează
De frumuseaţea albului din ea,
Iar inima este uimită în faţa ploii.
Astfel cerurile proclamă gloria lui Dumnezeu
Şi bolta înstelată arată lucrările Sale.

Cine a creat apele
Şi cine a creat plantele?
Cine a supus vântului norii furtunii,
Cursurile de apă şi chiar cele mai mici ape?
Cine, O, Tată Ceresc,
Este Creatorul Legii Sfinte în sufletele noastre?
Cine a creat lumina şi întunericul?
Cine a creat somnul şi orele animate ale zilei?
Cine face ca soarele şi stelele
Să-şi urmeze neabătute drumul lor?
Cine a stabilit cum va creşte luna
Şi cum va descreşte?
Cine, dacă nu Tu, Tată Ceresc,
A creat aceste lucruri glorioase?
Doamne, Tu ai fost sălaşul nostru
În toate generaţiile.
Înainte de formarea munţilor,
Chiar înainte de crearea pământului şi a lumii
Din eternitate, Tu ai fost Legea.
Numele Tău este înţelegerea,
Numele Tău este înţelepciunea,
Numele Tău este Binefăcătorul,
Numele Tău este Inaccesibilul,
Numele Tău este cel care a făcut Adevărul,
Numele Tău este Atotvăzătorul,
Numele Tău este Vindecătorul,
Numele Tău este Creatorul.
Tu eşti Păzitorul nostru,
Tu eşti Creatorul şi Sprijinitorul,
Tu eşti Cunoscătorul şi Spiritul.
Tu eşti Legea Sfântă.
Aceste nume au fost ale Tale
Înainte de Creaţia Cerului,
Înainte de facerea apelor şi plantelor,
Înainte de naşterea sfântului nostru părinte Enoh.

Înainte de începerea timpului,
Tatăl Ceresc a plantat Sfântul Arbore al Vieţii,
Care se înalţă pentru veşnicie în mijlocul Mării Eterne.
Sus pe ramurile sale cântă o pasăre
Şi numai aceia care au ajuns acolo
Şi au auzit cântecul misterios al păsării
Vor vedea pe Tatăl Ceresc.
Ei îl vor întreba numele Său.
Şi El le va răspunde: Eu sunt Cel ce Sunt,
Eu sunt Eternul acum şi întotdeauna.
O, Tu, Tată Ceresc,
Ce minunat este numele Tău pe tot pământul!
Gloria Ta este deasupra cerurilor.
Când vedem cerurile Tale, lucrarea mâinilor Tale,
Luna şi stelele care s-au făcut din porunca Ta,
Ne întrebăm ce este omul pentru care Te îngrijeşti?
Dar Tu ai făcut o înţelegere
Cu Copiii Luminii
Şi ei merg împreună cu sfinţii Tăi îngeri;
Tu i-ai încoronat cu glorie şi cu onoare,
Tu i-ai făcut stăpâni
Peste lucrările mâinilor Tale
Şi i-ai însărcinat
Cu hrănirea şi protejarea
Tuturor celor ce trăiesc şi cresc pe pământul Tău verde.
O, Tată Ceresc,
Ce minunat este numele Tău pe tot pământul!
Ascultă vocea care Te imploră:
Unde să fug de Spiritul Tău?
Sau unde să mă feresc de prezenţa Ta?
Dacă mă înalţ la cer, Tu eşti acolo;
Dacă mă afund în iad, Tu eşti acolo;
Dacă eu iau vântul dimineţii

Şi zbor la capătul mării,
Chiar şi acolo mâna Ta mă călăuzeşte,
Şi mâna Ta dreaptă mă susţine.
Dacă eu spun: „Desigur că întunericul mă va ascunde”,
Lumina se va aprinde deasupra mea chiar noaptea;
Şi întunericul nu m-a ascuns de Tine,
Căci noaptea luminează ca ziua.
Pentru Tine întunericul şi lumina sunt tot una,
Căci Tu le eşti Stăpânul.
După cum cerbul tânjeşte după apa pârâului
Tot aşa sufletul meu tânjeşte după Tine, O, Doamne!
Sufletul meu este însetat de Tatăl Ceresc cel Viu.
Legea este lumina şi salvarea mea.
De ce mi-ar fi frică?
Legea este sprijinul şi puterea vieţii mele.
De ce ar trebui să mă tem?
Un singur lucru doresc de la Lege
Pe care îl doresc tot timpul:
Acela de a sălăşlui în casa Legii Toate zilele vieţii mele
Pentru a putea privi frumuseţea Tatălui Ceresc.
Aceia care sălăşluiesc în locul secret al Celui Preaînalt
Vor fi adăpostiţi în umbra Celui Atotputernic.
Noi vom spune Legii:
„Tu eşti refugiul nostru, fortăreaţa noastră;
Noi avem credinţă în Legea Sfântă.”
Şi Tatăl Ceresc
Ne va acoperi cu penele Sale
Şi noi credem în adăpostul Său.
Adevărul Său va fi scutul nostru, pavăza noastră.
Nu ne vom teme de tenebrele nopţii,
Nici de pericolele care ne pândesc ziua,
Nici de ciuma care ameninţă în noapte,
Nici de distrugerea care loveşte la prânz

Pentru că ziua vom merge
Cu îngerii Maicii Pământeşti,
Iar noaptea vom face comuniuni
Cu îngerii Tatălui Ceresc.
Iar când soarele va ajunge la zenit,
Noi vom contempla tăcuţi cele şapte căi ale Păcii
Şi nici un râu nu ne va mai atinge,
Nici o nenorocire nu se va apropia de sălaşul nostru
Pentru că El a dat îngerilor Săi sarcina
De a ne purta pe calea lor.
Tatăl Ceresc este refugiul şi puterea noastră.
De aceea nu ne vom teme
Dacă pământul s-a mişcat,
Daca munţii s-au prăbuşit
În mijlocul mării,
Dacă apele sunt tumultoase,
Munţii se cutremură şi se înalţă.
Există un râu care curge spre Marea Eternă.
Pe malul râului se înalţă Arborele Sfânt al Vieţii.
Acolo locuieşte Tatăl meu Ceresc şi locuinţa mea este în El.
Tatăl Ceresc şi cu mine suntem una.

Legea Sfântă

Tu, O, Lege Sfântă,
Arborele Vieţii
Care te înalţi în mijlocul
Mării Eterne,
Care eşti denumit
Arborele Vindecării,
Arborele uimitoarelor Vindecări,
Al tuturor Vindecărilor
Şi pe care se sprijină seminţele
Tuturor invocărilor noastre!

Aţi cunoscut-O? Aţi auzit de Ea?
Ţi s-a povestit despre Ea de la începuturi?
Ridică-ţi ochii în sus şi priveşte Legea Sfântă,
Care a fost stabilită mai înainte de eternitatea
Spaţiului suveran şi luminos,
Care a creat fundaţiile pământului,
Care este prima şi cea din urmă,
Care trăieşte în inimile Copiilor Luminii.
Pentru că Legea este mare
După cum Tatăl Ceresc este mare, deasupra îngerilor Săi:
El este Acela care ne-a dat Legea, El este Legea.
În mâinile Sale se află locurile adânci ale pământului,
A Sa este şi puterea colinelor
Şi mările sunt ale Sale, El le-a creat.
Şi tot mâinile Sale au făcut uscatul.
Vino, să-L preamărim şi să ne plecăm Lui,
Să îngenunchem în faţa Tatălui Ceresc,
Pentru că El este Legea,
Şi noi suntem popoarele păşunii Sale
Şi enoriaşii turmei Sale.
Copiii Luminii invocă Legea Sfântă

Cu cântece de bucurie.
Boala dispare în faţa Ei,
Moartea este înlăturată,
Ignoranţa este îndepărtată.
Trufia, ura şi furia,
Bârfa, discordia şi răul,
Toate neliniştile şi violenţele,
Şi cuvintele mincinoase ale falsităţii,
Toate sunt îndepărtate de puterea Legii Sfinte.
Aici este Legea Care va nimici boala,
Care va nimici moartea,
Care va nimici persecutorii omului,
Care va nimici trufia,
Care va nimici ura,
Care va nimici furia,
Care va nimici toate bârfele,
Care va nimici toate discordiile,
Care va nimici cele mai mari rele,
Care va îndepărta ignoranţa de pe pământ.
Noi binecuvântăm invocarea şi rugăciunea,
Puterea şi vigoarea Legii Sfinte.
Noi invocăm spiritul, conştiinţa şi sufletul
Copiilor Luminii care învaţă Legea,
Care lupta cu împărăţia întunericului
Pentru a aduce Lumina Legii fiilor oamenilor.
Noi binecuvântăm victoria
Gândurilor bune, cuvintelor bune şi acţiunilor bune
Care pun baze puternice Împărăţiei Luminii.
Fie ca fiii omului care gândesc, vorbesc şi fac
Gânduri bune, cuvinte bune şi fapte bune
Să moştenească cerurile drept casă a lor.
Şi fie ca aceia care gândesc, vorbesc şi fac
Gânduri rele, cuvinte rele şi fapte rele
Să locuiască în haos.
Puritatea este, imediat după viaţă,

Cel mai mare bun pentru om.
Puritatea se află în Legea Sfântă
Care face iarba să crească în munţi
Şi limpezeşte inimile oamenilor
Cu gânduri bune, cuvinte bune şi fapte bune.
Curat va fi focul,
Curată apa,
Curat pământul,
Curate stelele, luna şi curat soarele,
Curaţi vor fi bărbatul credincios şi femeia credincioasă
Curată Lumina eternă, infinită,
Curată împărăţia Maicii Pământeşti,
Şi împărăţia Tatălui Ceresc,
Curate lucrurile bune făcute de Lege
Al căror produs este Creaţia Sfântă.
Pentru a obţine comorile lumii materiale,
O, fii ai oamenilor,
Nu încălcaţi lumea Legii.
Pentru că acela care, pentru a obţine comorile Lumii materiale,
Distruge în el lumea Legii
Nu va avea în el forţa vieţii,
Nici Legea,
Şi nici Lumina Cerească.
Dar acela care merge cu îngerii
Şi care urmează Legea Sfântă
Va obţine orice bun.
El va intra în Marea Eternă
Unde se înalţă Arborele Vieţii.
Comuniunile cu Legea sunt perfecte,
Ducând sufletul din întuneric la lumină.
Mărturisirea Legii este sigură,
Aducând înţelepciune celui simplu.
Regulile Legii sunt drepte, bucurând inima.

Porunca Legii este pură Luminând privirea.
Adevărul Legii este limpede pentru totdeauna.
Fie să triumfe Copiii Luminii pretutindeni
Între Ceruri şi Pământ!
Să respirăm Legea Sfântă în rugăciunea noastră!
Cât de frumoase sunt lăcaşurile Tale sfinte
O, Tată Ceresc!
Sufletul meu tânjeşte, chiar dacă e slăbit,
După Arborele Vieţii
Care se înalţă în mijlocul Mării Eterne.
Inima mea şi carnea mea cheamă pe Dumnezeu cel Viu.
Da, vrabia şi-a găsit o casă,
Şi rândunica un cuib al ei
Unde îşi poate adăposti puii.
Copiii Luminii
Care lucrează în Grădina Fraternităţii
Se adăpostesc în Legea Sfântă.
Binecuvântaţi sunt aceia care sălăşluiesc în Ea!

Îngerii

Tatăl Ceresc
A dat îngerilor Săi responsabilitatea
În ce te priveşte
Şi în braţele lor
Te vor ridica
Până la Arborele Vieţii
Care se înalţă în mijlocul
Mării Eterne...

Pentru înţelepciunea Legii,
Pentru puterea de necucerit a Legii,
Şi pentru vigoarea sănătăţii,
Pentru gloria Tatălui Ceresc
Şi a Maicii Pământeşti,
Şi pentru toate binecuvântările şi remediile
Păcii înşeptite,
Să lăudăm sfinţii îngeri.
Eforturile noastre de a-i întâlni
Şi comuniunile noastre cu ei
Ne fac plăcuţi în ochii Tatălui Ceresc.
Legea este împlinită de îngerii
Luminoşi şi sfinţi,
Puternici şi magnifici
A căror privire le îndeplineşte dorinţele,
Care sunt nemuritori şi sfinţi
Care sunt şapte şi toţi şapte, toţi într-un Gând,
Care sunt şapte şi toţi şapte, toţi într-o Vorbire,
Care sunt şapte şi toţi şapte, toţi într-o Acţiune.
Gândul lor este acelaşi,
Cuvântul lor este acelaşi,
Acţiunea lor este aceeaşi.
Tatăl lor este Acelaşi,

Şi anume Tatăl Ceresc!
Îngerii care îşi văd sufletele unii altora,
Aduc împărăţia Maicii Pământeşti
Şi împărăţia Tatălui Ceresc Copiilor Luminii
Care lucrează în Grădina Fraternităţii.
Îngerii sunt Făuritorii şi Conducătorii
Modelatorii şi Supraveghetorii,
Păzitorii şi Păstrătorii Pământului îmbelşugat
Şi al tuturor creaţiilor Tatălui Ceresc.
Noi invocăm bunii, puternicii, binefăcătorii
Îngeri ai Tatălui Ceresc şi ai Maicii Pământeşti:
Acela al Luminii!
Acela al Cerului!
Acela al Apelor!
Acela al Pământului!
Acela al Plantelor!
Acela al Copiilor Luminii!
Acela al Sfintei Creaţii Eterne!
Noi lăudăm îngerii
Care, în primul rând, ascultă gândul şi învăţătura Tatălui Ceresc
Ai cărui îngeri au format sămânţa noroadelor.
Noi lăudăm îngerii
Care au atins sprânceana
Părintelui nostru Enoh
Şi au călăuzit Copiii Luminii
Pe şapte plus şapte căi
Care duc la Arborele Vieţii
Care se înalţă pentru veşnicie în mijlocul Mării Eterne.
Noi venerăm toţi îngerii
Buni, eroici şi generoşi,
Ai lumii fizice a Maicii Pământeşti
Şi aceia ai Tărâmurilor Invizibile,
Ale Lumilor Cereşti ale Tatălui Ceresc.

Noi lăudăm binecuvântaţii îngeri nemuritori
Cu înfăţişare splendidă strălucitoare,
Creaturi măreţe şi devotate Tatălui Ceresc,
Ei care sunt nepieritori şi sfinţi.
Noi venerăm strălucitorii, glorioşii,
Generoşii îngeri sfinţi,
Aceia care conduc drept şi care rezolvă toate lucrurile cu dreptate.
Auziţi vocile vesele ale Copiilor Luminii
Care laudă sfinţii îngeri
Când lucrează în Grădina Fraternităţii:
Noi cântăm cu bucurie apelor, pământului şi plantelor,
Acestui Pământ şi acestor Ceruri,
Vântului sfânt, soarelui sfânt şi lumii sfinte,
Eternelor stele, fără de început,
Şi tuturor creaturilor sfinte ale Tatălui Ceresc.
Noi cântăm cu bucurie Legii Sfinte,
Care este Ordinea Cerească,
Zilelor şi nopţilor,
Anilor şi anotimpurilor,
Care sunt stâlpii Ordinei Cereşti.
Noi venerăm Îngerii Zilei,
Şi Îngerii Lunilor,
Precum şi pe aceia ai Anilor şi Anotimpurilor.
Toţi buni şi eroici,
Îngeri nemuritori, binecuvântaţi
Care sprijină şi păstrează Ordinea Cerească.
Noi dorim să ne apropiem îngerii puternici,
Toţi îngerii Ordinei Cereşti,
Deoarece Legea Sfântă
Este cel mai mare bun dintre toate.
Noi dăruim aceste gânduri bine gândite,
Aceste cuvinte bine vorbite
Şi aceste acţiuni bine făcute

Generoşilor îngeri nemuritori
Care îşi exercită conducerea lor dreaptă.
Noi dăruim aceste daruri Îngerilor Zilei
Şi Îngerilor Nopţii Nemuritori şi care ajută mereu,
Care rămân etern cu Mintea Divină.
Fie ca bunii, şi eroicii, şi generoşii
Îngeri ai Tatălui Ceresc
Şi ai Maicii Pământeşti
Să meargă cu sfintele lor picioare
În Grădina Fraternităţii.
Şi fie ca ei să meargă mână în mână cu noi
Cu virtuţile vindecătoare ale binecuvântatelor lor haruri,
Pe toată întinderea pământului,
Pe tot cursul râurilor,
Peste tot unde luminează soarele
Pentru încurajarea avansării omului
Şi pentru ampla sa dezvoltare.
Ei sunt sfinţii îngeri
Care vor restaura Lumea!
Ca niciodată de acum înainte să nu mai existe bătrâneţe şi moarte!
Niciodată să nu mai existe putreziciune, ci viaţă veşnică şi dezvoltare veşnică.
Atunci Viaţa şi Nemurirea vor veni
Şi Lumea va fi refăcută!
Creaţia se va dezvolta veşnic,
Împărăţia Tatălui Ceresc va prospera
Şi răul va fi distrus!

Fraternitatea

Priviţi cât de bine şi de plăcut le este
Copiilor Luminii
Să sălăşluiască împreună în unitate!
Pentru Fraternitate,
Tatăl Ceresc
A dat Legea.
Şi chiar viaţa veşnică.

Legea a fost plantată în Grădina Fraternităţii
Pentru a lumina inimile Copiilor Luminii,
Pentru a netezi drumul în faţa lor
La cele şapte plus şapte căi care duc la Arborele Vieţii
Ce se înalţă în mijlocul Mării Eterne.
Legea a fost plantată în Grădina Fraternităţii
Ca ei să poată recunoaşte
Spiritul adevărului şi minciuna,
Adevărul născut din izvorul Luminii,
Minciuna născută din adâncimile întunericului.
Domeniul tuturor Copiilor Adevărului
Se află în mâinile puternicilor Îngeri ai Luminii,
Astfel încât ei merg pe căile Luminii.
Copiii Luminii sunt servitorii Legii
Şi Tatăl Ceresc nu-i va uita.
El le-a şters păcatele lor ca un nor gros
El a aprins candela Adevărului în inimile lor.
Cântaţi voi, ceruri,
Cântaţi umile fragmente ale pământului,
Izbucniţi în cântece voi, munţilor,
Voi, păduri cu fiecare copac al vostru
Pentru că Tatăl Ceresc a aprins flacăra Sa
În inimile Copiilor Luminii
Şi glorificaţi-L în ei.

Legea Sfântă a Creatorului
Purifică pe aceia care urmează Lumina
De toate gândurile, cuvintele şi faptele rele,
Aşa cum un vânt puternic şi repede
Curăţă câmpia.
Lăsaţi Copilul Luminii să înveţe, aşa cum doreşte,
Cuvântul Sfânt,
De la primul până la ultimul ceas al zilei,
De la primul la ultimul ceas al nopţii.
Mintea lui trebuie să-şi dezvolte inteligenţa,
Iar sufletul lui să crească puternic în Legea Sfântă.
Când mijeşte de ziuă
El va privi cu insistenţă soarele care răsare
Şi va întâmpina cu bucurie pe Maica sa Pământească.
Când mijeşte de ziuă
Îşi va spăla corpul în apă rece
Şi va întâmpina cu bucurie pe Maica sa Pământească.
Când mijeşte de ziuă
El va respira aerul înmiresmat
Şi va întâmpina cu bucurie pe Maica sa Pământească.
În timpul zilei
El va lucra cu fraţii săi
În Grădina Fraternităţii.
La vremea amurgului
El se va aduna cu fraţii săi
Şi împreună vor studia cuvintele sfinte
Ale taţilor lor şi ale taţilor taţilor lor,
Chiar până la cuvintele Părintelui nostru Enoh.
Şi când stelele se vor înălţa pe cer,
El va face comuniuni
Cu sfinţii îngeri ai Tatălui Ceresc.
Şi vocea sa se va înălţa cu bucurie
Către cel Preaînalt, zicând:
Noi Te slăvim Creatorule,
Făcătorul tuturor lucrurilor bune

Mintea Bună
Şi Legea,
Nemurirea
Şi Focul Sfânt ai Vieţii.
Noi vom oferii Legii Înţelepciunea Limbii
Vorbirea Sfântă, Faptele şi Cuvintele drepte.
Binecuvântează-ne Tată Ceresc,
Ca noi să putem aduce abundenţă
Lumii pe care Tu ai creat-o,
Ca noi să putem înlătura foamea şi setea
Din lumea pe care ai creat-o,
Ca noi să putem înlătura bătrâneţea şi moartea
Din lumea pe care ai creat-o.
O, bunule, cel mai binecuvântat Tată Ceresc,
Binecuvântează-ne ca să putem gândi
Potrivit Legii,
Ca să putem vorbi
Potrivit Legii,
Ca să ne putem comporta
Potrivit Legii!
„O, Tată Ceresc,
Care este invocarea cea mai importantă
În măreţie şi binecuvântare?”
Este aceea, O, Copil al Luminii,
Care te face,
De când te scoli şi până mergi la culcare,
Tot timpul cât lucrezi,
Să ai gânduri bune, să spui cuvinte bune şi să faci fapte bune
Şi să respingi gândurile rele, cuvintele rele şi faptele rele.
Primul pas
Pe care sufletul Copilului Luminii l-a făcut
Îi aşază în Paradisul Gândului Bun,
Împărăţia Sfântă a înţelepciunii.

Al doilea pas
Pe care sufletul Copilului Luminii l-a făcut
Îl aşază în Paradisul Cuvântului Bun,
Împărăţia Sfântă a Iubirii.
Al treilea pas
Pe care sufletul Copilului Luminii l-a făcut
Îl aşază în Paradisul Faptei Bune,
Împărăţia Sfântă a Puterii.
Al patrulea pas
Pe care sufletul Copilului Luminii l-a făcut
Îl aşază în Lumina Infinită.
Tatăl Ceresc cunoaşte inimile Copiilor Luminii
Şi moştenirea lor va fi în veci.
Pe ei nu-i vor speria vremurile rele
Şi vor face faţă cu succes zilelor de foamete.
Cu ei este Fântâna Vieţii,
Iar Tatăl Ceresc nu-şi abandonează copiii Săi.
Sufletele lor vor respira tot timpul şi totdeauna,
Iar formele lor vor fi înzestrate cu Viaţa Eternă.
Binecuvântaţi fie Copiii Luminii
Care şi-au împletit destinele cu Legea
Şi merg cu Adevărul pe toate căile lor.
Fie ca Legea să-i binecuvinteze cu toate bunurile
Şi să-i ferească de toate relele,
Şi să le lumineze inimile
Cu vederea în interiorul viului
Şi, graţie acesteia, cu cunoaşterea lucrurilor eterne.

Arborii

Mergi către arborii înalţi
Şi, în faţa unuia dintre ei
Care este cel mai frumos, mai înalt şi mai maiestuos
Spune-i aceste cuvinte:
Te salut
Arbore bun al Vieţii
Făcut de Creator!

În zilele de demult, când Creaţia era tânără,
Pământul era plin de arbori uriaşi
Ale căror ramuri ajungeau deasupra norilor
Şi în care sălăşluiau Vechii noştri Părinţi
Care au umblat cu îngerii
Şi au trăit în Legea Sfântă.
În umbra ramurilor lor toţi oamenii trăiau în pace
Înţelepciunea şi cunoaşterea erau cu ei
Precum şi revelaţia Luminii Infinite.
Prin pădurile lor curgea Râul Etern,
Iar în centru se înălţa Arborele Vieţii,
Iar Acesta nu le era ascuns.
Ei mâncau la masa Maicii Pământeşti
Şi dormeau în braţele Tatălui Ceresc,
Şi au făcut un legământ etern cu Legea Sfântă.
Atunci, arborii erau fraţii oamenilor
Şi viaţa lor era îndelungată
Tot atât cât cea a Râului Etern
Care curgea fără încetare
Din Izvorul Necunoscut.
Acum deşertul acoperă pământul cu nisip arzător,
Arborii uriaşi sunt praf şi cenuşă,
Iar râul larg – o grămadă de mâl.
Deoarece legământul sacru cu Creatorul

A fost încălcat de Fiii Oamenilor,
Ei au fost izgoniţi din casele lor din arbori.
Acum drumul ducând la Arborele Vieţii
Este ascuns ochilor oamenilor
Şi tristeţea umple cerul
Unde cândva se înălţau ramurile semeţe.
Acum în deşertul arzător
Vin Copiii Luminii
Să lucreze în Grădina Fraternităţii.
Sămânţa pe care ei o plantează în pământul sterp
Va deveni o pădure puternică,
Iar arborii se vor înmulţi
Şi-şi vor întinde ramurile lor verzi
Până ce pământul va fi acoperit din nou.
Întreg pământul va fi o grădină
Şi copacii înalţi vor acoperi pământul.
În acea zi Copiii Luminii vor cânta un nou cântec:
Fratele meu, Arbore,
Lasă-mă să nu mă ascund de tine,
Ci să împărtăşim împreună respiraţia vieţii,
Pe care ne-a dat-o Maica Pământească!
Mai frumos decât cea mai fină bijuterie
A artei covoarelor
Este covorul de frunze verzi sub piciorul meu gol.
Mai maiestuos decât baldachinul de mătase
Al unui negustor bogat
Este coloritul ramurilor deasupra capului meu
Prin care ajunge la mine lumina strălucitoare a stelelor.
Vântul, printre frunzele chiparoşilor,
Produce un sunet asemănător unui cor de îngeri.
Prin stejarul masiv şi cedrul regal
Maica Pământească a trimis un mesaj de Viaţă Eternă Tatălui Ceresc.
Rugăciunea mea porneşte de pe arborii înalţi:

Ramurile lor care se îndreaptă către cer
Vor duce vocea mea la Tatăl Ceresc.
Pentru fiecare copil, tu vei planta un arbore
Pentru ca pântecul Maicii tale Pământeşti
Să-şi aducă viaţă puternică,
După cum pântecul femeii aduce viaţă.
Acela care distruge un arbore
Şi-a tăiat propriile sale mădulare.
Aşa vor cânta Copiii Luminii
Când pământul va deveni din nou o grădină:
Arbore sfânt, dar divin al Legii,
Maiestatea ta reuneşte pe toţi aceia
Care şi-au pierdut adevărata lor casă,
Care este Grădina Fraternităţii!
Toţi oamenii vor deveni din nou fraţi
Sub ramurile tale întinse.
După cum Tatăl Ceresc îi iubeşte pe toţi copiii Săi,
Tot aşa noi iubim şi îngrijim toţi copacii
Care cresc pe pământul nostru.
Să-i păstrăm şi să-i îngrijim,
Ca ei să poată creşte înalţi şi puternici
Şi să umple din nou pământul cu frumuseţea lor,
Pentru că arborii sunt fraţii noştri,
Şi ca fraţi ne vom păzi şi iubi unii pe alţii.

Stelele

Stele îndepărtate,
Albe, sclipitoare!
Stele îndepărtate, pătrunzătoare,
Aducătoare de sănătate!
Razele lor strălucitoare,
Strălucirea şi gloria lor
Sunt toate, prin Legea Ta Sfântă,
Vorbitorii slavei Tale
O, Tată Ceresc!

Pe faţa Cerului
Tatăl Ceresc şi-a arătat puterea:
Şi iată! El a răspândit un Râu de Stele în urma Sa!
Noi invocăm strălucitoarele şi glorioasele Stele
Care înlătură toate temerile fiinţelor
Şi aduc sănătate şi viaţa întregii Creaţii.
Noi invocăm strălucitoarele şi glorioasele Stele
Cărora Tatăl Ceresc le-a dat
O mie de simţuri,
Glorioasele Stele care poartă în ele
Sămânţa Vieţii şi a Apei.
Strălucitoarelor şi glorioaselor Stele
Noi le facem o Invocare:
Cu înţelepciune, putere şi iubire,
Cu vorbe, fapte şi cuvinte potrivite,
Ne sacrificăm strălucitoarelor şi glorioaselor Stele
Care zboară către Marea Cerească
Asemenea săgeţii Aruncate spre Spaţiul Ceresc.
Invocăm strălucitoarele şi glorioasele Stele
Care îşi arată frumuseţea
Şi răspândesc alinare şi bucurie
Când se împărtăşesc între ele.

Lucrurile Sfinte,
Stelele, Sorii, şi coloratele Aurore
Care aduc Lumina Zilelor,
Toate sunt, prin Ordinea Cerească,
Grăitorii slavei Tale,
O, Tu, mare ctitor, Lege Sfântă!
Invocăm Domnul Stelelor,
Înger al Luminii,
Veşnic-treazul!
Care este în posesia
Frumoasei, necuprinsei Legi,
Cu măreţie şi putere
Şi a cărui faţă priveşte
Cele şapte plus şapte împărăţii ale Pământului.
El este iute printre cei iuţi,
Generos printre cei generoşi,
Puternic printre puternici,
Dăruitor al Roadelor Pământului,
Dăruitor al Suveranităţii,
Dăruitor al Bucuriei şi Fericirii.
Noi invocăm Domnul Stelelor,
Îngerul Luminii,
Care este grăitor al adevărului,
Cel cu o mie de urechi şi zece mii de ochi,
Cel cu o cunoaştere deplină, puternic, veşnic-treaz.
Ordinea Cerească străbate toate lucrurile pure,
Care sunt Stelele,
În a căror lumină sunt îmbrăcaţi
Îngerii glorioşi.
Mare este Tatăl nostru
Ceresc şi mare este puterea Sa!
Înţelegerea Sa este infinită.
El spune numărul stelelor,
El le cheamă după nume.
Priviţi la înălţimea stelelor!

Cât de sus sunt ele!
Şi totuşi, Tatăl Ceresc le ţine în palmele Sale
Aşa cum cernem noi nisipul într-ale noastre.
Cel care nu cunoaşte Legea Sfântă
Este ca o stea rătăcitoare
În întunecimea unui cer necunoscut.
Ştii că există doar o cale
De a vedea bolta înstelată?
Închipuieşte-ţi stelele ca nişte găuri în cer
Prin care gloria cerească este revelată
În fragmente de lumină înflăcărată!
În noaptea purpurie,
Străbătută de Stelele eterne,
Sufletele Copiilor Luminii
Se vor înaripa şi se vor alătura îngerilor Tatălui Ceresc.
Apoi, Marea Eternă
Va reflecta gloria strălucitoare a cerurilor
Şi ramurile Arborelui Vieţii vor atinge stelele.
Atunci împărăţia Cerurilor
Va umple pământul cu glorie
Şi stelele strălucitoare ale Celui Preaînalt
Vor înveseli inimile Copiilor Luminii
Şi vor încălzi şi alina fiii cercetători ai oamenilor.

Luna

Lunii luminoase
Care păstrează în ea
Sămânţa multor specii
Să-i facem invocarea
Cu respect şi rugăciune.

Când Lumina Lunii creşte devenind mai prietenoasă,
Plantele colorate în auriu cresc pe pământ.
În timpul primăverii,
Noi o lăudăm de la Luna Nouă
Până la Luna Plină.
Secera Lunii Noi este plină de Pacea Sfântă:
Noi lăudăm Îngerul Păcii.
Luna strălucitoare şi luminoasă
Păstrează în ea sămânţa:
Strălucitoare, glorioasă,
Dătătoare de apă,
Dătătoare de căldură,
Dătătoare de înţelepciune,
Dătătoare de de meditaţie,
Dătătoare de prospeţime,
Vindecătoarea, Luna Păcii!
Cu lumina tăcută şi dătătoare de pace
Luna luminează
Păşunile, locuinţele,
Apele, pământurile şi plantele
Grădinii noastre pământeşti.
Luna şi Soarele,
Vântul sfânt şi Stelele fără început,
Autodeterminate şi automişcătoare,
Toate stabilesc Ordinea Sfântă
A zilelor şi nopţilor,

A lunilor şi anilor.
Faţa lunii nu-şi schimbă aspectul;
Rămâne totdeauna aceeaşi
După cum Legea Sfântă nu arată o faţă diferită
Fiecărui Copil al Luminii,
Ci rămâne neschimbată în Esenţa sa.
Noi invocăm Luna Nouă şi Luna în creştere,
Precum şi Luna Plină care înlătură noaptea.
Şi sărbătorile anului şi anotimpurile Tatălui Ceresc,
Pentru că El a fost Acela care a dat Lunii
Creşterea şi descreşterea ei
Putând cunoaşte prin ea
Mişcările zilei şi ale nopţii.
Tu, lună de argint luminoasă,
Noi suntem recunoscători că putem privi la tine
Şi că vedem în reflectarea ta
Faţa binecuvântată a Maicii noastre Pământeşti!
În lumea fiilor omului,
Fraţii Luminii sunt flăcări de strălucire,
Iar stelele pălesc în prezenţa
Lunii luminoase şi strălucitoare.
Luna călătoreşte strălucitoare de-a lungul cerului,
Şi veselă în Legea Sfântă umple inimile noastre.
Pace! Pace! Pace!
Sfânt Înger al Păcii,
Luminează luna argintie cu sfinţenia ta,
Căreia toată lumea îi priveşte frumuseţea
Şi îi simte Pacea ta eternă.
Cerul gol este albastru noaptea
Şi noi vedem prima rază a Lunii Noi
Castă şi frumoasă!
Atunci Fraţii se felicită unul pe altul
Cu iubire şi recunoştinţă
Spunând: „Pace ţie!’ „Pace ţie!”

Psalmi de laudă şi recunoştinţă

Îţi sunt recunoscător, Tată Ceresc,
Pentru că m-ai ridicat la înălţimea Eternităţii
Şi merg în mijlocul minunăţiilor simple.
Tu m-ai călăuzit
Să ajung la compania Ta eternă
Din adâncimile pământului.
Tu ai purificat corpul meu
Pentru a mă alătura armatei îngerilor pământului
Iar sufletul meu să ajungă
În însoţirea îngerilor cereşti.
Tu ai dat omului eternitatea
Pentru a lăuda în zori şi la amurg
Lucrările şi minunăţiile Tale
În cântece vesele.

O, voi toate lucrările Ordinii Cereşti,
Binecuvântaţi Legea!
Lăudaţi şi slăviţi Legea mai mult ca orice, pentru totdeauna.
O, voi ceruri, binecuvântaţi Legea!
Lăudaţi şi slăviţi Legea mai mult ca orice, pentru totdeauna.
O, voi îngeri ai Tatălui Ceresc,
Şi voi îngeri ai Maicii Pământeşti,
Binecuvântaţi Legea!
Lăudaţi şi slăviţi Legea mai mult ca orice, pentru totdeauna.
O, voi ape, care sunteţi deasupra cerurilor
Binecuvântaţi Legea!
O, voi puteri ale sfinţilor îngeri binecuvântaţi Legea!
O, voi soare şi lună, binecuvântaţi Legea!
O, voi stele ale cerului, binecuvântaţi Legea!
O, voi picăturilor de ploaie şi rouă, binecuvântaţi

Legea!
O, voi vânturilor, binecuvântaţi Legea!
O, voi focurilor şi căldurilor, binecuvântaţi Legea!
O, voi iarnă şi vară, binecuvântaţi Legea!
O, voi lumină şi întuneric, binecuvântaţi Legea!
O, voi ceaţă şi furtuni de zăpadă, binecuvântaţi Legea!
O, voi nopţi şi zile, binecuvântaţi Legea!
O, voi fulgere şi nori, binecuvântaţi Legea!
O, voi munţi şi coline, binecuvântaţi Legea!
O, voi lucrurilor care creşteţi pe pământ, binecuvântaţi Legea!
O, voi fântâni, binecuvântaţi Legea!
O, voi mari şi râuri, binecuvântaţi Legea!
O, voi balene şi tot ce se mişcă în ape,
Binecuvântaţi Legea!
O, voi păsări ale aerului, binecuvântaţi Legea!
O, voi animale sălbatice şi vite, binecuvântaţi Legea!
O, voi copii ai oamenilor, binecuvântaţi Legea!
O, voi spirite şi suflete ale Copiilor Luminii,
Binecuvântaţi Legea!
O, voi lucrători sfinţi şi umili
Din Grădina Fraternităţii, binecuvântaţi Legea!
Fie ca întreg Pământul să binecuvânteze Legea!
Aduceţi mulţumiri Tatălui Ceresc
Şi binecuvântaţi Legea Sa!
O, voi, toţi aceia care slăviţi Legea,
Lăudaţi pe Tatăl Ceresc
Şi Maica Pământească,
Şi toţi sfinţii îngeri
Şi aduceţi-le mulţumiri
Pentru ca Legea să fie pentru totdeauna!
Noi slăvim Legea zi şi noapte.
Slavă Tatălui Ceresc!
Slavă Maicii Pământeşti!
Slavă îngerilor sfinţi!

Slavă Copiilor Luminii!
Slavă sfântului nostru Părinte Enoh!
Slavă întregii Creaţii Sfinte
Care a fost, este şi va fi în veci!
Noi lăudăm stelele luminoase şi glorioase,
Noi lăudăm cerul suveran,
Noi lăudam timpul infinit,
Noi lăudăm Legea bună,
A închinătorilor Creatorului,
A Copiilor Luminii
Care lucrează în Grădina Fraternităţii.
Noi lăudăm calea Legii Sfinte.
Noi lăudăm toţi îngerii sfinţi
Ai lumii nevăzute.
Noi lăudăm toţi îngerii sfinţi
Ai lumii materiale.
Aduceţi mulţumiri Tatălui Ceresc pentru că El este bun,
Aduceţi mulţumiri Dumnezeului îngerilor,
Aduceţi mulţumiri Domnului Luminii
Pentru mila sa veşnică.
Celui care singur a făcut marile minuni,
Celui care prin înţelepciunea Sa a făcut cerurile,
Celui care a ridicat pământurile deasupra apelor,
Celui care a făcut marile lumini ale cerurilor,
Celui care a făcut soarele pentru a stăpâni ziua,
Şi luna, şi stelele pentru a stăpâni noaptea,
Aduceţi laudă nesfârşită şi recunoştinţă fără margini,
Ca mila Sa să dureze veşnic.
Şi venerăm vechea şi sfânta religie
Care a fost statornicită la Creaţie,
Care a fost pe pământ în timpul Arborilor uriaşi,
Religia sfântă a Creatorului
Splendidă şi glorioasă
Revelată de Părintele nostru Enoh.

Noi venerăm Creatorul,
Şi Focul Vieţii,
Şi Apele bune care sunt sfinte,
Şi Soarele splendid, şi Luna,
Şi stelele strălucitoare, glorioase.
Şi mai mult ca orice, noi slăvim Legea Sfântă,
Pe care Creatorul, Tatăl nostru Ceresc,
Ne-a dat-o nouă.
Ea este Legea care face sfânt sălaşul nostru,
Care este întinsul Pământ verde.
Slăviţi Legea!
Legea vindecă inimile zdrobite
Şi le alină rănile.
Mare este Legea şi de mare putere.
Înţelepciunea Legii este infinită.
Ea îl înalţă pe cel blajin
Şi-l ţine legat de pământ pe cel păcătos.
Cântaţi Legii cu recunoştinţă,
Cântaţi laude cu harpa Legii
Care acoperă cerul cu nori,
Care aduce ploaie pământului,
Care face să crească iarba pe munţi.
Noi lăudăm cu voce tare
Gândul bine gândit,
Şi Cuvântul bine rostit,
Precum şi Fapta bună.
Vom veni la voi, O, nemuritori generoşi,
Vom veni la voi preamărindu-vă şi invocându-vă,
Îngeri ai Tatălui Ceresc şi ai Maicii Pământeşti!
Noi venerăm Domnul Sfânt al Ordinii Cereşti
Creatorul tuturor făpturilor bune ale pământului.
Noi venerăm cele rostite de Părintele nostru Enoh
Şi vechea, pura sa religie,
Credinţa sa şi cunoaşterea sa, mai veche decât începutul timpului.

Vom cânta Legii atât cât vom trăi,
Vom aduce laude Tatălui Ceresc
Atât cât vom trăi,
În Grădina Fraternităţii.
Comuniunile noastre cu îngerii vor fi plăcute;
Vom fi fericiţi în Lege.
Binecuvântează Legea, O, sufletul meu!
Lăudaţi Legea Sfântă!
Copii ai Luminii, iubiţi Legea,
Deoarece Legea aude vocile voastre
Şi rugăciunile voastre!
Legea are, aplecată către noi, o ureche care aude orice.
De aceea noi vom chema Legea atât cât vom trăi.
Legea a eliberat sufletele noastre de moarte,
Ochii noştri de lacrimi şi picioarele noastre de primejdii.
Noi vom merge în faţa Legii în ţara vieţii
Pe cărările Grădinii infinite a Fraternităţii.
Zilele fiilor oamenilor sunt ca iarba.
Ei înfloresc ca florile câmpului
Pentru că vântul trece peste ei şi ei sunt duşi.
Dar mila Legii este nemărginită
Şi aduce nemurirea celor care o urmează.
Binecuvântaţi pe Tatăl Ceresc şi pe toţi îngerii Săi
Voi, preoţi ai Săi, care Îi faceţi plăcerea!
Binecuvântaţi pe Domnul şi toate lucrările Sale
În toate locurile împărăţiei Sale!
Binecuvântează pe Domnul, O, suflete al meu!
O, Tată Ceresc, Tu eşti foarte mare!
Tu eşti învăluit în onoare şi măreţie
Care Te acoperă cu lumină ca o hlamidă,
Care se întinde de-a lungul cerului ca o cortină,
Care lasă nimbul de raze a camerelor Sale în ape,
Care face din nori caleaşca sa,

Care merge pe aripile vântului,
Care face spiritele îngerilor Săi,
Copiii Săi ai Luminii, un foc orbitor
Să aprindă Adevărul în inimile fiilor oamenilor,
Care a pus temeliile Pământului,
Binecuvântează pe Tatăl Ceresc, O, suflete al meu!

Bocete

Din străfunduri am ţipat către Tine, O Doamne.
Doamne, ascultă-mi vocea!

Ascultă rugăciunea mea, O, Doamne
Şi lasă strigătul meu s-ajungă la Tine.
Nu-Ţi ascunde faţa de la mine
În ziua în care am necazuri.
Apleacă-Ţi urechea către mine.
În ziua când Te chem, răspunde-mi repede.
Pentru că zilele mele se duc ca fumul
Şi oasele mele sunt arse ca un rug,
Inima mea este lovită şi veştejită ca iarba
Aşa că am uitat să-mi mănânc pâinea.
Din cauza geamătului vocii mele
Oasele îmi despică pielea.
Sunt ca un pelican în sălbăticie,
Sunt ca o bufniţă în deşert.
Mă trezesc şi sunt ca o vrabie,
Singură pe acoperiş.
Zilele mele sunt ca o umbra în scădere
Şi mă veştejesc ca iarba.
O, Dumnezeul meu, nu mă lua în mijlocul zilelor mele.
Cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale.
Ele vor pieri, dar
Tu vei rămâne.
Primul pas făcut
De sufletul omului păcătos
Este să rămână în iadul gândului rău.
Al doilea pas făcut
De sufletul omului păcătos
Este să rămână în iadul cuvântului rău.
Al treilea pas făcut

De sufletul omului păcătos
Este să rămână în iadul faptei rele.
Al patrulea pas făcut
De sufletul omului păcătos
Este să rămână în întunericul fără sfârşit.
Eu ştiu că Tu poţi să faci orice lucru
Şi că nici o hotărâre a Ta nu poate fi împiedicată.
Acum ochiul meu Te caută pe Tine,
Deoarece eu mă urăsc pe mine însumi
Şi mă târăsc în praf şi cenuşă.
Deoarece fiii păcătoşi ai oamenilor
Au păcătuit împotriva lor înşişi
Şi iadul lor de gânduri rele, cuvinte rele şi fapte rele
Este un iad al propriei lor creaţii.
Dar durerea mea şi lacrimile mele amare
Sunt pentru strămoşii noştri
Care au păcătuit faţă de Creator
Şi au fost izgoniţi
Din împărăţia Sfântă a Arborilor uriaşi.
De aceea eu plâng şi-mi ascund faţa în tristeţe
După frumuseţea Grădinii Pierdute
Şi dulceaţa cântecului Păsării
Care cânta în ramurile Arborelui Vieţii.
Ai milă de mine, O, Dumnezeule,
Şi curăţă-mă de păcatul meu.
Bucuria inimilor noastre a încetat,
Dansul nostru s-a transformat în doliu,
Coroana a căzut de pe capul nostru.
Vai şi amar nouă care am păcătuit!
De aceea inima noastră este ofilită
Şi vederea noastră este slabă.
Tu, Tată Ceresc, îţi păstrezi pe vecie
Tronul Tău din generaţie în generaţie.
Pentru ce ne-ai uitat
Şi ne-ai părăsit atât de multă vreme?

Întoarce-te la noi, O, Doamne,
Reînnoieşte-ne zilele, ca altădată.
Unde nu există dreptate sau compasiune,
Totul va deveni deşert, cu animale sălbatice,
Iar casele oamenilor vor fi pline de creaturi jalnice.
Şi acolo vor sălăşlui bufniţele,
Şi vor dansa satirii,
Iar sălbăticiunile vor urla în casele lor dezolante.
Spală-mă O, Doamne, şi voi fi mai alb ca zăpada!
Fă-mă să aud numai bucurie şi veselie!
Întoarce-Ţi faţa de la păcatele mele,
Şi şterge-mi toate nedreptăţile mele!
Creează în mine o inimă curată, O, Doamne
Şi reînnoieşte un spirit drept în mine!
Nu mă lipsi de prezenţa Ta
Şi nu-ţi lua Spiritul Tău Sfânt de la mine!
Refă în mine bucuria Grădinii Tale Infinite
Şi susţine-mă cu îngerii Tăi sfinţi!
Lasă-mă să alung tot răul
Şi toată murdăria
Din foc, apă,
Pământ, arbori,
De la bărbatul credincios şi femeia credincioasă,
Din stele, lună, soare,
Din Lumina infinită,
Din toate lucrurile bune,
Create de Tine, Tată Ceresc,
Al căror tipar este Legea Sfântă.
Pe zidurile Babilonului
Ne aşezăm şi plângem,
Când ne amintim de Sion.
Ne atârnăm harpele noastre în sălcii.
Cum am mai putea cânta cântecul Domnului
Într-o ţară păcătoasă?
Dacă te voi uita, o Ierusalime,

Mâna mea dreaptă să-şi piardă îndemânarea.
Dacă nu-mi voi aminti de tine,
Să mi se despice limba de la rădăcină
Pentru că Babilonul înseamnă sclavia în lume,
Iar Sionul este libertatea în Fraternitate.
O, Doamne, către Tine voi striga
Pentru că focul a devastat păşunile Sălbăticiunilor,
Iar flăcările au ars toţi arborii ţinutului.
Vitele ţinutului au strigat şi ele după Tine
Pentru că apele râurilor au secat,
Şi focul a devastat Păşunile sălbăticiunilor.
Toţi locuitorii ţării tremură
Pentru că ziua venirii Domnului
Este atât de aproape:
O zi de întuneric şi tristeţe,
O zi înnourată şi de un întuneric dens,
O zi când pământul se va cutremura
Şi cerurile vor tremura.
Soarele şi Luna vor fi întunecate,
Iar stelele îşi vor întrerupe strălucirea.
Din adâncuri strigăm către Tine,
O, Doamne! Doamne, ascultă-ne glasurile!

Profeţii

Ascultă-mă poporul meu
Şi apleacă-ţi urechea către mine!
Ridică-ţi ochii către ceruri
Şi priveşte în jos la pământ:
Pentru că cerurile vor dispărea ca fumul,
Iar pământul va arăta ca o haină veche,
Iar cei care îl locuiesc
Vor pieri în acelaşi mod.
Dar împărăţia mea va fi veşnică
Şi Legea Mea nu va fi desfiinţată.

Şi în acea zi iadul îşi va lărgi dimensiunile,
Şi-şi va deschide gura fără măsură,
Şi gloria, mândria şi parada răului
Va coborî în ea.
Omul obişnuit va fi doborât,
Iar omul puternic umilit.
Aşa cum focul va devora miriştile
Iar flăcările vor consuma paiele,
Rădăcinile lor vor fi consumate de putrezire,
Iar florile lor vor fi împrăştiate ca praful.
Aceasta deoarece ei au respins
Legea Sfântă a Ordinii Cereşti
Şi au dispreţuit cuvântul Copiilor Luminii.
Şi în acea zi, cine va privi peste pământ
Va vedea numai întuneric şi tristeţe,
Iar lumina în ceruri va fi stinsă.
Conducătorii popoarelor le vor duce în păcat
Şi acestea vor fi distruse.
Lumea va deveni ipocrită şi făcătoare de rele
Şi gura fiecăruia va spune nebunii.
Răutatea va arde ca focul
Şi va devora ghimpi şi spini.

Ea se va aprinde în hăţişurile pădurii
Şi se va înălţa ca fumul.
Prin pedeapsa Legii,
Pământul va fi în întuneric
Şi omul va lucra asupra sa.
Şi oamenii vor deveni lemne pentru foc:
Nimeni nu-şi va cruţa fratele.
Vai celor care n-au respectat Legea Sfântă!
Vai celor îngâmfaţi!
Vai celor ce poftesc lucruri lumeşti
Şi sunt corupţi prin voia lor de fapte rele,
Care au vederi greşite şi păcătuiesc în judecată
Pentru că ei sunt oameni răzvrătiţi, oameni mincinoşi,
Oameni care nu vor auzi Legea Domnului,
Care spun clarvăzătorilor să nu arate ce văd
Şi Profeţilor să nu spună adevărul,
Ci să spună fapte îndulcite, profeţii mincinoase!
Vai celor care dau hotărâri nedrepte
Şi scriu nenorocirile pe care le-au impus!
Vai celor care unesc casă de casă
Şi leagă câmp de câmp,
Până ce în dorinţa de a se izola
Nu-şi mai găsesc loc pe pământ!
Vai celor ce se trezesc în zori,
Nu pentru a face comuniuni cu îngerii,
Ci pentru a bea băuturi tari şi a continua până noaptea
Până îi aprind aburii vinului!
Vai celor care numesc răul bine şi binele rău,
Care iau întunericul drept lumina, şi lumina întuneric!
Vai acelora
Care, lăsând de-o parte judecata,
Iau dreptul celui sărac,
Care jefuiesc văduvele şi înrobesc orfanii!
De aceea, în vremurile ce vor veni,

Mâna Domnului va curăţa uscăturile
Prin judecata Legii,
Iar cei înalţi vor fi micşoraţi
Şi cei trufaşi – umiliţi.
Ţipaţi voi de durere, pentru că ziua Legii este aproape.
Ea va veni ca o distrugere de la Atotputernic.
De aceea, toate mâinile vor fi slabe
Şi inimile oamenilor vor fi înmuiate,
Şi ei vor fi îngroziţi.
Privirea lor va vedea numai dureri şi tristeţe;
Ei vor trăi în chinuri ca femeile care nasc;
Ei vor fi uimiţi unul faţă de altul;
Feţele lor vor fi ca flăcările.
Priviţi, ziua Domnului soseşte
Crudă, cu furie şi urgie,
Pentru a lăsa pământul pustiu
Şi El va distruge şi goni păcătoşii din el.
Şi aceasta se va întâmpla într-o zi când
Domnul va pedepsi gazda celor înalţi,
Şi regii de pe pământ.
Ei vor fi adunaţi împreuna
Şi închişi ca prizonieri în puţuri,
Şi vor fi aruncaţi în puşcării,
Şi Domnul va apare din sălaşul Său,
Şi va coborî,
Şi va porunci de pe înălţimile cele mai mari ale Pământului
Şi munţii se vor topi sub El,
Şi văile vor fi ca ceara în faţa focului,
Şi apele vor cădea în prăpastie.
Atunci luna şi soarele se vor întuneca,
Iar stelele cerului şi constelaţiile lor
Nu vor mai lumina.
Soarele se va întuneca de atunci înainte,

Iar luna nu-şi va mai lăsa lumina să strălucească.
Domnul va cutremura cerurile,
Iar pământul se va îndepărta de la locul său,
În ziua urgiei Legii,
În ziua groaznicei mânii a Domnului.
Oraşele strălucitoare vor rămâne pustii,
Şi vor fi invadate de fiarele sălbatice ale deşerturilor.
Fânul se va ofili, iarba va dispare,
Şi pe întreg Pământul nu va mai exista nici un pic de verdeaţă.
În acea zi, oraşele puternice
Vor fi scuturate ca o creangă,
Iar o furtună de grindină
Va mătura orice adăpost
Şi ape groaznice
Vor inunda locurile ascunse ale răilor.
Apele râurilor şi fluviilor
Vor fi deasupra fiecărui munte,
Deasupra fiecărei coline,
În ziua marelui masacru
Când turnurile se vor prăbuşi.
În acea zi, lumina lunii
Va fi la fel ca lumina soarelui,
Iar lumina soarelui va fi de şapte ori mai puternică.
Iată, numele Legii va veni de departe
Arzând cu mânie fierbinte
Şi povara este grea:
Buzele Domnului sunt pline de indignare,
Iar limba Sa un foc distrugător.
El îşi va arăta puterea braţului Său
Cu flacăra distrugătoare a focului,
Răvăşind totul cu furtuni şi ploi de pietre.
Pământul va fi complet pustiit şi distrus.
Pentru că Fiii Oamenilor şi-au întors faţa de la Lege.
Oraşele rătăcirii vor fi dărâmate:

Fiecare casă se va închide
Şi nici un om nu va putea intra în ea.
Pe străzi se vor auzi ţipete şi vaiete.
Va dispărea orice bucurie, orice veselie pe Pământ.
Cel care va fugi de zgomotul fricii
Va cădea în abis,
Iar cel ce va reuşi să iasă din abis
Va cădea în capcană
Pentru că ferestrele spre înalt vor fi deschise,
Iar temeliile Pământului se vor cutremura.
Pământul se va prăbuşi în întregime,
Se va topi
Şi se va mişca cu o viteză foarte mare.
Atunci Luna se va răsturna,
Soarele se va ascunde
Şi pământul se va deplasa într-o mişcare de dute-vino ca un om beat,
Se va prăbuşi şi nu se va mai ridica.
Toţi cei din ceruri vor pieri,
Iar cerurile se vor înfăşură asemeni unui rulou
Şi toţi se vor prăbuşi
Ca o frunză de viţă de vie,
Şi ca o smochină din smochin.
Apele se vor revărsa din mări,
Iar râurile vor fi părăsite şi uscate.
Fluviile se vor transforma în mlaştini,
Iar praful – în pucioasă
Şi întreg pământul va deveni o mlaştină în flăcări.
Fumul nu se va opri zi şi noapte
Şi nici un om nu va putea trece prin el.
Cormoranii şi buhaii de baltă
Vor stăpâni Pământul.
Bufniţele şi corbii îl vor popula de asemenea.
Peste el se va întinde
Dezordinea şi pietrele pustiului.

Ei vor chema nobilii din împărăţie,
Dar nimeni nu va fi acolo
Şi toţi prinţii nu vor fi nimic.
Palatele ei vor fi cuprinse de mărăcini.
Muri şi urzici vor creşte în fortăreţele lor
Şi vor deveni o locuinţă pentru dragoni
Şi o curte pentru bufniţe.
Ambasadorii păcii vor plânge amarnic
Şi străzile largi vor fi pustii.
Nu va mai exista gloria pădurilor
Şi a câmpurilor rodnice.
Da, copacii vor fi atât de puţini
Încât un copil îi va putea număra.
Iată, va veni ziua când toate acestea
Se vor petrece pe pământ
Şi tot ce v-au lăsat părinţii în cămară
Se va transforma în fum,
Pentru că voi n-aţi ascultat pe Tatăl vostru Ceresc
Şi Maica voastră Pământească
Şi aţi distrus Legea Sfântă.
Oh, Tu vei despica cerurile
Şi vei coborî
Şi munţii se vor topi puternic în prezenţa Ta.
Când mâna Ta va arăta puterea Legii Tale,
Tu vei cobori furios.
Munţii se vor topi în prezenţa Ta
Şi focuri insuportabile vor arde.
Iată, Tu eşti mânios pentru că noi am păcătuit.
Noi suntem asemănători mării tulburate, când nu este liniştită
Ale cărei ape adună noroi şi murdărie.
Noi credem în vanitate şi am spus minciuni;
Picioarele noastre aleargă spre rău;
Pustiirea şi distrugerea sunt în drumul nostru.
Noi orbecăim asemenea orbului,

Ne împiedicăm în miezul zilei ca în toiul nopţii.
Noi ne aflăm în locuri dezolante ca nişte oameni morţi.
Dar acum, O, Tată Ceresc,
Tu eşti Tatăl nostru.
Noi suntem argila, Tu eşti Olarul,
Şi noi toţi suntem poporul Tău.
Oraşele Tale sfinte sunt un pustiu,
Pădurile Tale sunt distruse,
Întregul Tău Pământ este devastat.
Sfânta şi frumoasa noastră casă
Unde părinţii noştri Te lăudau pe Tine
Este arsă de foc.
Chiar vechea cunoaştere a Părintelui Enoh
Este călcată în picioare în praf şi cenuşă.
Şi eu privesc Pământul şi, iată,
El este fără formă şi gol.
La fel, şi cerurile sunt fără lumină.
Eu privesc munţii şi, iată, ei tremură
Şi toate colinele se mişcă uşor.
Eu privesc şi, iată, nu zăresc nici un om.
Şi toate păsările cerului au plecat.
Eu privesc şi, iată, grădinile sunt o pustietate
Şi toate oraşele sunt prăbuşite
La prezenţa Domnului, prin mânia Sa grozavă.
Pentru că Domnul a spus:
„Întreg Pământul va fi pustiit,
Dar acesta nu va fi sfârşitul tuturor lucrurilor.”
Iată, braţul Legii nu s-a scurtat,
Nimeni nu se poate salva,
Nimic nu îi este prea greu urechii Legii
Să audă.
Din afara deşertului Eu aduc o sământă
Şi aceasta va fi plantată
În Grădina Fraternităţii,

Şi ea va încolţi,
Şi Copiii Luminii vor acoperi pământul pustiu
Cu iarbă înaltă şi pomi purtători de fructe.
Şi ei vor reconstrui, din ruine, locurile pustii:
Ei vor reclădi oraşele pustii,
Tristeţea multor generaţii.
Ei se vor numi cei care îndreaptă încălcările Legii
Şi restauratori ai căilor de urmat.
Ei vor fi încununarea gloriei Domnului
Şi o diademă regală în mâna Legii.
Sălbăticia şi locurile pustii
Vor fi vesele pentru ei
Şi deşertul se va bucura înfloritor ca un trandafir.
Va înflori abundent,
Şi se vor veseli cu bucurie şi cântece.
Ochii orbilor vor vedea,
Urechile surzilor vor auzi,
Şchiopii vor putea alerga precum cerbii,
Iar muţii vor putea să cânte.
În sălbăticie, apa va izvorî
Şi apele vor curge în deşert.
Se vor forma rezerve de apă subterană,
Izvoarele vor potoli setea pământului însetat.
Şi o stradă largă va fi trasată
Care se va numi Calea Legii.
Cei necuraţi nu vor putea să o folosească.
Ea va fi rezervată Copiilor Luminii
Ca ei să treacă Râul Etern spre locul ascuns
Unde se înalţă Arborele Vieţii,
Iar copiii oamenilor vor reveni pe Pământ,
Şi vor intra în Grădina Infinită
Cântând, şi cu o infinită bucurie deasupra capetelor
Ei vor cunoaşte bucuria şi fericirea,
Departe de regrete şi tristeţe.
Şi în ultimele zile se va întâmpla,

Ca muntele unde se înalţă sălaşul lui Dumnezeu
Să domine toţi ceilalţi munţi
Şi să se înalţe peste dealuri,
Şi Fiii Oamenilor se vor scurge spre el.
Şi mulţi vor merge şi vor spune:
„Veniţi, să mergem spre muntele Domnului,
La templul Sfintei Legi
Şi sfinţii îngeri ne vor învăţa
Căile Tatălui Ceresc
Şi ale Maicii Pământeşti.
Şi noi vom merge pe cărările celor drepţi,
Căci din Grădina Fraternităţii
Apar Legea
Şi Cuvântul Domnului spre Copiii Luminii.
Şi Domnul va judeca noroadele,
Şi va dojeni un mare număr de oameni,
Şi ei îşi vor transforma săbiile în pluguri,
Şi lănciile în prăjini de adunat fructe.
Nici un norod nu va mai ridica sabia împotriva celuilalt,
Nimeni nu va mai învăţa arta războiului.
Ascultaţi vocea Fraţilor
Care strigă în deşert:
Pregătiţi calea Legii!
Neteziţi în deşert cale largă Dumnezeului nostru!”
Văile vor fi înălţate,
Munţii şi dealurile vor fi micşoraţi,
Drumurile întortocheate – îndreptate,
Şi neregularităţile – netezite.
Şi se va auzi atunci glasul Tatălui Ceresc:
„Eu, într-adevăr, sunt Legea; şi nu există alta în afara Mea.
Eu eram în zorii timpurilor
Şi nimeni nu poate fi salvat fără Mine.
Ascultaţi-Mă, voi Copii ai Luminii!

Eu sunt Cel ce Sunt; Eu sunt Începutul şi Sfârşitul.
Mâna mea a pus temeliile pământului,
Şi mâna Mea dreaptă a întins cerurile.
Ascultaţi-Mă, Copii ai Luminii!
Voi care cunoaşteţi ceea ce este drept,
Copiii Mei ale căror inimi sunt pline de Legea Mea:
Fiţi fericiţi şi în pace!
Munţii şi dealurile
Vor izbucni în faţa voastră în cânt,
Toţi arborii câmpiei vă vor aclama,
Ridicaţi-vă şi străluciţi, O, Copii ai Luminii,
Căci Lumina Mea a coborât asupra voastră,
Şi prin voi, gloria Legii
Va domni asupra noului Pământ!”

Cartea a patra
Învăţăturile celui ales

Prefaţa

Era în anul 1928 când Edmond Bordeaux Szekely a editat pentru prima dată traducerea „Cărţii întâi” a *Evangheliei eseniene*, un vechi manuscris pe care l-a descoperit în arhivele secrete ale Vaticanului. Această traducere a fost rodul unei răbdări infinite, al unei erudiţii şi al unei intuiţii tot atât de sigure pe cât şi, admirabile. Versiunea în limba engleză a apărut în 1937 şi de atunci acest mic volum a călătorit de-a lungul lumii, apărând în diferite limbi şi atrăgând din ce în ce mai mulţi cititori, fără să fi avut nevoie de vreo publicitate comercială. Până în prezent au fost vândute peste un milion de exemplare în Statele Unite. A trebuit să se aştepte aproape cincizeci de ani de la prima traducere în franceză pentru ca să apară „Cartea a doua” şi „Cartea a treia”. Ele au devenit de asemenea clasice ale literaturii eseniene.
„Cartea a patra” a venit ca o surpriză pentru cititorii care aflaseră de moartea dr. Bordeaux Szekely în 1979. Dacă aş avea erudiţia sa, dacă aş fi arheolog sau filolog ca el, aş da aici câteva explicaţii, dar eu nu sunt decât fidela sa secretară, căreia el i-a lăsat moştenire instrucţiuni clare şi anume de a edita „Cartea a patra” a *Evangheliei eseniene* la doi ani după moartea sa. Aceasta a fost totul şi eu îndeplinesc acum dorinţa sa.
„Cartea a patra” constituie încă o parte a manuscrisului în limba aramaică păstrat în arhivele secrete ale Vaticanului şi în limba slavonă veche în Biblioteca Regală a Habsburgilor (proprietate actuală a statului austriac). De ce a întârziat aşa de mult apariţia ei? Eu nu pot decât să presupun că dr. Bordeaux Szekely dorea ca realitatea vie a acestor

adevăruri eterne să se afirme prin ea însăşi, fără mijlocirea traducătorului. În 1937, el declara în prefaţa primei ediţii londoneze a „Cărţii întâi”: „Noi am editat această parte înaintea celorlalte texte, deoarece este partea de care umanitatea în suferinţă are cea mai mare nevoie astăzi”. În acelaşi mod, poate, la patruzeci şi patru de ani după aceasta lumea noastră tulburată are nevoie de această „Carte a patra”.

Dr. Bordeaux Szekely declară de asemenea: „Noi nu avem nimic de adăugat acestui text. El vorbeşte de la sine. Cititorul care studiază atent paginile următoare va resimţi vitalitatea eternă şi puternica dovadă a acestor adevăruri profunde mai imperativ necesare ca oricând pentru umanitatea de astăzi”.

„Şi adevărul se va mărturisi prin el însuşi”.

Orosi, Costa Rica
1981

NORMA NILSON – BORDEAUX SZEKELY

Comuniunile eseniene

Şi Domnul Iisus îi adună pe Fiii Luminii pe malul râului, pentru a le revela ceea ce le rămăsese ascuns; trecuseră şapte ani şi toţi erau maturi pentru adevăr, la fel cum floarea se deschide când Îngerul Soarelui şi Îngerul Apei o aduc la timpul înfloririi.
Şi toţi difereau unul de celălalt; unii erau în vârstă, alţii păstrau încă prospeţimea tinereţii pe chipurile lor, unii fuseseră educaţi potrivit tradiţiilor părinţilor lor, iar alţii nici nu-şi cunoscuseră tatăl şi mama. Dar, la toţi strălucea limpezimea privirii şi se remarca supleţea corpurilor, acesta fiind semnul că, timp de şapte ani ei au mers cu îngerii Maicii Pământeşti şi i-au ascultat Legile. Şi timp de şapte ani îngerii necunoscuţi ai Tatălui Ceresc i-au învăţat în timpul orelor de somn. Şi acum a sosit ziua când ei vor intra în Fraternitatea Celui Ales şi vor învăţa învăţăturile ascunse ale Bătrânilor, chiar şi pe acelea ale lui Enoh sau de mai înainte.
Şi Domnul Iisus îi conduse pe Fiii Luminii la un arbore bătrân de pe malul râului şi îngenunche acolo, la locul unde rădăcinile acestuia, noduroase din cauza vârstei, se întindeau spre cursul apei. Şi Fiii Luminii îngenuncheară de asemenea, atingând cu respect trunchiul bătrânului arbore, pentru că ei învăţaseră că arborii sunt Fraţii Fiilor Oamenilor. Pentru că mama lor este Aceeaşi, Maica Pământească, al cărei sânge curge în seva arborelui şi în corpul Fiului Omului. Şi tatăl lor este Acelaşi, Tatăl Ceresc, ale cărui Legi sunt scrise în ramurile arborelui şi ale cărui Legi sunt gravate pe fruntea Fiului Omului.
Şi Domnul Iisus Îşi îndreptă mâinile spre arbore şi spuse: „Iată Arborele Vieţii care se înalţă în mijlocul

Mării Eterne. Nu priviţi numai cu ochii corpului fizic, ci vedeţi cu ochii spiritului Arborele Vieţii în izvorul apelor curgătoare, în izvorul viu dintr-un ţinut al însetării. Vedeţi Grădina Eternă a minunilor şi, în centrul său, Arborele Vieţii, mister al misterelor, înălţându-şi în veci ramurile şi afundându-şi rădăcinile în râul vieţii care provine dintr-un izvor etern. Vedeţi cu ochii spiritului Îngerii Zilei şi Îngerii Nopţii care-i protejează fructele cu flăcările Luminii Eterne şi închizând cu foc orice cale."

„Vedeţi, O Fii ai Luminii, ramurile Arborelui Vieţii îndreptându-se către împărăţia Tatălui Ceresc. Şi vedeţi rădăcinile sale coborând în sânul Maicii Pământeşti. Şi Fiul Omului este ridicat la înălţimea eternităţii şi merge printre minunăţiile câmpiei pentru că numai Fiul Omului poartă în corpul său rădăcinile Arborelui Vieţii, aceleaşi rădăcini care sug la sânul Maicii Pământeşti şi numai Fiul Omului poartă în sufletul său ramurile Arborelui Vieţii, aceleaşi ramuri care se îndreaptă spre cer, spre împărăţia Tatălui Ceresc."

„Şi timp de şapte ani voi aţi lucrat tot timpul zilei cu Îngerii Maicii Pământeşti; şi timp de şapte ani, voi aţi dormit în braţele Tatălui Ceresc. Şi acum răsplata voastră va fi mare pentru că vi se va da darul graiului ca voi să puteţi folosi întreaga putere a Maicii voastre Pământeşti şi să ordonaţi Îngerilor Săi şi să stăpâniţi toate împărăţiile Sale; şi ca voi să vă puteţi atrage gloria orbitoare a Tatălui vostru Ceresc, să puteţi ordona Îngerilor Săi şi să intraţi în viaţa veşnică a împărăţiilor cereşti."

„Şi timp de şapte ani nu vi s-au dat aceste cuvinte, pentru că acela care utilizează darul vorbirii pentru a căuta bogăţii sau pentru a-şi înfrânge duşmanii, acela nu mai poate fi un Fiu al Luminii, ci o progenitură a

răului şi o creatură a întunericului. Pentru că numai apa pură poate oglindi bine lumina soarelui, iar apa care a devenit mocirloasă şi întunecată nu mai poate reflecta nimic. Dar când corpul şi sufletul Fiului Omului au mers împreună cu Îngerii Maicii Pământeşti şi ai Tatălui Ceresc timp de şapte ani, atunci el este asemănător apei râului sub soarele de prânz, reflectând bine luminile orbitoare şi jucăuşe ca ale briliantelor.”
„Ascultaţi-Mă Fii ai Luminii, Eu vă voi împărtăşi darul vorbirii, ca vorbind Maicii voastre Pământeşti dimineaţa şi Tatălui vostru Ceresc seara, să puteţi realiza din ce în ce mai strâns unitatea împărăţiei pământului şi a cerurilor, unitate la care Fiul Omului a fost destinat de la începutul timpului.”
„Vă voi face cunoscute lucruri adânci şi misterioase. Pentru că „adevăr zic vouă, toate lucrurile există prin Dumnezeu şi nimic în afara Lui. Îndreptaţi-vă, deci, inimile ca să puteţi merge pe căile drepte în prezenţa Sa.”
„Când vă deschideţi ochii dimineaţa, chiar înainte ca Îngerul Soarelui să vă cheme corpul, spuneţi-vă vouă înşivă aceste cuvinte şi permiţându-le să producă ecou în spiritele voastre, deoarece cuvintele sunt asemănătoare frunzelor moarte, când în ele nu mai există viaţa spiritului. Spuneţi deci aceste cuvinte: «Eu intru în Grădina Infinită şi eternă a misterelor, spiritul meu în uniune cu Tatăl Ceresc, corpul meu în uniune cu Maica Pământească, inima mea în armonie cu fraţii mei, Fiii Oamenilor, dedicându-mi spiritul meu, corpul meu şi inima mea Învăţăturii sfinte, pure şi salvatoare, acea Învăţătură care în vechime era cunoscută lui Enoh.»”
„Şi, după ce aceste cuvinte au intrat în spiritul vostru, în prima dimineaţă după Sabat, spuneţi aceste

cuvinte: «Maica Pământească şi cu mine suntem una. Respiraţia Ei este respiraţia mea; sângele Ei este sângele meu; oasele Ei, carnea Ei, organele Ei interne, ochii şi urechile Ei sunt oasele mele, carnea mea, organele mele interne, ochii şi urechile mele. Niciodată nu mă voi despărţi de Ea şi totdeauna Ea îmi va hrăni şi susţine corpul meu.» Şi voi veţi simţi puterea Maicii voastre Pământeşti curgând prin corpul vostru asemenea râului când apele sale sunt umflate de ploi şi este puternic şi face zgomot mare."
„Şi în a doua dimineaţă după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Pământului, fă fecundă sămânţa mea şi cu puterea ta dă viaţă corpului meu.» Întocmai cum sămânţa voastră creează o viaţă, tot aşa are loc scurgerea în pământ a seminţei Îngerului Pământului: în iarbă, în sol, în toate fiinţele vii care cresc pe sol. Aflaţi, O, Fii ai Luminii că acelaşi Înger al Pământului care transformă sămânţa voastră în fiii voştri, transformă, de asemenea, mica ghindă în acest măreţ stejar şi face grâul purtător de sămânţă să crească pentru pâinea Fiului Omului. Şi nu este nevoie ca sămânţa corpului vostru să intre în corpul femeii pentru a crea viaţă; pentru că puterea Îngerului Pământului poate crea atât viaţa spiritului cât şi viaţa corpului fără ea."
„Şi în a treia dimineaţă, după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Vieţii intră şi dă putere membrelor corpului meu.» Şi cu aceste cuvinte îmbrăţişaţi Arborele Vieţii, aşa cum îmbrăţişez Eu acest stejar şi veţi simţi puterea Îngerului Vieţii curgând prin braţele voastre, picioarele voastre, şi toate părţile corpurilor voastre; la fel cum seva curge în arbori primăvara, scurgându-se chiar şi în afara trunchiului, tot aşa Îngerul Vieţii inundă corpul vostru cu puterea Maicii Pământeşti."

„Şi în a patra dimineaţă după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Bucuriei coboară pe pământ revărsând frumuseţe şi bucurie tuturor copiilor Maicii Pământeşti şi ai Tatălui Ceresc.» Şi vă veţi duce în câmpurile cu flori după ploaie şi veţi aduce mulţumiri Maicii Pământeşti pentru mirosul plăcut al acestora; pentru că, adevăr zic vouă, o floare nu are alt scop decât să aducă bucurie în inima Fiului Omului. Şi voi veţi asculta cu urechi noi cântecele păsărilor şi veţi vedea cu ochi noi culorile Soarelui la răsărit şi la apus; şi toate aceste daruri ale Maicii Pământeşti vor face ca bucuria să izvorască în voi la fel ca un izvor care apare brusc într-un loc pustiu. Şi voi trebuie să ştiţi că nimeni nu poate veni în faţa Tatălui Ceresc dacă Îngerul Bucuriei nu-l lasă să treacă; pentru că în bucurie a fost creat Pământul şi în bucurie, Maica Pământească şi Tatăl Ceresc au dat naştere Fiului Omului."

„Şi în a cincea dimineaţă după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Soarelui, intră în corpul meu şi mă îmbăiază în focul vieţii.» Şi voi veţi simţi razele Soarelui intrând în centrul corpului vostru, centru în care Îngerii Zilei şi ai Nopţii se amestecă; şi puterea Soarelui poate fi a voastră şi voi o puteţi îndrepta spre oricare parte a corpului vostru pentru că Îngerii sălăşluiesc în el."

„Şi în a şasea dimineaţă după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Apei, intră în sângele meu şi dă Apa Vieţii corpului meu.» Şi voi veţi simţi, asemenea curentului repede al râului, puterea Îngerului Apei intrând în sângele vostru; şi asemenea pâraielor ce se revarsă într-un râu, trimiteţi puterea Maicii Pământeşti prin sângele vostru, tuturor părţilor corpului vostru. Şi ea va contribui la vindecare, deoarece puterea Îngerului Apei este foarte mare; şi

când voi îi vorbiţi, el îşi va trimite puterea sa ori de câte ori îi cereţi, pentru că atunci când îngerii lui Dumnezeu sălăşluiesc în Fiul Omului, toate lucrurile îi sunt posibile.”

„Şi în a şaptea dimineaţa după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Aerului, intră în mine împreună cu respiraţia mea şi dă Aerul Vieţii corpului meu.» Să ştiţi, O, Fii ai Luminii, că Îngerul Aerului este mesagerul Tatălui Ceresc şi nimeni nu poate merge în faţa lui Dumnezeu dacă Îngerul Aerului îl opreşte. Pentru că noi nu ne gândim la Îngerul Aerului când respirăm, căci respirăm fără să gândim, tot aşa cum fiii întunericului îşi trăiesc viaţa fără a gândi. Dar când puterea vieţii intră în cuvintele voastre şi în respiraţia voastră, atunci, oricând veţi invoca Îngerul Aerului, veţi invoca, de asemenea, Îngerii necunoscuţi ai Tatălui Ceresc şi veţi fi din ce în ce mai apropiaţi de împărăţiile Cereşti.”

„Şi în seara Sabatului spuneţi aceste cuvinte: «Tatăl meu Ceresc şi cu mine suntem una.» Şi închideţi ochii, Fii ai Luminii şi, în somn, veţi intra în tărâmurile necunoscute ale Tatălui Ceresc. Şi vă veţi îmbăia în lumina stelelor şi Tatăl Ceresc vă va ţine în braţele Sale şi va face să apară în voi un izvor de cunoaştere pentru a dezvolta o fântână de putere revărsând ape vii, o revărsare de iubire şi de înţelepciune atotcuprinzătoare, asemănătoare splendorii Luminii Eterne. Şi într-o zi, ochii spiritului vostru se vor deschide şi voi veţi cunoaşte toate lucrurile”.

„Şi în prima seară după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Vieţii Eterne, coboară în mine şi dă viaţă eternă spiritului meu.» Şi închideţi ochii, Fii ai Luminii, şi în somn contemplaţi unitatea vieţii de pretutindeni. Pentru că, adevăr zic vouă, în timpul orelor zilei picioarele noastre sunt pe Pământ şi nu

avem aripi să putem zbura. Dar spiritele noastre nu sunt legate de pământ şi, odată cu venirea nopţii, noi ne rupem de legăturile noastre cu pământul şi ne legăm de ceea ce este etern. Fiindcă Fiul Omului nu este deloc ceea ce pare şi numai cu ochii spiritului putem vedea acele fire aurii care ne leagă cu viaţa de pretutindeni.”

„Şi în a doua seară după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Creaţiei, coboară pe Pământ şi dă belşug tuturor Fiilor Oamenilor.» Pentru că acest cel mai puternic dintre Îngerii Tatălui Ceresc este cauza mişcării şi numai în mişcare există viaţă. Lucraţi Fii ai Luminii în Grădina Fraternităţii pentru a crea împărăţia Cerurilor pe pământ. După cum veţi lucra, tot aşa Îngerul Creaţiei vă va hrăni şi va desăvârşi sămânţa spiritului vostru, astfel ca voi să puteţi vedea pe Dumnezeu.”

„Şi în cea de-a treia seară după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Pace, pace, pace, Înger al Păcii, să fii întotdeauna pretutindeni.» Caută pe Îngerul Păcii în tot ceea ce trăieşte, în tot ceea ce faci, în fiecare cuvânt pe care îl spui. Pentru că Pacea este cheia întregii cunoaşteri, a tuturor misterelor, a întregii vieţi. Unde nu există Pace, domneşte Satana. Şi fiii întunericului se străduiesc în mod deosebit să fure de la Fiii Luminii pacea lor. Mergeţi de aceea în această noapte la fluxul de aur al luminii care este îmbrăcămintea Îngerului Păcii. Şi aduceţi înapoi dimineţii pacea lui Dumnezeu, pace care depăşeşte înţelegerea, deoarece cu această pace perfectă voi puteţi linişti inimile Fiilor Oamenilor.”

„Şi în cea de-a patra seară după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Puterii, coboară în mine şi umple cu putere toate acţiunile mele.» Adevăr zic vouă, aşa cum fără Soare nu există viaţă pe Pământ, tot aşa nu există

viaţă spirituală fără Îngerul Puterii. Ceea ce gândeşti şi ceea ce simţi sunt întocmai ca scripturile moarte care sunt numai cuvinte pe hârtie, sau ca vorba fără viaţă a celor morţi. Dar Fiii Luminii, nu numai că vor gândi şi vor simţi, ci vor acţiona, iar acţiunile lor le vor umple gândurile şi sentimentele aşa cum fructele aurii ale verii dau sens frunzelor verzi ale primăverii."

„Şi în cea de-a cincea seară după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Iubirii, coboară în mine şi umple cu iubire toate simţurile mele.» Pentru că, prin iubire, Tatăl Ceresc, Maica Pământească şi Fiul Omului devin Una. Iubirea este eternă. Iubirea este mai puternică decât moartea. Şi în fiecare noapte Fiii Luminii se îmbăiază în sfânta apă a Îngerului Iubirii, cu care dimineaţa ei îi botează pe Fiii Oamenilor cu fapte blânde şi cuvinte tandre. Pentru că atunci când inima Fiului Luminii este botezată în iubire, ea exprimă numai blândeţe şi tandreţe."

„Şi în cea de-a şasea seară după Sabat, spuneţi aceste cuvinte: «Înger al Înţelepciunii, coboară în mine şi umple cu înţelepciune toate gândurile mele.» Să ştiţi, Fii ai Luminii, că gândurile voastre sunt puternice ca fulgerul din timpul furtunii care loveşte şi distruge arborele puternic şi singuratic. Acesta este motivul pentru care a trebuit să aşteptaţi şapte ani să învăţaţi să vorbiţi cu Îngerii; pentru că voi nu cunoşteaţi puterea gândurilor voastre. Utilizaţi, deci, înţelepciunea în tot ceea ce gândiţi, spuneţi şi faceţi. Pentru că, adevăr zic vouă, ceea ce este făcut fără înţelepciune este ca un cal fără călăreţ, cu gura înspumată şi ochi sălbatici, alergând nebuneşte spre hăul unei prăpăstii. Dar când Îngerul Înţelepciunii guvernează actele noastre, atunci calea către tărâmurile necunoscute este fixată, iar ordinea şi armonia guvernează vieţile voastre."

„Şi acestea sunt comuniunile cu Îngerii care au fost daţi Fiilor Luminii. Aceştia, cu corpurile purificate de Maica Pământească şi spiritele purificate de către Tatăl Ceresc, pot ordona şi sluji Îngerilor, mereu, de-a lungul timpului, în toate momentele zilei şi în ordinea ei firească; de la primirea luminii din sursa sa până la venirea serii şi de la plecarea luminii la plecarea întunericului şi venirea zilei, mereu, în toate generaţiile timpului."

„Adevărul este născut din izvorul Luminii, minciuna din puţul întunericului. Tărâmul tuturor copiilor adevărului este în mâinile Îngerilor Luminii, astfel că ei pot merge pe căile Luminii."

„Binecuvântaţi sunt toţi Fiii Luminii care şi-au încredinţat soarta Legii, care merg cu adevărul deplin pe toate căile lor. Fie ca Legea să vă binecuvânteze cu tot binele său, şi să vă ferească de rău, şi să vă ilumineze inimile cu vederea interioară a lucrurilor vieţii, şi să vă dea cunoaşterea Eternă a lucrurilor."

Şi pacea ca o lună plină se ridică deasupra munţilor şi îşi trimise lumina argintie să se reflecte în apele râului. Iar Fiii Luminii, ca unul, îngenunchiară cu respect şi recunoştiinţă pentru cuvintele Domnului Iisus, care îi învăţase cum să meargă pe vechile căi ale strămoşilor lor, precum a fost şi Enoh învăţat cândva.

Şi Domnul Iisus a spus: „Legea a fost făcută pentru a răsplăti pe Copiii Luminii cu vindecare şi pace din belşug, cu viaţă lungă, cu seminţe fertile ale binecuvântării veşnice, cu bucurie eternă în nemurirea Luminii Eterne."

„În zori, îmbrăţişez pe Maica Mea, cu venirea nopţii Mă alătur Tatălui Meu şi, cu alternanţa serii şi a dimineţii, Eu voi respira Legea Lor şi nu voi întrerupe aceste Comuniuni până la sfârşitul timpului."

Darul Vieţii în firul ierbii

Era în luna lui Tevet, când pământul era acoperit cu iarba ieşită după ploaie şi învelişul verde smarald era tot atât de gingaş ca puful de pui. Şi era într-o dimineaţă deplin însorită când Domnul Iisus adună în jurul Său pe noii Fraţi ai Alesului ca ei să poată auzi cu urechile lor şi să înţeleagă cu inimile lor învăţăturile Părinţilor lor aşa cum i-au fost date lui Enoh în vechime.

Şi Domnul Iisus se aşeză sub un arbore bătrân şi noduros, ţinând în mâinile Sale o mică ulcică de pământ ars în care se aflau mlădiţe de grâu, cea mai perfectă dintre plantele purtătoare de sământă. Şi gingaşele fire din ulcică împrăştiau viaţă asemenea ierbii şi plantelor care acopereau dealurile până dincolo de orizont. Şi Domnul Iisus atinse plantele din ulcică cu mâinile Sale tot atât de delicat ca şi cum ar fi atins capul unui copilaş.

Şi Domnul Iisus a spus: „Fericiţi sunteţi voi, Fiii Luminii, pentru că aţi intrat pe calea nemuririi şi mergeţi pe calea adevărului, aşa cum Părinţii voştri au fost învăţaţi de Cei Mari. Cu ochii şi urechile sufletului veţi vedea şi auzi imaginile şi sunetele împărăţiei Maicii Pământeşti, cerul albastru unde sălăşluieşte Îngerul Aerului, râul înspumat unde pluteşte Îngerul Apei, lumina aurie ivită din Îngerul Soarelui. Şi, adevăr zic vouă, toate acestea sunt în voi ca şi în jurul vostru; pentru că respiraţia voastră, sângele vostru, focul vieţii din voi, toate sunt una cu Maica Pământească.”

„Dar mai presus de orice, cel mai preţios dar al Maicii voastre Pământeşti este iarba de sub picioarele voastre pe care voi o călcaţi fără să vă gândiţi, Îngerul

Pământului este umil şi blând pentru că el nu are aripi să zboare şi nici raze aurite să străbată pâcla. Dar mare este puterea sa şi vast domeniul său pentru că el acoperă întreg Pământul cu puterea sa şi fără el Fiii Oamenilor n-ar exista, pentru că nimeni nu poate trăi fără iarba, pomii şi plantele Maicii Pământeşti. Şi acestea sunt darurile Îngerului Pământului către Fiii Oamenilor."

„Dar acum vă voi vorbi despre lucruri misterioase pentru că, adevăr zic vouă, umila iarbă este mai mult decât hrană pentru om şi pentru vite. Sub aspectul său umil, iarba îşi ascunde gloria asemenea acelui rege despre care se spune că îşi vizita supuşii deghizat în cerşetor; el ştia că aceştia ar povesti mai multe unui cerşetor, dar ar cădea în genunchi cu spaimă în faţa regelui lor. Tot aşa plină de umilinţă, iarba ascunde puterea sa sub un simplu înveliş verde. Fiii Oamenilor merg peste ea, o ară, îşi hrănesc vitele cu ea, fără a se gândi că ea deţine, printre secretele ei, pe cel al vieţii eterne în împărăţiile cereşti."

„Dar Fiii Luminii vor cunoaşte ce este ascuns în iarbă pentru că ea a fost dată să le aducă alinare Fiilor Oamenilor. Întocmai cum ne învaţă Maica Pământească, cu această mică mână de grâu într-o simplă cană, aceeaşi este ulcica pe care voi o folosiţi ca să beţi lapte şi să adunaţi miere de albine. Acum ulcica este umplută cu sol negru, îngrăşat cu frunze moarte şi umezit cu roua dimineţii, cel mai preţios dar al Îngerului Pământului."

„Şi Eu am umezit o mână plină de grâu, ca Îngerul Apei să intre în el. Îngerul Aerului l-a îmbrăţişat de asemenea; tot aşa şi Îngerul Soarelui şi puterea celor trei Îngeri, a trezit Îngerul Vieţii din grâu şi tulpiniţa şi rădăcinuţa s-au format la fiecare bob."

„Apoi am pus grâul, astfel trezit, în solul Îngerului

Pământului şi puterea Maicii Pământeşti şi toţi îngerii Săi au intrat în grâu şi, după ce Soarele a răsărit de patru ori, grăunţele au devenit fire de grâu. Adevăr zic vouă, nu există minune mai mare ca aceasta.”

Şi Fraţii priviră cu respect la gingaşele fire din mâinile Domnului Iisus, iar unul îl întrebă: „Doamne, care este secretul plantei pe care o ţii în mână? Care este diferenţa dintre aceasta şi iarba care acoperă dealurile şi munţii?”

Şi Domnul Iisus le-a răspuns: „Nu este nici o diferenţă, Fiu al Luminii. Toate ierburile, toţi pomii, toate plantele din oricare parte a lumii fac parte din împărăţia Maicii Pământeşti. Dar Eu am separat în această ulcică o mică parte din împărăţia Maicii Pământeşti ca voi s-o puteţi atinge cu mâinile spiritului şi ca puterea Ei să poată intra în corpul vostru.”

„Pentru că, adevăr zic vouă, există un Flux Sfânt al Vieţii care dă naştere Maicii Pământeşti şi tuturor Îngerilor Ei. Invizibil este acest Flux al Vieţii ochilor Fiilor Oamenilor pentru că ei merg în întuneric şi nu văd Îngerii Zilei şi Îngerii Nopţii care îi înconjoară şi care planează deasupra lor. Dar Fiii Luminii au mers timp de şapte ani cu Îngerii Zilei şi Îngerii Nopţii şi acum li s-au dat secretele comunicării cu Îngerii. Şi ochii sufletului vostru se vor deschide şi voi veţi vedea şi auzi şi pipăi Fluxul Vieţii care a dat naştere Maicii Pământeşti. Şi voi veţi intra în Fluxul Sfânt al Vieţii şi el vă va conduce cu infinită tandreţe la viaţa nemuritoare din împărăţia Tatălui Ceresc.”

„Cum vom face aceasta, Doamne?”, întrebă cineva nedumerit. „Ce secrete trebuie să mai cunoaştem pentru a vedea şi auzi şi pipăi acest Sfânt Flux al Vieţii?”

Şi Domnul Iisus nu a răspuns. Dar El îşi puse mâinile

în jurul firelor de iarbă în creştere din ulcica de pământ ars, cu delicateţe, ca şi cum ar fi fost fruntea unui copilaş. Şi El închise ochii şi în jurul Său apărură valuri de lumină sclipind în Soare, întocmai cum căldura verii face să tremure lumina sub un cer senin. Şi Fraţii îngenunchiară şi-şi plecară cu respect capetele în faţa puterii Îngerilor care se revărsa din figura Domnului Iisus Hristos, aşa cum El era aşezat în tăcere, cu mâinile închise într-o atitudine ca de rugăciune, în jurul firelor de iarbă."
Şi nimeni nu ştia dacă s-a scurs o oră sau un an, pentru că timpul se oprise şi era aşa ca şi cum întreaga creaţie şi-ar fi ţinut respiraţia. Şi Domnul Iisus Îşi deschise ochii şi mireasma înfloririi umplu aerul în timp ce El vorbi: „Aici este secretul, Fii ai Luminii, aici în umilele plante. Aici este locul de întâlnire a Maicii Pământeşti şi al Tatălui Ceresc; aici este Fluxul Vieţii care dă naştere întregii creaţii; adevăr zic vouă, numai Fiului Omului îi este dat a vedea, a auzi şi a pipăi Curentul Vieţii care curge între împărăţia Pământească şi cea Cerească. Puneţi-vă mâinile în jurul delicatelor plante ale Îngerului Pământului şi veţi vedea, auzi şi pipăi puterea tuturor Îngerilor."
Şi unul câte unul, fiecare dintre Fraţi se aşezară cu respect înaintea puterii Îngerilor, ţinând în mâinile lor gingaşele plante. Şi fiecare simţi Fluxul Vieţii intrând în corpul său, cu o forţă ca a unui torent după o furtună de primăvară. Şi puterea Îngerilor curse prin mâinile lor, în sus, prin braţele lor şi-i scutură puternic, aşa cum vântul de nord scutură ramurile copacilor. Şi toţi se minunară de puterea umilelor plante care putea cuprinde toţi îngerii şi împărăţiile Maicii Pământeşti şi a Tatălui Ceresc. Şi ei se aşezară în faţa Domnului Iisus şi fură învăţaţi de El.

Şi Domnul Iisus spuse: „Iată Fii ai Luminii, umilele fire de plante. Vedeţi că în interiorul lor sunt cuprinşi toţi îngerii Maicii Pământeşti şi ai Tatălui Ceresc. Acum voi aţi păşit în Fluxul Vieţii şi curenţii săi vă vor transporta în timp la viaţa nemuritoare din împărăţia Tatălui vostru Ceresc.”

„Pentru că în plante sunt toţi îngerii. Aici este Îngerul Soarelui, aici în strălucirea culorii verzi a firelor de grâu. Pentru că nimeni nu poate privi Soarele când este el sus pe cer, deoarece ochii Fiului Omului sunt orbiţi de strălucirea luminii. Acesta este motivul pentru care Îngerul Soarelui schimbă în verde orice plantă căreia Îi dă viaţă, ca Fiul Omului să poată privi multele şi variatele forme de verde şi să găsească putere şi sprijin în aceasta. Adevăr zic vouă, tot ceea ce este verde şi cu viaţă are puterea Îngerului Soarelui în interior, chiar aceste gingaşe mlădiţe de grâu.”

„Şi, de asemenea, Îngerul Apei binecuvântează plantele, pentru că, adevăr zic vouă, Îngerul Apei este mai mare decât oricare alt Înger al Maicii Pământeşti. Pentru că dacă voi zdrobiţi plantele în mâna voastră, veţi simţi apa vieţii, care este sângele Maicii Pământeşti, şi de-a lungul zilelor, când voi atingeţi plantele şi intraţi în Fluxul Vieţii, voi daţi câteva picături de apă pe care plantele le pot folosi pentru reînnoire, prin puterea Îngerului Apei.”

„Să ştiţi de asemenea că, Îngerul Aerului se află în interiorul plantelor, pentru că tot ce este viu şi verde este casa Îngerului Aerului. Apropiaţi-vă faţa de plante, respiraţi adânc şi lăsaţi Îngerul Aerului să pătrundă adânc în corpul vostru. Pentru că el se află în plante, aşa cum se află stejarul în ghinda şi peştele în mare.”

„Îngerul Pământului este acela care dă naştere

plantelor după cum copilul din pântecul mamei trăieşte cu hrana acesteia; tot aşa pământul dă din el însuşi bobului de grâu făcându-l să încolţească pentru a îmbrăţişa Îngerul Aerului. Adevăr zic vouă, că fiecare bob de grâu care ţâşneşte spre cer este o victorie asupra morţii, unde domneşte Satana. Pentru că Viaţa reîncepe mereu.”

„Este Îngerul Vieţii acela care circulă prin firişoarele plantelor în corpul Fiului Luminii, scuturându-l cu putere. Pentru că planta este Viaţă, şi Fiul Luminii este Viaţă, şi Viaţa curge între Fiul Luminii şi plante, făcând o punte cu Sfântul Flux al Luminii care dă naştere întregii creaţii.”

„Şi când Fiul Luminii ţine între mâinile sale lăstarele plantelor, Îngerul Bucuriei îi umple corpul cu muzică. Pentru a intra în Fluxul Vieţii trebuie să fii una cu cântecul păsărilor, cu culorile florilor din natură, cu mirosul spicelor de cereale proaspăt apărute pe câmpuri. Adevăr zic vouă, când Fiul Omului nu simte bucurie în inima sa, el lucrează pentru Satana şi pentru copiii întunericului. Nu există tristeţe în împărăţia Luminii, ci numai Îngerul Bucuriei. Învăţaţi, deci, de la tinerele lăstare cântecul Îngerului Bucuriei cu care Fiii Luminii pot merge întotdeauna să aline inimile Fiilor Oamenilor.”

„Maica Pământească este Aceea care are grijă de corpurile noastre, pentru că noi suntem născuţi de Ea şi ne trăim vieţile în Ea. Aşa procedează şi atunci când ne dă ca hrană foarte tinerele fire de plante, pe care noi le pipăim cu mâinile noastre. Pentru că, adevăr zic vouă, nu numai sub formă de pâine ne poate hrăni grâul. Noi putem mânca, de asemenea, gingaşele fire de plante ca puterea Maicii Pământeşti să poată intra în noi. Dar mestecaţi bine plantele pentru că Fiul Omului are dinţi diferiţi de aceia ai vitelor şi numai

când noi mestecăm bine firele vegetale poate Îngerul Apei să intre în sângele nostru şi să ne dea putere. Mâncaţi, deci, Fii ai Luminii, din această cea mai perfectă plantă de pe masa Maicii noastre Pământeşti, ca zilele voastre să poată fi îndelungate pe Pământ, pentru că astfel de lucruri sunt binecuvântate în ochii lui Dumnezeu.”

„Adevăr zic vouă, Îngerul Puterii intră în voi când atingeţi Fluxul Vieţii prin firele de plante. Pentru că Îngerul Puterii este ca o lumină sclipitoare care înconjoară orice fiinţă vie, întocmai cum luna plină este înconjurată de o aureolă de lumină şi ca ceaţa care se ridică de pe câmpuri când Soarele se înalţă pe cer. Şi Îngerul Puterii intră în Fiul Luminii când inima sa este pură şi dorinţa lui este numai de a consola şi a învăţa pe Fiii Oamenilor. Pipăiţi, deci, firele de plante şi simţiţi cum Îngerul Puterii intră în buricele degetelor voastre, urcă prin corpul vostru şi vă scutură până ce voi tremuraţi cu uimire şi înfiorare.”

„Să ştiţi, de asemenea, că Îngerul Iubirii este prezent în firele plantelor pentru că iubirea este în dăruire şi mare este iubirea dată Fiilor Luminii de către gingaşele firişoare de iarbă. Pentru că, adevăr zic vouă, Fluxul Vieţii circulă prin orice fiinţă vie şi tot ce trăieşte se îmbăiază în Sfântul Flux al Vieţii. Şi când Fiul Luminii atinge cu iubire firele de plante, acestea îi înapoiază iubirea sa şi îl conduc la Fluxul Vieţii unde el poate găsi viaţa veşnică. Şi această iubire nu se epuizează niciodată, deoarece sursa ei este în Fluxul Vieţii care curge în Marea Eternă şi, indiferent cât de departe s-ar afla Fiul Omului de Maica sa Pământească şi de Tatăl său Ceresc, atingerea lăstarelor îi vor aduce întotdeauna un mesaj de la Îngerul Iubirii şi el va fi din nou îmbăiat de Fluxul Vieţii.”

„Iată, Îngerul înţelepciunii este acela care guvernează mişcarea planetelor, ciclul anotimpurilor şi ordinea creşterii tuturor fiinţelor vii. Astfel, Îngerul Înţelepciunii prescrie comuniunea Fiilor Luminii cu Fluxul Vieţii prin gingaşele fire de iarbă. Pentru că, adevăr zic vouă, corpul vostru este sfânt, deoarece el se îmbăiază în Fluxul Vieţii care este de Ordin Etern.”
„Pipăiţi firele de plante, Fii ai Luminii, şi pipăiţi Îngerul Vieţii Eterne în acelaşi timp. Pentru că dacă voi priviţi cu ochii spiritului veţi vedea, într-adevăr, că plantele sunt eterne. Acum ele sunt tinere şi gingaşe având strălucirea nou-născutului. Curând ele vor fi înalte şi graţioase ca puietul la primele sale fructe. Apoi ele se îngălbenesc cu vârsta şi îşi pleacă capul cu răbdare până la seceriş. În final se usucă deoarece mica ulcică de pământ ars nu poate conţine întreaga cantitate de viaţă necesară grâului. Dar el nu moare, pentru că frunzele brune se reîntorc la Îngerul Pământului, care ţine planta în mâinile sale şi-l invită să doarmă. Şi toţi îngerii lucrează în interiorul frunzelor veştejite şi, iată, ele s-au transformă şi nu mor apărând, din nou, sub o altă înfăţişare. Aşa se va întâmpla şi cu Fiii Luminii, niciodată nu vor vedea moartea, ci îşi vor găsi singuri transformarea şi se vor înălţa spre Viaţa Veşnică.”
„Şi, astfel, Îngerul Creaţiei nu doarme niciodată, ci trimite rădăcinile grâului adânc în Îngerul Pământului, ca încolţirea gingaşei plante să depăşească moartea şi împărăţia lui Satana. Pentru că, viaţa este mişcare şi Îngerul Creaţiei nu stă niciodată, ci lucrează fără încetare în via Domnului. Închideţi ochii voştri când atingeţi plantele, Fii ai Luminii, dar nu adormiţi pentru că a atinge Fluxul Vieţii înseamnă a atinge ritmul etern al împărăţiilor nemuritoare şi a te îmbăia în Curentul Vieţii,

înseamnă a simţi din ce în ce mai mult Puterea Îngerului Creaţiei în voi, creând pe Pământ, împărăţia Cerurilor.”

„Pacea este darul Fluxului Vieţii către Fiii Luminii. De aceea, ori de câte ori ne întâlnim unul cu altul ne salutăm: «Pace vouă!» Tot aşa face şi planta când salută corpul vostru cu Sărutul Păcii. Adevăr zic vouă, Pacea nu este numai absenţa războiului pentru că foarte repede poate râul liniştit, plin de pace, să se transforme într-un torent răvăşitor şi aceleaşi valuri ale mării care poartă liniştit corăbiile le pot sfărâma repede de stânci. La fel acţionează şi violenţa care stă la pândă în Fiii Omului când ei nu veghează asupra Păcii. Pipăiţi aceste fire de plante pentru că prin ele pipăiţi Fluxul Vieţii. În el veţi găsi Pacea; Pacea este construită cu puterea tuturor Îngerilor. Tocmai cu această Pace, razele Sfintei Lumini vor goni întunericul în întregime.”

„Când Fiii Luminii sunt una cu Fluxul Vieţii, atunci puterea firelor vegetale îi va călăuzi către împărăţia nepieritoare a Tatălui Ceresc. Şi voi veţi cunoaşte mai multe din aceste mistere cărora nu le-a venit încă timpul să le auziţi. Pentru că mai există şi alte Fluxuri Sfinte în împărăţiile nemuritoare. Adevăr zic vouă, împărăţiile cereşti sunt intersectate mereu şi mereu de curenţi de lumină aurie, arcuindu-se departe, dincolo de bolta cerească şi neavând sfârşit. Şi Fiii Luminii vor călători cu aceşti curenţi pentru totdeauna, necunoscând moartea, călăuziţi de iubirea eternă a Tatălui Ceresc. Şi, adevăr zic vouă, toate aceste mistere sunt conţinute în firele umile ale plantelor când le mângâiaţi cu tandreţe şi vă deschideţi inima către Îngerul Vieţii interioare.”

„Adunaţi, deci, grăunţe de grâu şi plantaţi-le în mici ulcele de pământ ars; şi, în fiecare zi, cu inima

deschisă faceţi comuniuni cu Îngerii, ca ei să vă poată călăuzi către Sfântul Flux al Vieţii şi ca voi să puteţi aduce din sursa sa eternă alinare şi putere pentru Fii Oamenilor. Pentru că, adevăr zic vouă, tot ceea ce învăţaţi, tot ceea ce văd ochii spiritului vostru, tot ceea ce aud urechile spiritului vostru, toate acestea sunt ca o gaură făcută de o săgeată în vânt, dacă voi nu trimiteţi un mesaj de adevăr şi lumină Fiilor Oamenilor. Pentru că, prin fructe, putem cunoaşte valoarea pomului. Şi a iubi este o învăţătură fără sfârşit. Pentru că aşa au învăţat şi părinţii voştri de la Părintele Enoh. Acum mergeţi. Pace vouă!”
Şi Domnul Iisus, ţinând înainte ulcica de pământ ars cu tinerele lăstare de grâu ca în binecuvântare, porni către dealurile însorite de pe malul râului, aşa cum era obiceiul tuturor Fraţilor. Şi ceilalţi Îl urmară, fiecare păstrând în el cuvintele Domnului ca pe o comoară de preţ în inima sa.

Cele şapte căi ale păcii

„Pace vouă!” spuse Maivârstnicul salutând Fraţii care erau adunaţi pentru învăţătură.
„Pace Ţie” răspunseră ei şi merseră împreună pe malul râului, aşa cum era obiceiul când Fratele mai mare îi învăţa pe Fraţi ca ei să poată împărtăşi învăţăturile cu Îngerii Maicii Pământeşti: Îngerul Aerului, Îngerul Soarelui, Îngerul Apei, Îngerul Pământului, Îngerul Vieţii şi Îngerul Bucuriei.
Iar Maivârstnicul spuse Fraţilor: „Aş vrea să vă vorbesc despre pace, pentru că dintre toţi îngerii Tatălui Ceresc, Îngerul Păcii este acela după care omenirea tânjeşte cel mai mult, după cum un bebeluş obosit este nerăbdător să pună capul pe pieptul mamei sale. Lipsa păcii tulbură împărăţiile, chiar dacă

nu sunt în război. Pentru că violenţa şi starea de război pot domni într-o împărăţie, chiar fără să se audă zăngănitul săbiilor. Chiar dacă nu sunt armate în marş, una împotriva celeilalte, încă nu este pace dacă Fiii Oamenilor nu merg cu îngerii lui Dumnezeu. Adevăr zic vouă, mulţi sunt aceia care nu cunosc pacea pentru că ei sunt în război cu propriul lor corp; ei sunt în război cu gândurile lor; ei nu sunt în pace cu taţii lor, mamele lor, copiii lor; ei nu sunt în pace cu prietenii lor şi vecinii lor; ei nu cunosc frumuseţea Manuscriselor Sfinte; ei nu lucrează în timpul zilei în împărăţia Maicii lor Pământeşti; nici nu dorm în braţele Tatălui lor Ceresc. Pacea nu domneşte în ei pentru că ei sunt avizi pentru ceea ce la sfârşit le aduce numai mizerie şi durere, acele capcane ale bogăţiei şi faimei, prin care Satana îi ispiteşte pe Fiii Oamenilor; şi ei trăiesc în ignorarea Legii Sfinte prin care trăim: calea Îngerilor Maicii Pământeşti şi a Tatălui Ceresc."

„Cum putem atunci să aducem pacea fraţilor noştri, Învăţătorule?" Îl întrebă careva pe Maivârstnic, „pentru că ar trebui ca toţi Fiii Oamenilor să împărtăşească binecuvântările Îngerului Păcii."

Şi El a răspuns: „Într-adevăr, numai acela care este în pace cu toţi îngerii poate răspândi lumina păcii celorlalţi. De aceea, mai întâi fiţi în pace cu toţi îngerii Maicii Pământeşti şi ai Tatălui Ceresc, pentru că vânturile unei furtuni agită şi tulbură apele râului şi numai liniştea care urmează le poate calma iarăşi. Aveţi grijă, când fraţii voştri vă cer pâine voi să nu le daţi pietre. Trăiţi mai întâi în pace cu toţi îngerii pentru că atunci pacea voastră va fi ca o fântână care se reumple singură dăruind şi cu cât mai mult veţi da cu atât mai mult veţi primi pentru că aşa este Legea."

„Trei sunt sălaşurile Fiului Omului şi nici unul dintre

ele nu poate să apară în faţa lui Dumnezeu dacă nu-l cunoaşte pe Îngerul Păcii în fiecare dintre ele. Aceste trei sălaşuri sunt corpul fizic, gândurile sale şi sentimentele sale. Când Îngerul Înţelepciunii călăuzeşte gândurile sale, când Îngerul Iubirii purifică sentimentele sale şi când faptele corpului său reflectă atât iubire cât şi înţelepciune, atunci Îngerul Păcii îl călăuzeşte în mod neabătut către tronul Tatălui său Ceresc. Şi el se va ruga fără încetare ca puterea lui Satana, cu bolile şi murdăriile sale, să poată fi îndepărtată din toate cele trei sălaşuri, ca Puterea şi Înţelepciunea şi Iubirea să poată domni în corpul său, în gândurile sale şi în sentimentele sale.”
„Mai întâi de toate, Fiul Omului trebuie să caute pacea cu propriul său corp; deoarece corpul său este ca un lac de munte care reflectă Soarele când este liniştit şi limpede; dar când el este plin de noroi şi pietre, el nu mai reflectă nimic. Trebuie ca, mai întâi, Satana să fie înlăturat din corp pentru ca îngerii lui Dumnezeu să poată reintra în el şi să sălăşluiască acolo. Într-adevăr, nici o pace nu poate domni în corp, dacă acesta nu se comportă ca un templu al Legii Sfinte. De aceea, când cineva suferă dureri şi chinuri groaznice şi vă cere ajutor, spuneţi-i să se regenereze prin ajunare şi rugăciune. Spuneţi-i să invoce Îngerul Soarelui, Îngerul Apei şi Îngerul Aerului ca ei să intre în corpul său şi să gonească puterea lui Satana.
Arătaţi-i botezul interior şi botezul exterior. Spuneţi-i ca întotdeauna să mănânce la masa Maicii Pământeşti aşternută cu darurile Sale: fructele pomilor, plantele câmpurilor, laptele vitelor bun de mâncat, mierea albinelor. Să nu invoce puterea lui Satana, mâncând carnea animalelor, pentru că cine ucide, îşi ucide fratele şi cine mănâncă carnea animalelor omorâte, mănâncă corpul morţii. Spuneţi-i să-şi prepare

alimentele sale cu focul vieţii, nu cu focul morţii, pentru că Îngerii vii ai lui Dumnezeu cel Viu servesc numai oamenii vii.”
Şi, deşi, el nu poate să-i vadă, nici să-i audă şi nici să-i pipăie, el este înconjurat în orice moment de puterea Îngerilor lui Dumnezeu: „Deoarece ochii săi sunt închişi şi urechile sale sunt închise din cauza necunoaşterii Legii şi lăcomiei la plăcerile lui Satana, el nu-i vede, nu-i aude şi nu-i poate pipăi. Dar dacă el ajunează şi se roagă lui Dumnezeu cel Viu să-i îndepărteze toate bolile şi murdăriile lui Satana, atunci ochii şi urechile sale se vor deschide şi el va găsi pacea.”
„Dar nu suferă numai acela care adăposteşte bolile lui Satana în el, ci şi mama sa, tatăl său, soţia sa, copiii săi, tovarăşii săi vor suferi de asemenea, deoarece nu este o insulă cu sine însuşi şi puterea care curge prin el fie că este de la Îngeri, fie de la Satana, îi afectează pe ceilalţi în bine sau rău.” „Având aceasta în vedere, rugaţi-vă astfel Tatălui vostru Ceresc, când Soarele este sus pe cer, la miezul zilei: «Tatăl nostru care eşti în ceruri trimite tuturor Fiilor Oamenilor Îngerul Tău al Păcii şi trimite corpului nostru Îngerul Vieţii pentru a sălăşlui în acesta pentru totdeauna.»”
„Atunci, Fiul Omului va căuta pacea cu propriile sale gânduri: este Îngerul Înţelepciunii acela care îl călăuzeşte. Pentru că, adevăr zic vouă, nu există putere mai mare în ceruri şi pe pământ decât gândurile Fiului Omului. Deşi nevăzut de ochii corpului, orice gând are o mare putere, chiar atât de mare că poate cutremura cerurile.”
„Pentru că nici unei alte creaturi din împărăţia Maicii Pământeşti nu i s-a dat puterea gândului, pentru că toate animalele ca şi păsările care zboară, nu trăiesc pe baza propriei lor gândiri, ci a Legii Unice care

guvernează totul. Numai Fiilor Oamenilor le este dată puterea gândului care sfărâmă lanţurile morţii. Să nu credeţi că, dacă nu se vede, gândul n-are putere. Adevăr zic vouă, fulgerul care distruge stejarul măreţ sau cutremurul care produce crăpături în scoarţa pământului sunt jocuri de copil în comparaţie cu puterea gândului. Într-adevăr, oricare gând al întunericului, fie că este de răutate, de mânie sau de răzbunare dă frâu liber distrugerii, asemenea unui foc năvalnic în uscăciuni sub un cer fără vânt. Dar omul nu vede carnagiul, nici n-aude ţipetele sfâşietoare ale victimelor sale, pentru că el este orb la lumea spiritului."

„Dar când această putere este călăuzită de Sfânta înţelepciune, atunci gândurile Fiului Omului îl conduc la împărăţiile cereşti şi astfel este paradisul construit pe pământ: atunci gândurile voastre sunt acelea care ridică sufletele oamenilor aşa cum apele reci ale unui curs de apă răcoresc corpul vostru în căldura verii."

„Când o pasăre zburătoare încearcă pentru prima oară să zboare, aripile n-o pot ţine şi ea cade la pământ, iarăşi şi iarăşi. Dar ea încearcă mereu şi, într-o zi, se ridică în înalt, părăsind pământul şi cuibul său rămâne departe în urmă. Aşa se întâmplă şi cu gândurile Fiilor Oamenilor. Cu cât omul merge mai mult timp în compania Îngerilor şi păstrează Legea lor, cu atât mai puternice devin gândurile sale în Sfânta Înţelepciune. Şi, adevăr zic vouă, va veni acea zi când gândurile sale vor depăşi chiar moartea şi vor zbura la viaţa veşnică în împărăţiile cereşti; pentru că gândurile sale călăuzite de Sfânta Înţelepciune îi face pe Fiii Oamenilor să construiască o punte de lumină prin care ajung la Dumnezeu."

„Pentru aceasta, rugaţi-vă Tatălui vostru Ceresc, când Soarele este la prânz, astfel: «Tatăl nostru care eşti în

ceruri trimite tuturor Fiilor Oamenilor Îngerul Tău al Păcii şi trimite gândurile noastre Îngerului Puterii cu care noi putem sfărâma lanţurile morţii.»"

„Atunci, Fiul Omului va căuta pacea cu propriile sentimente; familia sa se poate bucura de tandreţea sa iubitoare: tatăl său, mama sa, soţia sa, copiii săi şi copiii copiilor săi. Pentru că Tatăl Ceresc este de o sută de ori mai mare decât toţi taţii de sământă şi de sânge la un loc şi Maica Pământească de o sută de ori mai mare decât mamele prin corpul fizic la un loc, iar adevăraţii fraţi sunt aceia care fac voia Tatălui vostru Ceresc şi a Maicii voastre Pământeşti, şi nu fraţii voştri de sânge. Chiar aşa, voi veţi vedea pe Tatăl Ceresc în tatăl vostru prin sământă şi pe Maica Pământească în mama voastră prin trup, pentru că nu sunt ei, de asemenea, copii ai Tatălui Ceresc şi ai Maicii Pământeşti? Chiar aşa, voi veţi iubi pe fraţii voştri prin sânge, aşa cum vă iubesc pe voi adevăraţii voştri fraţi care merg cu Îngerii, pentru că nu sunt ei de asemenea, copii ai Tatălui Ceresc şi ai Maicii Pământeşti? Adevăr zic vouă, este mai uşor să iubeşti pe cineva nou întâlnit, decât pe aceia din propria noastre case, care ne-au cunoscut slăbiciunile, ne-au auzit vorbele de mânie şi ne-au văzut în goliciunea noastră, pentru că ei ne cunosc aşa cum ne cunoaştem noi înşine şi suntem ruşinaţi. Atunci noi vom chema Îngerul Iubirii să intre în sentimentele noastre ca ele să fie purificate. Şi tot ce înainte a fost nerăbdare şi discordie se va transforma în armonie şi pace, precum pământul pârjolit absoarbe apa unei ploi liniştite şi devine verde şi moale, gingaş, cu noua viaţă."

„Pentru că multe şi chinuitoare sunt suferinţele Fiilor Oamenilor când ei nu rămân credincioşi Îngerului Iubirii. Într-adevăr, un om fără iubire aruncă o umbră întunecată asupra celor pe care îi întâlneşte, în

special asupra celor cu care el trăieşte; vorbele sale aspre şi mânioase cad asupra fraţilor săi asemenea aerului puturos care se înalţă dintr-o mocirlă. Şi el suferă cel mai mult, deoarece întunecimea care îl învăluie îl invită pe Satana şi pe diavolii săi.”

„Dar când el cheamă Îngerul Iubiirii, atunci întunecimea este împrăştiată şi lumina fericirii pleacă de la el şi culorile curcubeului se învârtesc deasupra capului său şi o uşoară ploaie cade din degetele sale şi el aduce pace şi putere tuturor celor care se află în apropierea lui.”

„De aceea rugaţi-vă Tatălui vostru Ceresc, când Soarele este în înalt, la prânz: «Tatăl nostru care eşti în ceruri trimite tuturor Fiilor Oamenilor al Tău Înger al Păcii şi trimite celor care sunt de o sământă şi de un sânge cu noi Îngerul Iubirii ca armonia şi pacea să poată sălăşlui în casa noastră pentru totdeauna.»”

„Atunci Fiul Omului va căuta pacea cu ceilalţi Fii ai Oamenilor, chiar şi cu fariseii şi preoţii, chiar cu cerşetorii şi cei fără de adăpost, chiar cu regii şi guvernatorii, pentru că toţi sunt Fii ai Oamenilor, indiferent de condiţia lor socială, indiferent de calificarea lor, indiferent dacă ochii lor sunt deschişi pentru a vedea împărăţiile cereşti sau dacă ei merg în întuneric şi ignoranţă.”

„Pentru că justiţia oamenilor poate să recompenseze pe un vinovat şi să pedepsească un nevinovat, dar Legea Sfântă este aceeaşi pentru toţi, indiferent că este cerşetor sau rege, păstor sau preot.”

„Căutaţi pacea cu toţi Fiii Oamenilor şi lăsaţi-o să fie cunoscută şi de Fraţii Luminii, pentru că noi trăim potrivit Legii Sfinte încă din timpul lui Enoh sau mai dinainte. Pentru că noi nu suntem nici bogaţi, nici săraci. Şi noi împărţim toate lucrurile noastre, chiar îmbrăcămintea şi sculele cu care lucrăm pământul. Şi

lucrăm în câmpuri împreună cu Îngerii Maicii Pământeşti pentru a produce darurile pentru toţi, necesare a le consuma ca hrană.”

„Pentru că cel mai puternic dintre Îngerii Tatălui Ceresc, Îngerul Creaţiei, binecuvântează fiecare om să lucreze în modul cel mai bun pentru el şi atunci nu va cunoaşte nici pofta, nici excesul. Într-adevăr, există abundenţă pentru toţi oamenii în împărăţiile Maicii Pământeşti şi ale Tatălui Ceresc, când fiecare om lucrează la munca sa, pentru că, dacă cineva se sustrage de la sarcina sa, altul trebuie să-i ia locul, pentru că nouă ne sunt date toate lucrurile în împărăţia cerească şi pe Pământ ca preţ al muncii.”

„Întotdeauna Fraţii Luminii au trăit acolo unde se bucură Îngerii Maicii Pământeşti: în apropierea râurilor, în apropierea pomilor, în apropierea florilor, în apropierea muzicii păsărilor, unde Soarele şi ploaia le pot îmbrăţişa corpul, care este templul spiritului. Nu vrem să avem de-a face cu decretele conducătorilor; nici nu-i susţinem, pentru că legea noastră este Legea Tatălui Ceresc şi a Maicii Pământeşti; nici nu ne opunem lor; nici o lege nu te salvează de voinţa lui Dumnezeu. Mai degrabă noi ne străduim să trăim în acord cu Legea Sfântă şi să îndreptăm întotdeauna ceea ce este bun în toate lucrurile; atunci, împărăţia întunericului se va transforma în împărăţia luminii; pentru că, unde este lumină, cum ar mai putea rămâne întunericul?”

„Pentru aceasta, rugaţi-vă Tatălui Ceresc când soarele este în înalt, la prânz, astfel: «Tatăl nostru care eşti în ceruri trimite tuturor Fiilor Oamenilor al Tău Înger ai Păcii şi trimite întregii umanităţi Îngerul Creaţiei, ca având o sarcină sfântă, noi să nu mai cerem nici o altă binecuvântare.»”

„Atunci, Fiul Omului va căuta pacea prin cunoaşterea

vârstelor trecutului; pentru că, adevăr zic vouă, în Manuscrisele Sfinte este o comoară de o sută de ori mai mare decât toate diamantele şi tot aurul din bogăţiile împărăţiilor şi chiar mai preţioase, pentru că, în mod sigur, ele conţin toată înţelepciunea revelată de Dumnezeu Fiilor Luminii, chiar acele tradiţii care provin de la Enoh sau de mai înainte, pe calea fără de sfârşit în trecut, învăţăturile Celor Mari. Şi acestea sunt moştenirea noastră, întocmai cum fiul moşteneşte posesiunile tatălui său, când el se arată demn de binecuvântarea acestuia. Într-adevăr, prin studierea învăţăturilor a căror înţelepciune este fără vârstă vom ajunge să cunoaştem pe Dumnezeu, pentru că, adevăr zic vouă, Cei Mari L-au văzut pe Dumnezeu faţă în faţă; de aceea când noi citim Manuscrisele Sfinte, noi atingem picioarele lui Dumnezeu."

„Şi când am ajuns să vedem cu ochii înţelepciunii şi să auzim cu urechile înţelegerii adevărurile fără vârstă ale Manuscriselor Sfinte, atunci noi trebuie să mergem printre Fii Oamenilor şi să-i învăţăm, pentru că, dacă noi ascundem cu gelozie învăţătura sfântă pretinzând că ea ne aparţine numai nouă, atunci noi suntem ca aceia care descoperă un izvor în înălţimile munţilor şi decât să-l lase să curgă la vale pentru a potoli setea omului şi a vitelor, îl îngroapă sub pietre şi praf, lipsindu-se ei însuşi de apă. Mergeţi printre Fiii Oamenilor şi vorbiţi-le despre Legea Sfântă, spuneţi-le că ei se pot salva ei înşişi şi că pot intra în împărăţiile cereşti. Dar vorbiţi-le în cuvinte pe care să le înţeleagă, în parabole din natură care vorbesc inimii, pentru că fapta trebuie mai întâi trăită ca dorinţă în inima trezită."

„Pentru aceasta rugaţi-vă Tatălui Ceresc, când soarele este în înalt, la prânz, astfel: «Tatăl nostru care eşti în ceruri trimite tuturor Fiilor Oamenilor al Tău Înger al

Păcii şi trimite-ne nouă cunoaşterea Îngerului Înţelepciunii ca noi să putem merge pe calea Celor Mari care au văzut faţa lui Dumnezeu.»”

„Atunci Fiul Omului va căuta pacea cu împărăţia Maicii Pământeşti, pentru că nimeni nu poate trăi îndelungat, nici să fie fericit, decât numai acela care respectă pe Maica sa Pământească şi Legile Sale. Pentru că respiraţia voastră este respiraţia Ei; sângele vostru - sângele Ei; oasele voastre - oasele Ei; carnea voastră - carnea Ei; organele voastre - organele Ei; ochii şi urechile voastre - ochii şi urechile Ei.”

„Adevăr zic vouă, voi sunteţi una cu Maica voastră Pământească; Ea este în voi şi voi în Ea. Din Ea v-aţi născut, în Ea trăiţi şi în Ea vă veţi întoarce. Sângele Maicii noastre Pământeşti cade din nori şi curge în râuri; respiraţia Maicii noastre Pământeşti este aceea care împrăştie frunzele pădurii şi suflă cu putere dinspre munte; dulce şi solidă este carnea Maicii noastre Pământeşti în fructele pomilor; puternice şi ferme sunt oasele Maicii noastre Pământeşti în stâncile şi pietrele gigantice care stau ca santinele ale timpurilor trecute; într-adevăr, suntem una cu Maica Pământească şi aceluia care este credincios Legilor Maicii sale şi Ea îi va fi credincioasă de asemenea.”

„Dar va veni o zi când Fiul Omului îşi va întoarce faţa de la Maica sa Pământească şi chiar o va renega, precum şi dreptul Său de naştere. Atunci el o va înrobi şi carnea Sa va fi răvăşită, sângele Său poluat, respiraţia Sa înăbuşită; el va aduce focul morţii în toate părţile împărăţiei Sale şi furia sa va devora toate darurile Ei şi în locul lor nu va mai rămâne decât un deşert.”

„Toate aceste lucruri se vor datora ignorării de către el a Legii şi ca om muritor, cu încetul, el nu-şi va mai putea mirosi propria duhoare şi, astfel, Fiul Omului va

deveni orb la adevăr şi el îşi va jefui, răvăşi şi distruge pe Maica sa Pământească, ceea ce înseamnă că el se va prăda, şi răvăşi, şi distruge pe el însuşi. Pentru că el a fost născut de Maica sa Pământească şi el este una cu Ea, şi tot ceea ce i se întâmplă Ei, i se întâmplă lui însuşi.”

„Cu mult timp înaintea Marelui Potop, Cei Mari mergeau pe pământ şi arborii giganţi, care au rămas în prezent o legendă, erau casa lor şi împărăţia lor. Ei trăiau mai multe generaţii, pentru că ei mâncau la masa Maicii Pământeşti şi dormeau în braţele Tatălui Ceresc şi nu cunoşteau boala, nici bătrâneţea, nici moartea. Ei lăsară Fiilor Oamenilor, prin testament, toată gloria împărăţiilor lor, chiar cunoaşterea ascunsă a Arborelui Vieţii care se înalţă în mijlocul Mării Eterne. Dar ochii Fiilor Oamenilor fură orbiţi de imaginile lui Satana şi prin promisiunile puterii, chiar acea putere care se cucereşte prin forţă şi cu sânge. Şi atunci Fiul Omului a rupt firul care îl lega de Maica sa Pământească şi de Tatăl său Ceresc şi a abdicat de la Sfântul Flux al Vieţii unde corpul său, gândurile sale şi sentimentele sale erau una cu Legea şi a început să utilizeze numai propriile sale gânduri, propriile sale sentimente şi propriile sale acte făcând sute de legi unde înainte nu exista decât Una.”

„Şi, astfel, Fiii Oamenilor s-au exilat ei înşişi din propria lor casă şi s-au îngrămădit în spatele zidurilor de piatră, nemaiauzind vântul în arborii înalţi ai pădurii dincolo de oraşele lor.”

„Adevăr zic vouă, Cartea Naturii este un Manuscris Sfânt şi voi dacă vreţi să se salveze înşişi Fiii Oamenilor şi să găsească viaţa veşnică, învăţaţi-i să citească iarăşi paginile vii ale Maicii Pământeşti. Pentru că în fiecare fiinţă în care există viaţă este înscrisă Legea. Ea este înscrisă în iarbă, în arbori, în

râuri, munţi, păsările cerului şi peştii mărilor şi, înainte de orice, în Fiul Omului. Numai când el revine la sânul Maicii sale Pământeşti îşi va găsi viaţa veşnică şi Fluxul Vieţii care îl conduce la Tatăl său Ceresc; numai aşa imaginea întunecată a viitorului poate fi oprită."

„Pentru aceasta, rugaţi-vă Tatălui Ceresc când soarele este în înalt, la prânz, astfel: «Tatăl nostru care eşti în ceruri trimite tuturor Fiilor Oamenilor al Tău Înger al Păcii şi trimite împărăţiei Maicii noastre Pământeşti Îngerul Bucuriei ca inimile noastre să fie pline de cântec şi bucurie, aşa cum suntem cuibăriţi în braţele Maicii noastre.»"

„În sfârşit, Fiul Omului va căuta pacea cu împărăţia Tatălui său Ceresc pentru că, într-adevăr, Fiul Omului nu este născut numai de tatăl său de sământă şi de mama sa de corp, ci el îşi poate găsi adevărata sa moştenire şi poate cunoaşte în sfârşit că el este Fiul Regelui."

„Tatăl Ceresc este Legea Unică, care a creat stelele, soarele, lumina şi obscuritatea şi Legea Sfântă din sufletele noastre. El este peste tot şi nicăieri. Tot ceea ce cunoaştem şi tot ceea ce nu ştim este guvernat de Lege. Căderea frunzelor, curgerea râurilor, muzica insectelor din noapte, toate acestea sunt guvernate de către Lege."

„În tărâmul Tatălui nostru Ceresc, există multe sălaşuri şi multe sunt lucrurile ascunse pe care încă nu le cunoaşteţi. Adevăr zic vouă, împărăţia Tatălui nostru Ceresc este vastă, atât de vastă încât nici un om nu-i cunoaşte limitele. Cu toate acestea, întreaga Sa împărăţie poate fi găsită în cea mai mică picătură de rouă de pe o floare de câmp sau în mirosul ierbii proaspăt cosită pe câmpurile de sub soarele verii. Într-adevăr, nu există cuvinte pentru a descrie

împărăţia Tatălui Ceresc.”
„Într-adevăr, glorioasă este moştenirea Fiului Omului pentru că numai lui îi este dat să intre în Fluxul Vieţii care îl conduce la împărăţia Tatălui Ceresc. Dar, mai întâi, el trebuie să caute şi să găsească pacea cu corpul său, cu gândurile sale, cu sentimentele sale, cu Fiii Oamenilor, cu cunoaşterea sfântă şi cu împărăţia Maicii Pământeşti. Pentru că, adevăr zic vouă, acesta este vasul care îl poartă pe Fiul Omului pe Fluxul Vieţii la Tatăl său Ceresc. El trebuie să aibă o pace înşeptită înainte ca el să poată cunoaşte pacea unică ce depăşeşte înţelegerea, chiar pe aceea a Tatălui său Ceresc.”
„Pentru aceasta, rugaţi-vă Tatălui vostru Ceresc, când soarele se află cel mai sus, la prânz, astfel: «Tatăl nostru care eşti în ceruri trimite tuturor Fiilor Oamenilor al Tău Înger al Păcii şi trimite împărăţiei Tale, Tatăl nostru Ceresc, al Tău Înger al Vieţii Eterne, ca noi să putem zbura dincolo de stele şi să trăim pentru totdeauna.»”
Şi apoi Maivârstnicul tăcu şi o mare linişte se aşternu asupra Fraţilor şi nimeni nu dorea să vorbească. Umbrele după-amiezii târzii jucau pe râul liniştit şi argintiu ca sticla şi pe cerul în curs de întunecare abia se putea observa secera de filigran a lunii păcii. Şi marea pace a Tatălui Ceresc îi învălui pe toţi într-o iubire nemuritoare.

Fluxul sacru

„Aţi ajuns la partea cea mai interioară a cercului, la misterul misterelor, care era vechi deja când Enoh era tânăr şi umbla pe pământ. Voi aţi ajuns din ce în ce mai aproape în călătoria voastră de mai mulţi ani, totdeauna urmând calea dreaptă, trăind potrivit Legii Sfinte şi a legămintelor Fraternităţii şi aţi făcut din corpul vostru un templu sfânt în care sălăşluiesc îngerii lui Dumnezeu. Mulţi ani aţi împărtăşit bucuria orelor petrecute cu Îngerii Maicii Pământeşti; mulţi ani aţi dormit în braţele Tatălui Ceresc învăţaţi de Îngerii Săi necunoscuţi. Aţi învăţat că legile Fiului Omului sunt şapte, ale Îngerilor trei şi a lui Dumnezeu una. Acum voi veţi cunoaşte cele trei legi ale Îngerilor, misterul celor trei Fluxuri Sacre şi vechea cale de a-i traversa; astfel, voi vă veţi îmbăia în lumina cerului şi în cele din urmă veţi contempla revelaţia misterului misterelor: Legea Lui Dumnezeu care este Una.”

„Acum, cu o oră înainte de răsăritul soarelui, chiar înainte ca Îngerii Maicii Pământeşti să respire viaţă în pământul încă adormit, voi intraţi în Fluxul Sfânt al Vieţii. Fratele vostru, arborele, este acela care deţine misterul acestui Sfânt Flux şi este Fratele vostru arborele acela pe care voi îl veţi îmbrăţişa în gândul vostru, aşa cum în timpul zilei îl îmbrăţişaţi ca salut, când mergeţi de-a lungul malului lacului. Şi voi veţi fi una cu arborele, pentru că la începutul timpului aşa am făcut toţi când ne-am împărtăşit din Sfântul Flux al Vieţii care a dat naştere întregii creaţii. Şi aşa cum îmbrăţişaţi Fratele vostru arborele, veţi simţi în întregul corp puterea Sfântului Flux al Vieţii şi veţi tremura în faţa puterii sale. Atunci, respiraţi adânc

Îngerul Aerului şi spuneţi cuvântul «Viaţă» odată cu expiraţia. Atunci, voi veţi deveni într-adevăr Arborele Vieţii care îşi trage rădăcinile sale adânc în Sfântul Flux al Vieţii, dintr-o sursă eternă. Şi pe măsură ce soarele încălzeşte pământul şi toate creaturile uscatului, apelor şi aerului, bucuraţi-vă în noua zi, aşa cum o vor face corpul şi sufletul vostru în Sfântul Curent al Vieţii care curge la voi, prin Fratele vostru arborele."

„Şi, când soarele este în înaltul cerului, atunci căutaţi Sfântul Flux al Sunetului. În căldura prânzului, toate creaturile sunt liniştite şi caută umbra; Îngerii Maicii Pământeşti sunt tăcuţi pentru o perioadă de timp. Atunci este momentul ca voi să lăsaţi să vă intre în urechi, Sfântul Flux al Sunetului pentru că el nu poate fi auzit decât în tăcere. Gândiţi la râurile care se formează în deşert după o furtună bruscă şi sunetul zgomotos al apelor care dau năvală pe lângă voi. Într-adevăr, aceasta este vocea lui Dumnezeu, dar voi n-o ştiaţi. Pentru că aşa cum s-a scris, la început a fost Sunetul, şi Sunetul era cu Dumnezeu, şi Sunetul era Dumnezeu. Adevăr zic vouă, când noi ne naştem, intrăm în lume cu sunetul lui Dumnezeu în urechile noastre, chiar cântecul unui vast cor al cerului şi sfântul cântec al stelelor în ciclurile lor fixe; Fluxul Sacru al Sunetului este acela care traversează bolta stelelor şi intersectează împărăţia nesfârşită a Tatălui Ceresc. El este chiar în urechile noastre, dar noi nu-l auzim. Pentru aceasta ascultaţi în tăcere la prânz; îmbăiaţi-vă în el şi lăsaţi ritmul muzicii lui Dumnezeu să bată în urechile voastre până ce sunteţi una cu Sfântul Flux al Sunetului. Acest sunet a fost acela care a format Pământul şi lumea, şi a născut munţii, şi a pus stelele pe tronurile lor de glorie în cele mai înalte ceruri."

„Şi voi vă veţi îmbăia în Fluxul Sunetului şi muzica apelor sale va curge asupra voastră; pentru că la începutul timpului noi toţi ne-am împărtăşit din Sfântul Flux al Sunetului care a dat naştere întregii creaţii. Şi forţa năvalnică a Curentului Sacru al Sunetului va umple întregul vostru corp şi voi veţi tremura în faţa forţei sale. Atunci, respiraţi adânc Îngerul Aerului şi deveniţi Sunetul însuşi şi Fluxul Sacru al Sunetului vă poate transporta către împărăţia fără de sfârşit a Tatălui Ceresc, acolo unde ritmul lumii se înalţă şi coboară.”

„Şi, când lăsarea întunericului închide uşor ochii Îngerilor Maicii Pământeşti, atunci când voi, de asemenea, adormiţi, este momentul ca sufletul vostru să se alăture Îngerilor necunoscuţi ai Tatălui Ceresc. Iar în momentele de dinainte de adormire, veţi gândi la stelele luminoase şi glorioase, stelele albe, sclipitoare, din depărtări pătrunzătoare. Pentru că gândurile voastre înainte de adormire sunt ca arcul arcaşului dibaci care îşi trimite săgeata unde doreşte. Permiteţi gândurilor voastre, înainte de a adormi, să fie împreună cu stelele; pentru că stelele sunt Lumină, şi Tatăl Ceresc este Lumină, chiar acea Lumină care este de o mie de ori mai strălucitoare decât strălucirea a o mie de sori. Intraţi în Fluxul Sacru al Luminii ca lanţurile morţii să se desfacă pentru totdeauna şi, eliberaţi de înlănţuirea pământului, să urcaţi pe Curentul Sacru al Luminii către razele orbitoare ale stelelor, în împărăţia infinită a Tatălui Ceresc.”

„Întindeţi-vă aripile voastre de lumină şi cu ochiul gândirii voastre zburaţi cu stelele în cele mai îndepărtate părţi ale cerului, unde sori inimaginabili orbesc cu lumina lor. Pentru că la începutul timpului, Legea Sfântă a zis «Să fie Lumină» şi a fost Lumină. Şi

voi veţi fi una cu ea şi puterea Fluxului Sacru al Luminii vă va umple întregul corp şi voi veţi tremura în faţa puterii sale. Spuneţi cuvântul «Lumină» în timp ce respiraţi adânc Îngerul Aerului şi veţi deveni una cu Lumina însăşi; şi Fluxul Sacru vă va transporta către împărăţia infinită a Tatălui Ceresc, ea pierzându-se acolo în Marea Eternă a Luminii care a dat naştere întregii creaţii. Şi veţi fi una cu Fluxul Sacru al Luminii totdeauna înainte să adormiţi în braţele Tatălui Ceresc.”

„Adevăr zic vouă, corpul vostru a fost făcut nu numai pentru a respira, şi mânca, şi gândi, ci, de asemenea, pentru a intra în Fluxul Sacru al Vieţii. Şi urechile voastre n-au fost făcute numai pentru a auzi vorbele oamenilor, cântecul păsărilor şi muzica ploii, ci, de asemenea, au fost făcute pentru a auzi Fluxul Sacru al Sunetului. Şi ochii voştri n-au fost făcuţi numai pentru a vedea răsăritul şi apusul soarelui, unduirea lanurilor de cereale şi cuvintele Manuscriselor Sfinte, ci ei au fost făcuţi, de asemenea, pentru a vedea Fluxul Sacru al Luminii. Într-o zi, corpul vostru se va reîntoarce la Maica Pământească, ca şi urechile şi ochii voştri. Dar Fluxul Sacru al Vieţii, Fluxul Sacru al Sunetului şi Fluxul Sacru al Luminii, n-au fost născute niciodată şi nu vor muri niciodată. Intraţi în Fluxurile Sacre, acela al Vieţii, acela al Sunetului şi acela al Luminii care v-au dat naştere ca voi să ajungeţi în împărăţia Tatălui Ceresc şi să deveniţi una cu El aşa cum râul se varsă în marea îndepărtată.”

„Mai mult de atât nu poate fi spus, deoarece Fluxul Sacru vă va conduce în acel loc unde nu mai există cuvinte şi despre a căror mistere cuprinse în el, nici Manuscrisele Sfinte nu mai pot relata.”

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Iubite semen cititor, sper că lectura cărţii de faţă ţi-a confirmat cele spuse de mine în „Cuvântul înainte”.

Dacă citind-o ai simţit fiorii unei extraordinare bucurii traversându-ţi corpul, sau chiar ai plâns de bucurie, înseamnă că ai o sensibilitate normală, o „permeabilitate” mistică normală.

Punând această sensibilitate în slujba adevărurilor care ţi-au fost revelate prin spusele Domnului nostru Iisus Hristos în această carte, înseamnă că ai toate şansele să devii Copil al Luminii, un factor activ al construirii împărăţiei Tatălui Ceresc pe pământ.

Conformându-te Legii Sfinte înseamnă că te conformezi Creatorului tău şi că Îl iubeşti cu adevărat.

Dar supunerea faţă de Legea Sfântă înseamnă să te supraveghezi continuu ca în tine să nu încolţească nici un gând negativ, nici un sentiment negativ şi să le înlături la orice tendinţă de manifestare.

Sper că ai înţeles că Iubirea Necondiţionată atât de bine evocată în această carte de Domnul Iisus Hristos, este Legea fundamentală a Tatălui Ceresc. Ea stă deasupra oricărui alt concept elaborat de oricine altcineva, deasupra oricărei violenţe de orice fel, de orice grad şi de orice nivel.

Iubirea Necondiţionată rezolvă toate problemele omenirii, ale Universului. Ea trebuie să fie deasupra noţiunilor de stat, naţiune, etnie, religie, sex, rasă. Ea desfiinţează armele şi armatele, graniţele, violenţele de orice fel (inclusiv cele de limbaj).

Supunerea faţă de Iubirea Necondiţionată înseamnă desfiinţarea poluării multilaterale a planetei, înlăturarea pericolului de sfârşit al lumii (care se

poate produce, în orice clipă, în condiţiile nerespectării ei).
Acceptarea Iubirii Necondiţionate ca Lege Supremă a existenţei noastre înseamnă refuzul conştient şi permanent al maleficului în viaţa noastră, înseamnă reducerea lucidă şi voluntară a entropiei personale care, prin efect holistic, înseamnă reducerea celei planetare.
Iubirea Necondiţionată înseamnă toleranţa totală, aşa cum trebuie să caracterizeze orice creştin adevărat, după cum bine a mărturisit recent, I.P.S.Corneanu, Mitropolitul Banatului.
Iubite semen cititor, nu te lăsa înşelat de dezvoltarea tehnologică actuală care, în general, este în slujba maleficului, prin crearea unei imagini, unei realităţi „virtuale” mincinoase, false, aparţinând întunericului. Dezvoltarea tehnologică nu înseamnă desprinderea omului de animalitatea la care tot ea are tendinţa de a-l conduce.
Nu uita că Iubirea Necondiţionată pleacă de la Divin în cadrul „bioenergiei” şi trebuie restituită Lui, la fel de pură ca la plecare.
Ţine seama de faptul că pentru a te conforma Legii Sfinte a Tatălui Ceresc, adică Iubirii Necondiţionate, viaţa ta trebuie să se desfăşoare asemenea omului din perioada ancestrală, a purităţii lui, de chip asemenea Creatorului său, când nutriţia, munca şi sexualitatea au fost acte sacre.
Cred că ai reţinut faptul, exprimat cât se poate de clar de Domnul Iisus Hristos în *Evanghelia eseniană*, că Duminica (Duminica vine de la *Dominus Deii* = Ziua Domnului), respectul faţă de Tatăl Ceresc trebuie să meargă până acolo (în mod necondiţionat) încât să Îi acorzi tot timpul acestei zile, renunţând la mâncare.
Este exact contrariul a ceea ce se întâmplă în mod

concret în Duminicile noastre, ale civilizaţiei „tehnologice”, când omul sporovăieşte cel mai mult, cu mâncarea în gură, „înfundân-du-se” pe săturate: Egoul poate fi mulţumit, s-a înclinat încă o dată maleficului.

Iubite semen cititor, Iubirea Necondiţionată este deasupra tuturor religiilor, pentru că ea înseamnă unitatea tuturor oamenilor sau chiar a tuturor fiinţelor din întregul Univers.

Prin legiferarea „iubirii aproapelui”, în afară de aceea către Dumnezeu, religia creştină ar vrea să fie cel mai mare beneficiar al ei. Din păcate, această legiferare are un caracter formal, în loc ca noţiunea „aproapele nostru” să se confunde cu întreg „viul” Universului, situaţie în care religia creştină ar deveni „Religia Iubirii Necondiţionate”, aşa cum de fapt o doreşte Domnul Iisus Hristos.

În mod curios, se pare că tocmai religia creştină care ar trebui să fie „religia unităţii”, are numărul cel mai mare de dezbinări, prin numeroasele ei culte şi secte.

Să nu se uite însă că orice dezbinare este împotriva Legii Sfinte a Tatălui Ceresc, adică în ultimă instanţă, împotriva lui Dumnezeu Însuşi.

Primul şi cel mai mare efect al Iubirii Necondiţionate este Pacea!

Dar Pacea, în înţelesul clar din *Evanghelia eseniană* înseamnă mai mult decât înţelesul politico-militar, acordul dintre două state sau popoare. După cum desigur ai văzut în comuniunea cu Îngerul Păcii din „Comuniunile”, Pacea este Viaţă eternă pentru întreg viul benefic pe Pământ. Acest termen, „Pace”, condensează în el tot de la Tatăl ceea ce poate dori Dumnezeu omului sau tot ce-şi poate dori omul Ceresc. De aceea, salutul Domnului Iisus Hristos era Pace ţie! sau Pace vouă!

În termenii ştiinţei holistice, sacral-spirituală, Pacea înseamnă echilibrarea perfectă între entropie şi negarea ei, între energiile dextrogire şi cele levogire, între malefic şi benefic.
Supravieţuitorii Apocalipsei nu pot fi decât aceia care respectă Legea Iubirii Necondiţionate.
Fie ca Pacea înşeptită să se dezvolte în noi şi între noi, între noi şi Sfânta Treime!

Pace ţie, iubite semen!

Radu Ilie Mânecuţă
Ucea de Jos
08.07.1997